

ALINA ALEXIU

NICOLETA IORDACHE

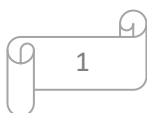
TALIDA MILICI

MARIANA BADEA

CARMEN ȘTEFĂNESCU

TESTE-GRILĂ PENTRU PREGĂTIREA EXAMENULUI DE BACALAUREAT

2017

La elaborarea acestei lucrări, autoarele au participat astfel:

- Logică, argumentare și comunicare: prof. dr. gr. I Nicoleta Iordache și prof. dr. gr. I Carmen Ștefănescu
- Psihologie: prof. gr. I Mariana Badea și prof. gr. I Talida Milici
- Sociologie: prof. gr. I Alina Alexiu și prof. dr.gr. I Carmen Ștefănescu

ISBN : 978-606-8752- 56-3

**ALINA ALEXIU
NICOLETA IORDACHE**

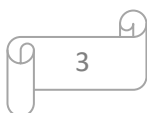
TALIDA MILICI

**MARIANA BADEA
CARMEN ȘTEFĂNESCU**

**TESTE-GRILĂ
PENTRU PREGĂTIREA
EXAMENULUI DE BACALAUREAT**

Logică, argumentare și comunicare
Psihologie
Sociologie

2017

Argument

Lucrarea de față a apărut din dorința unui grup de cadre didactice de a sprijini eforturile elevilor și ale profesorilor întreprinse în activitatea de pregătire pentru promovarea cu succes a examenului de bacalaureat la disciplinele socio-umane. Exercițiile incluse în această culegere au fost concepute în conformitate cu programele școlare în vigoare și se raportează la conținuturile verificate într-o manieră clară și concisă, obiectivul vizat fiind familiarizarea elevilor cu situații de învățare cât mai diverse.

Dat fiind gradul ridicat de obiectivitate a evaluării prin intermediul testelor-grilă, propunem o serie de exerciții care pot fi valorificate deopotrivă pentru rezolvarea subiectelor de bacalaureat, pentru pregătirea admiterii în învățământul superior, dar chiar și pentru evaluarea curentă la disciplinele logică, argumentare și comunicare, psihologie și sociologie.

Lucrarea este structurată pe discipline și capitole/teme, fiind concepută o serie de teste ce conțin întrebări cu patru variante de răspuns, una singură fiind corectă. În formularea întrebărilor și a variantelor de răspuns s-au urmărit evidențierea conceptelor/ideilor esențiale, clarificarea conținuturilor, dar și problematizarea acestora. S-a considerat că o astfel de abordare va spori interesul elevilor față de activitatea de cercetare individuală și, în ultimă instanță, va eficientiza învățarea.

Avem convingerea că toți cei interesați vor găsi în această lucrare acel instrument necesar de verificare/autoverificare a cunoștințelor dobândite și a competențelor formate de către elevi, dar și un sprijin real în desfășurarea procesului instructiv-educativ.

Autorii

LOGICĂ, ARGUMENTARE ȘI COMUNICARE

NOȚIUNI INTRODUCTIVE

1. Principalele forme logice sunt:
 - a. noțiunea, argumentul și premisa;
 - b. propoziția, inferența și teza;
 - c. noțiunea, propoziția și raționamentul;
 - d. inferența, premisa și concluzia.
2. Forma logică ce reflectă la nivelul gândirii clase (categorii) de obiecte este:
 - a. propoziția;
 - b. noțiunea;
 - c. inferența;
 - d. argumentul.
3. Propozițiile care exprimă cunoștințe sau informații diverse reprezintă :
 - a. propoziții cognitive;
 - b. propoziții interrogative;
 - c. judecăți de valoare;
 - d. exclusiv premise ale unei inferențe.
4. Corespondența dintre enunțul unei propoziții și faptul real descris de aceasta determină:
 - a. funcția propoziției în frază;
 - b. funcția propoziției în cadrul unui raționament;
 - c. caracterul de lege logică al acesteia;
 - d. valoarea de adevăr a propoziției.
5. Validitatea reprezintă o caracteristică:
 - a. a propozițiilor cognitive;
 - b. a tuturor inferențelor;
 - c. exclusiv a inferențelor inductive;
 - d. exclusiv a inferențelor deductive.
6. Criteriul după care propozițiile se clasifică în propoziții de observație și propoziții teoretice este:
 - a. valoarea de adevăr;
 - b. modul în care poate fi stabilită valoarea de adevăr;
 - c. corespondența cu faptele reale;
 - d. rolul pe care îl au într-o inferență.
7. O propoziție poate fi considerată propoziție de observație numai dacă:
 - a. valoarea ei de adevăr poate fi stabilită prin simpla inspecție a faptului real descris de aceasta;
 - b. enunțul său corespunde faptului real descris;
 - c. exprimă legi universale;
 - d. este adevărată.
8. Propoziția „*Suma unghiurilor unui triunghi este egală cu 180°* ”:
 - a. nu este o propoziție adevărată;
 - b. nu este o propoziție de observație;

- c. nu este o propoziție teoretică;
 - d. nu este o propoziție cognitivă;
9. O propoziție cognitivă:
- a. nu exprimă o informație;
 - b. exprimă o întrebare;
 - c. poate avea o anumită valoare de adevăr;
 - d. nu poate fi o propoziție de observație.
10. Un argument deductiv valid cu premise false:
- a. poate conduce uneori și la o concluzie adevărată;
 - b. nu poate conduce la o concluzie falsă;
 - c. conduce întotdeauna la o concluzie falsă;
 - d. nu poate conduce la o concluzie adevărată.
11. Argumentele inductive:
- a. se caracterizează prin corectitudine logică;
 - b. se caracterizează prin forță sau tărie inductivă;
 - c. pot avea validitate inductivă;
 - d. nu pot produce niciodată concluzii adevărate.
12. Dacă printr-o inferență deductivă cu premise adevărate se obține o concluzie falsă, atunci inferența respectivă este:
- a. nevalidă;
 - b. validă;
 - c. corectă din punct de vedere logic;
 - d. b și c.
13. Indicatorii logici ai argumentării sunt:
- a. premisele și concluzia;
 - b. teza și argumentele;
 - c. expresii tipice prin care se pun în evidență premisele și concluzia unei inferențe;
 - d. expresii tipice prin care se indică validitatea unei inferențe.
14. Pentru a obține în mod cert o concluzie adevărată este necesar să fie respectate:
- a. exclusiv condițiile de validitate;
 - b. concomitent condiția materială (adevărul premiselor) și condiția formală (validitatea inferenței);
 - c. concomitent condiția formală (adevărul premiselor) și condiția materială (validitatea inferenței);
 - d. condițiile cu privire la adevărul premiselor.
15. Fie următoarea argumentare: *A este B, pentru că C este B și A este C*. Se poate susține că:
- a. teza argumentării este reprezentată de propoziția “C este B”;
 - b. indicatorul de concluzie este “pentru că”;
 - c. “A este B” reprezintă teza argumentării, iar “pentru că” reprezintă indicatorul de premisă;
 - d. niciuna dintre variantele de mai sus nu este corectă.
16. Nu este adevărat că inducția completă:

- a. produce concluzii probabile;
 - b. produce concluzii adevărate;
 - c. se comportă asemenea unui argument deductiv valid;
 - d. b și c.
17. Afirmatia falsă despre inducția incompletă este:
- a. fiecare element al clasei este examinat;
 - b. concluzia are un caracter amplificator în raport cu premisele;
 - c. este o modalitate de raționament ipotetic;
 - d. concluzia are un caracter probabil în raport cu premisele.
18. Criteriul după care raționamentele deductive se împart în *mediate* și *immediate* este :
- a. gradul de probabilitate al concluziei în raport cu premisele;
 - b. numărul cazurilor examinate;
 - c. corectitudinea logică;
 - d. numărul premiselor.
19. O condiție pe care trebuie să o îndeplinească un grup de propoziții pentru a fi un raționament este :
- a. să aibă și indicatori de premisă și indicatori de concluzie;
 - b. să aibă exact două premise;
 - c. să conțină termeni abstracți;
 - d. să aibă drept concluzie o propoziție ce este consecința necesară sau suficientă a premiselor.
20. Nu se poate spune despre argumentare că:
- a. este un proces de demonstrare a unei idei;
 - b. este formată dintr-unul sau mai multe raționamente;
 - c. este construită dintr-o singură propoziție;
 - d. variantele a și b.
21. Argumentarea amplă este formată din :
- a. o premisă și mai multe concluzii;
 - b. mai multe premise și o concluzie;
 - c. două premise și o concluzie;
 - d. cel puțin două raționamente.
22. *Inferența inductivă slabă* este cea în care :
- a. concluzia are un grad scăzut de probabilitate;
 - b. sunt examinate doar o parte din cazurile posibile;
 - c. concluzia este la fel de generală ca premisele;
 - d. premisele sunt mai generale decât concluzia.
23. Criteriul după care raționamentele inductive se împart în *complete* și *incomplete* este :
- a. gradul de probabilitate al concluziei în raport cu premisele;
 - b. numărul cazurilor examinate;
 - c. corectitudinea logică;
 - d. numărul premiselor.
24. Inducția incompletă reprezintă:
- a. o trecere de la general la particular;
 - b. o trecere de la premise adevărate la concluzii adevărate;

c. o particularizare prin transferul informațiilor despre anumite cazuri cercetate spre toate cazurile existente.

d. o generalizare prin extinderea informațiilor despre anumite cazuri cercetate la toate cazurile existente.

25. Inferența „*A și B sunt de tip C. A și B sunt de tip D. Prin urmare, toate cele de tip D sunt și de tip C.*” reprezintă un exemplu de:

- a. inferență deductivă validă;
- b. inferență deductivă imediată;
- c. inducție completă;
- d. inducție incompletă.

26. În funcție de corectitudinea logică raționamentele deductive pot fi:

- a. mediate și imediate;
- b. valide și nevalide;
- c. corecte și valide;
- d. silogisme și paralogisme.

27. Raționamentul inductiv complet este:

- a. o generalizare într-o clasă infinită de obiecte;
- b. o inferență prin care se examinează toate cazurile existente;
- c. o trecere de la examinarea tuturor cazurilor existente la examinarea unei părți dintre acestea;
- d. o particularizare într-o clasă finită de obiecte.

28. Raționamentul *Dacă unii S sunt P, atunci toți S sunt P* este un exemplu de:

- a. inducție completă;
- b. conversiune;
- c. inducție incompletă;
- d. deducție validă.

29. Raționamentul deductiv prin care concluzia se obține din cel puțin două premise este:

- a. imediat;
- b. valid;
- c. incomplet;
- d. mediat.

30. Din argumentare nu fac parte:

- a. indicatorii argumentării;
- b. regulile argumentării;
- c. temeiurile;
- d. teza.

TERMENI. RAPORTURI LOGICE ÎNTRE TERMENI

1. Ordinea descrescătoare corectă, din punctul de vedere al intensiunii, este următoarea:
 - a) *pătrat, dreptunghi, paralelogram, patrulater*;
 - b) *plante, cereale, grâu, spic de grâu*;
 - c) *elev, elev de liceu, elev în clasa a IX-a de liceu, elev în clasa a IX-a la profil umanist*;
 - d) *copac, pădure, pădure de foioase, pădure de șes*.
2. Între termenii *romb* și *dreptunghi* există un raport de:
 - a) identitate; b) ordonare; c) încrucișare; d) contrarietate.
3. Termenul aflat în raport de încrucișare cu *triunghi dreptunghic* este:
 - a) *triunghi*; b) *triunghi echilateral*; c) *triunghi isoscel*; d) *triunghi cu unghiuri de 60°*.
4. Termenul *chel* este:
 - a) pozitiv și vag; b) negativ și precis; c) pozitiv și precis; d) negativ și vag.
5. Între termenii *număr prim par* și *numărul 2* se stabilește un raport de:
 - a) identitate; b) ordonare; c) încrucișare; d) opoziție.
6. Extensiunea termenului corespunde:
 - a) intensiunii noțiunii;
 - b) sferei noțiunii;
 - c) conținutului noțiunii;
 - d) notelor particulare ce caracterizează elementele sferei unei noțiuni.
7. Termenii *simultan* și *succesiv* sunt, sub aspectul intensiunii:
 - a) relativi, concreți, compuși, unul pozitiv, iar celălalt negativ;
 - b) concreți, absoluți, simpli, pozitivi;
 - c) concreți, relativi, simpli, pozitivi;
 - d) abstracți, relativi, simpli, pozitivi.
8. Există un raport de încrucișare între termenii:
 - a) *număr prim impar* și *număr prim*;
 - b) *poet* și *francez*;
 - c) *dreptunghi* și *trapez* întrucât au proprietăți comune (ambele sunt patrulatere), dar și proprietăți diferite;
 - d) *pește* și *delfin*.
9. Între termenii *pădure de conifere* și *brad* există un raport de :
 - a) identitate;
 - b) ordonare;
 - c) concordanță, contrarietate;
 - d) opoziție, contrarietate.
10. Raportul de contrarietate:
 - a) se stabilește între termeni ale căror extensiuni au elemente comune;
 - b) se stabilește dacă, oricare ar fi elementul ales, el nu poate să facă parte, dar poate să lipsească concomitent din extensiunile celor doi termeni;
 - c) se stabilește dacă, oricare ar fi elementul ales, el nici nu face parte, dar nici nu poate lipsi concomitent din extensiunile celor doi termeni;

- d) se stabilește între termeni ale căror intensiuni nu au însușiri comune;
11. Genul proxim și diferența specifică pentru termenul *număr natural* sunt :
- a) *număr pozitiv* și numerele fracționare;
 - b) *număr întreg* și proprietatea numerelor întregi de a fi pozitive și negative;
 - c) *număr întreg* și proprietatea numerelor naturale de a fi pozitive;
 - d) *număr pozitiv* și numerele zecimale.
12. Între *număr prim* și *număr par* există un raport:
- a) de identitate;
 - b) de opoziție;
 - c) de încrucișare;
 - d) de ordonare.
13. Termenul *grămadă* este:
- a) nevid, general, colectiv, vag;
 - b) nevid, general, diviziv, precis;
 - c) nevid, general, diviziv, vag;
 - d) nevid, general, colectiv, precis.
14. Termenul *afon* este:
- a) abstract, relativ, corelativ, negativ;
 - b) concret, relativ, corelativ, pozitiv;
 - c) concret, absolut, independent, negativ;
 - d) concret, absolut, corelativ, pozitiv.
15. Ordinea descrescătoare corectă, din punct de vedere al extensiunii, este:
- a) *triunghi echilateral, triunghi isoscel, triunghi dreptunghic, triunghi*;
 - b) *substanță chimică, acid, acid acetic*;
 - c) *țară, județ, comună, sat* ;
 - d) *copil, tânăr, adult, bătrân*.
16. Termenul aflat în raport de încrucișare cu *mamifer* este:
- a) *maimuță*;
 - b) *pește*;
 - c) *animal acvatic*;
 - d) *delfin*.
17. Unii apicultori sunt și crescători de păuni, dar nici unul nu crește iepuri. Unii crescători de păuni sunt și crescători de iepuri, dar nici unul nu dresază animale. Dacă unii dresori sunt și crescători de iepuri, atunci:
- a) este posibil ca unii dresori să fie și apicultori;
 - b) unii apicultori cresc iepuri;
 - c) toți apicultorii sunt dresori;
 - d) unii dresori cresc păuni;
18. Pentru a avea succes, gazda unei petreceri, analizează preferințele gastronomice ale invitaților săi. Știe că tuturor celor cărora le place carnea de curcan, le place și carnea de porc. Numai unii dintre cei care preferă carnea de vită mănâncă și carne de porc, dar nici unul nu poate să sufere carnea de curcan. Știind de asemenea, că toți cei care preferă carnea de miel mănâncă și carne de vită, dar nici unul nu poate să vadă carnea de porc, atunci va trage următoarea concluzie:

- a) nu poate servi acelorași persoane carne de porc și de vită;
 - b) poate servi acelorași invitați carne de miel și de curcan;
 - c) nu poate servi carne de miel și de curcan acelorași persoane;
 - d) tuturor celor cărora le servește porc le poate servi și carne de miel.
19. Intensiunea termenului corespunde:
- a) componentei lingvistice;
 - b) sferei noțiunii;
 - c) componentei ontologice;
 - d) însușirilor ce caracterizează elementele aflate în sfera unei noțiuni.
20. Termenii aflați în raport de identitate și contrarietate cu *dreptunghi* sunt:
- a) *paralelogram cu un unghi de 90° și pătrat*;
 - b) *romb și trapez*;
 - c) *pătrat și triunghi*;
 - d) *paralelogram cu un unghi de 90° și trapez*.
21. Pentru termenul *vertebrat*:
- a) *albina* este specie, iar termenul *animal* este genul;
 - b) *câinele* este specie, iar *patruped* este genul
 - c) *mamifer* este genul, iar *crocodil* este specia;
 - d) *mamifer* este specia, iar *animal* este genul.
22. Următorii termeni se află în raport de ordonare, iar primul este o specie a celui de-al doilea:
- a) *cartier* și *localitate*;
 - b) *pădure* și *copac*;
 - c) *mamifer* și *animal vertebrat*;
 - d) *patrulater cu laturi paralele* și *dreptunghi*.
23. Se stabilește raport de încrucișare între următorii termeni:
- a) *atlet* și *sportiv* pentru că există sportivi care nu practică atletismul;
 - b) *paralelogram* și *trapez* pentru că au însușiri comune: laturi paralele, suma unghiurilor de 360°, sunt patrulatere etc.;
 - c) *mamifer* și *animal acvatic*;
 - d) *roman* și *descriere*, pentru că toate romanele conțin numeroase descrieri.
24. Dacă termenului *scriitor* i se adaugă însușirea *romantic*, atunci:
- a) extensiunea termenului crește, intensiunea scade, iar noul termen ce rezultă va fi o specie a celui dintâi;
 - b) extensiunea termenului scade, intensiunea crește, iar noul termen ce rezultă va fi o specie a celui dintâi;
 - c) extensiunea termenului crește, intensiunea scade, iar noul termen ce rezultă va fi subordonat față cel dintâi;
 - d) extensiunea termenului scade, intensiunea crește, iar noul termen ce rezultă va fi supraordonat față de cel dintâi.
25. Fie următoarele perechi de termeni: *paralelogram* - *romb*; *vertebrat* - *nevertebrat*. Raporturile ce se stabilesc între aceștia sunt.
- a) identitate, respectiv contrarietate;
 - b) ordonare, respectiv contrarietate;

- c) ordonare, respectiv contradicție;
 - d) încrucișare, respectiv contradicție.
26. Termenul *cel mai mic număr natural* este, după extensiune :
- a. vid;
 - b. colectiv;
 - c. concret;
 - d. singular.
27. Un șir corect ordonat descrescător extensional este :
- a. demonstrație, demonstrație directă, argumentare, demonstrație deductivă;
 - b. argumentare, demonstrație, demonstrație deductivă, demonstrație indirectă;
 - c. demonstrație indirectă, demonstrație directă, demonstrație, argumentare;
 - d. demonstrație, demonstrație inductivă, demonstrație directă, argumentare.
28. Termenul cu extensiunea mai mare decât aceea a termenului *elev* este :
- a. școlar;
 - b. liceean;
 - c. persoană;
 - d. niciuna din variantele de mai sus.
29. Un termen este *abstract* dacă :
- a. deține rolul de noțiune primară într-un sistem de discurs;
 - b. desemnează proprietăți independente de obiecte;
 - c. indică prezența unor însușiri;
 - d. desemnează o relație între două sau mai multe obiecte.
30. Termenul cu intensiunea mai mare decât aceea a termenului *floare* este :
- a. plantă;
 - b. zambilă;
 - c. variantele a și b;
 - d. niciuna din variantele de mai sus.
31. Fie termenii A, B, C și D astfel încât termenii A și B sunt în raport de contrarietate, C și D sunt în raport de încrucișare și au drept gen termenul A. Pe baza raporturilor indicate, nu se poate susține că:
- a. Unii D nu sunt A.
 - b. Toți C sunt A.
 - c. Niciun B nu este A.
 - d. Unii A sunt C.
32. Un termen este *absolut* dacă :
- a. este noțiune derivată dintr-o noțiune primară într-un sistem de discurs;
 - b. desemnează proprietăți caracteristice obiectelor considerate în mod izolat;
 - c. indică prezența unor însușiri;
 - d. desemnează o relație între două sau mai multe obiecte.
33. Un șir corect ordonat descrescător intensional este :
- a. formă logică, termen vid, termen, termen logic vid;
 - b. formă logică, termen, termen vid, termen logic vid;
 - c. termen logic vid, termen vid, termen, formă logică;
 - d. termen, termen vid, termen logic vid, formă logică.

34. Fie termenii A, B, C și D astfel încât: B și C sunt termeni contrari, aflați în raport de încrucișare cu A. D este subordonat termenului A și în raport de contrarietate și cu B și cu C. Prin urmare, se poate afirma că:

- a. Toți A sunt D;
- b. Niciun B nu este A.
- c. Toți C sunt D;
- d. Toți D sunt A.

35. Fie termenii A, B, C și D. A și B sunt în raport de încrucișare, D este specie a termenului B și în raport de contrarietate cu C și A. Termenul C este în raport de încrucișare cu termenul B și contrariul termenului A. Prin urmare, nu se poate afirma că:

- a. Unii D sunt B;
- b. Niciun C nu este A;
- c. Toți B sunt D;
- d. Unii B nu sunt A.

DEFINIȚIA ȘI CLASIFICAREA

- 1) O definiție în care între definit și definitor este un raport de încrucișare va fi:
 - a) prea largă;
 - b) prea îngustă;
 - c) și prea largă și prea îngustă;
 - d) circulară.
- 2) Clasificarea este operația logică prin care:
 - a) se precizează extensiunea unui termen;
 - b) se precizează intensiunea unui termen;
 - c) se stabilesc tipuri de propoziții cu termeni;
 - d) se grupează termenii pe baza unor proprietăți comune.
- 3) Din structura unei definiții nu face parte:
 - a) definitul;
 - b) criteriul de definire;
 - c) definitorul;
 - d) relația de definire.
- 4) Pentru ca o clasificare să fie completă este necesar:
 - a) ca toate elementele clasificate să fie incluse într-una din clasele rezultate în urma acesteia;
 - b) să nu lipsească principiul sau criteriul de clasificare;
 - c) să cuprindă toate componentele: obiect, criteriu, rezultat;
 - d) să se finalizeze prin includerea câtorva din elementele clasificate într-o categorie.
- 5) O definiție care conține contradicții logice este:
 - a) prea largă;

- b) inconsistentă;
 - c) logic negativă;
 - d) prea îngustă.
- 6) Atunci când în urma unei clasificări se obțin clase care au elemente comune, aceasta este
- a) corectă;
 - b) incorectă;
 - c) incompletă;
 - d) inconsistentă.
- 7) Dacă o definiție arată ce este definitul și nu ceea ce nu este acesta, atunci definiția respectivă va fi:
- a) corectă întrucât este logic afirmativă;
 - b) incorectă întrucât este circulară;
 - c) incorectă întrucât este logic negativă;
 - d) incorectă întrucât e prea vagă.
- 8) Atunci când criteriul unei clasificări este unic:
- a) clasificarea respectivă este incorectă;
 - b) clasificarea este corectă pentru că acel criteriu se aplică tuturor elementelor ce urmează să fie clasificate;
 - c) toate elementele clasificate au aceeași proprietate;
 - d) clasificarea respectivă este incorectă pentru că nu respect regula consistenței.
- 9) O definiție va fi prea largă dacă:
- a) definitorul este subordonat (specie) față de definit;
 - b) definitorul include în alcătuirea sa definitul;
 - c) definitorul este supraordonat (gen) față de definit;
 - d) între definit și definitor este un raport de identitate.
- 10) Din structura unei clasificări nu face parte:
- a) criteriul de clasificare;
 - b) obiectul clasificării;
 - c) clasele sau rezultatul clasificării;
 - d) relația de definire.
- 11) Definiția în care definitorul include în alcătuirea sa definitul va fi:
- a) prea largă;
 - b) circulară;
 - c) prea îngustă;
 - d) inconsistentă.
- 12) Includerea *delfinilor* în clasa *mamiferelor* și nu în aceea a *peștilor*:
- a) dovedește o clasificare corectă deoarece asemănarea lor cu mamiferele este mai importantă decât deosebirea de acestea;
 - b) dovedește o clasificare incorectă;
 - c) dovedește o clasificare corectă deoarece putem să-i considerăm fie mamifere, fie pești, în funcție de criteriul avut în vedere;
 - d) dovedește o clasificare corectă deoarece este circulară.
- 13) Dacă o definiție conține termeni vagi sau metaforici va fi:
- a) prea largă;

- b) circulară;
 - c) prea îngustă;
 - d) neclară și imprecisă.
- 14) Atunci când criteriul de clasificare nu este unic, clasificarea respectivă:
- a) este corectă;
 - b) este incorectă;
 - c) este logic negativă;
 - d) este neclară.
- 15) O definiție va fi inconsistentă dacă:
- a) între definit și definator este un raport de încrucișare;
 - b) definitul este supraordonat definatorului;
 - c) definatorul conține contradicții logice sau intră în contradicție cu adevăruri demonstrate anterior;
 - d) definatorul conține termeni vagi.
- 16) Atunci când în urma unei clasificări, pe aceeași treaptă de generalitate, categoriile de termeni obținute ca rezultat au elemente comune, clasificarea respectivă:
- a) este corectă;
 - b) este incorectă;
 - c) este logic negativă;
 - d) este neclară.
- 17) O definiție logic negativă:
- a) arată ce este definitul;
 - b) arată ceea ce nu este definitul și este incorectă deoarece încalcă regula afirmării;
 - c) arată ce nu este definitul și este corectă deoarece respectă regula afirmării;
 - d) stabilește între definit și definator o contradicție logică.
- 18) Clasificarea figurilor geometrice exclusiv după criteriul numărului lor de laturi:
- a) este corectă;
 - b) este incorectă pentru că nu se realizează după un criteriu unic;
 - c) este incorectă deoarece este incompletă;
 - d) este incorectă deoarece există clase care au elemente comune.
- 19) Fie definiția următoare: *Pianul este un instrument cu claviatură.*
- a) este o definiție incorectă deoarece încalcă regula adecvării, fiind prea largă.
 - b) este o definiție incorectă deoarece încalcă regula clarității;
 - c) este o definiție incorectă deoarece încalcă regula adecvării, fiind prea îngustă;
 - d) este o definiție corectă.
- 20) Fie definiția următoare: *Lebedele sunt păsări acvatice de culoare albă mai mari decât gâsca.* Această definiție este:
- a) incorectă pentru că încalcă regula clarității;
 - b) corectă;
 - c) incorectă pentru că încalcă regula afirmării;
 - d) incorectă pentru că încalcă regula adecvării.
- 21) În urma clasificării raporturilor dintre termeni se obțin, ca rezultat, următoarele clase de raporturi: *raporturi de concordanță, raporturi de opoziție și raporturi de identitate.* O asemenea clasificare poate fi considerată:

- a) corectă;
 - b) incorectă deoarece încalcă regula adecvării;
 - c) corectă deoarece respectă regula celor trei clase rezultate ;
 - d) incorectă deoarece încalcă regula raportului de opoziție dintre clase.
- 22) O definiție care încalcă regula adecvării, fiind și prea largă, și prea îngustă este:
- a) *“Jale” înseamnă tristețe, mahnire, durere adâncă;*
 - b) *Considerăm pătat un obiect care nu este curat.*
 - c) *Peștii sunt animale acvatice cu schelet osos.*
 - d) *Revelionul este noaptea cea mai lungă a anului.*
- 23) Definiția : *Numim “poluantă” o substanță care poluează mediul:*
- a) încalcă regula adecvării, fiind prea largă;
 - b) încalcă regula prevenirii viciului circularității;
 - c) încalcă regula clarității și a preciziei;
 - d) nu încalcă nicio regulă.
- 24) O definiție prea îngustă:
- a) nu încalcă nicio regulă și este corectă;
 - b) nu este corectă, dar nici nu mai poate încălca și alte reguli;
 - c) nu este corectă și poate să încalce și alte reguli;
 - d) este corectă deoarece respectă regula adecvării.
- 25) Definiția *Afonul este o persoană care nu are ureche muzicală.*
- a) este incorectă prin nerespectarea regulii consistenței;
 - b) este incorectă prin nerespectarea regulii adecvării;
 - c) este corectă (chiar dacă folosește o negație), deoarece se definește un termen negativ;
 - d) este incorectă prin nerespectarea regulii afirmării.
26. O regulă de corectitudine a operației de clasificare este:
- a. regula afirmării;
 - b. regula inconsistenței;
 - c. regula celor trei criterii;
 - d. regula completitudinii.
27. Definiția *“Caietul este o rechizită școlară”* este:
- a. corectă;
 - b. incorectă, deoarece încalcă regula adecvării (definiție prea largă);
 - c. incorectă, deoarece încalcă regula clarității și preciziei;
 - d. incorectă, deoarece încalcă regula adecvării (definiție prea îngustă).
28. . O regulă de corectitudine a operației de definire este:
- a. regula infirmării;
 - b. regula consistenței;
 - c. regula adecvării obiectului clasificării la extensiunea clasei;
 - d. regula completitudinii.
29. Definiția *“Logica este știința care ne ajută să gândim logic”* este:
- a. circulară;
 - b. clară și imprecisă;
 - c. corectă;
 - d. negativă.

30. Clasificarea termenilor în termeni absoluți sau relativi, abstracti sau concreți, pozitivi sau negative și vizi sau nevizi:

- a. este abundentă;
- b. este corectă;
- c. încalcă regula criteriului unic;
- d. este completă.

31. Opusul operației logice de clasificare este:

- a. definirea;
- b. diviziunea;
- c. raționamentul;
- d. variantele a și b.

32. Regula omogenității:

- a. presupune ca definitorul să aibă o extensiune identică cu cea a definitului;
- b. este o regulă de corectitudine a validității silogismelor;
- c. presupune ca asemănările dintre obiectele aflate în aceeași clasă să fie mai importante decât deosebirile dintre acestea;
- d. impune ca o definiție să nu intre în contradicție cu alte definiții sau alte propoziții dintr-un sistem de discurs.

33. Un element al operației de clasificare este:

- a. definiendum;
- b. clasa, adică noțiunea cea mai puțin generală dintr-o operație de clasificare;
- c. obiectul clasificării;
- d. relația de clasificare.

34. Regula adecvării definitorului la conținutul definitului presupune ca:

- a. definitorul să aibă în extensiunea sa mai multe obiecte decât cele existente în extensiunea definitului;
- b. intensiunea definitului să cuprindă note ce nu aparțin intensiunii definitorului;
- c. extensiunile definitului și definitorului să fie în raport de concordanță;
- d. definitorul să redea toate caracteristicile necesare pentru a exprima ceea ce este definitul, astfel încât între aceștia să se stabilească un raport de identitate.

35. Nu se poate susține că :

- a. *definiens* este un element din structura definiției;
- b. obiectul clasificării este o regulă de corectitudine a operației de clasificare;
- c. relația de definire este elementul de legătură dintre definit și definitor;
- d. regula afirmării este o regulă de corectitudine a operației de definire.

PROPOZIȚII CATEGORICE

1. Propoziția categorică este :
 - a) o formă logică;
 - b) un argument;
 - c) o interogație;
 - d) o afirmație.
2. Cantitatea propoziției categorice este indicată de:
 - a) raportul logic dintre subiectul logic și predicatul logic;
 - b) indicatorii propoziției;
 - c) cuantori;
 - d) tipul termenului ce are rol de subiect logic.
3. Una din variante reprezintă valorile de adevăr pe care le poate primi orice propoziție cognitivă în anumite situații bine determinate:
 - a) obligatoriu, permis, indiferent, interzis;
 - b) adevărat, incert, fals;
 - c) universal, existent, parțial, vid;
 - d) verificat, nefalsificat, nedecis, falsificat.
4. Tipologia propozițiilor categorice este determinată și de cuantori, care vizează:
 - a) atât sfera subiectului cât și a predicatului logic;
 - b) exclusiv extensiunea predicatului logic;
 - c) exclusiv extensiunea subiectului logic.
5. Criteriul utilizat pentru clasificarea propozițiilor în universale și particulare este:
 - a) calitatea;
 - b) cantitatea;
 - c) relația de definire;
 - d) tipul propozițiilor.
6. Un exemplu de propoziție particulară afirmativă îl constituie enunțul:
 - a) *Omul este un animal rațional.*
 - b) *Există oameni preocupați de logică.*
 - c) *Unii oameni nu încalcă legea.*
 - d) *Tigrul nu este un animal pașnic.*
7. Calitatea propoziției categorice este dată de:
 - a) cuantorii universali și particulari;
 - b) raportul logic dintre subiectul logic și predicatul logic;
 - c) cât atribute se folosește din sfera predicatului logic;
 - d) cât atribute se folosește din sfera subiectului logic.
8. Cuantorul singular (individual) este redat prin:
 - a) pronume personal la singular (eu, tu, el), pronume sau adjectiv demonstrativ (acesta, aceastaetc), câțiva, nume propriu;
 - b) nume propriu, pronume sau adjectiv demonstrativ (acesta, aceasta etc.), pronume personal la singular (eu,tu,el);
 - c) pronume personal la singular (eu, tu,el), nume propriu, există cel puțin un(o), pronume sau adjectiv demonstrativ (acesta, aceasta etc.).

9. Subiectul logic al propoziției „*Există scriitori studiați la liceu care sunt importanți*” este:
- a) există scriitori studiați la liceu;
 - b) scriitori studiați la liceu;
 - c) scriitori studiați;
 - d) scriitori.
10. Propoziția „*Nu toate adevărurile sunt evidente.*” este:
- a) universală afirmativă;
 - b) universală negativă;
 - c) particulară afirmativă;
 - d) particulară negativă.
11. Predicatul logic al propoziției „*Cei ignoranți sunt incapabili să cunoască adevărul*” este:
- a) sunt;
 - b) sunt incapabili;
 - c) incapabili să cunoască adevărul;
 - d) sunt incapabili să cunoască.
12. Propoziția „*Nu există oameni atotștiutori*” este:
- a) universală afirmativă;
 - b) universală negativă;
 - c) particulară afirmativă;
 - d) particulară negativă.
13. Termenul despre care se enunță ceva în propoziția „*Afirmațiile adevărate sunt toate fondate*” este:
- a) afirmațiile adevărate;
 - b) sunt;
 - c) toate fondate;
 - d) fondate.
14. În diagramele Venn, hașurarea unei suprafețe indică faptul că:
- a) acea suprafață este vidă;
 - b) acea suprafață reprezintă obiectul gândirii;
 - c) acea suprafață are cel puțin un element;
 - d) acea suprafață este nevidă.
15. Forma standard de exprimare a propoziției „*Numai cei bine organizați sunt punctuali*” este:
- a) Toți cei bine organizați sunt punctuali.
 - b) Toți cei punctuali sunt bine organizați.
 - c) Doar unii din cei bine organizați sunt punctuali.
 - d) niciuna dintre variantele de mai sus.
16. Formula corespunzătoare enunțului „*Oricare ar fi obiectul, el este sau X sau Y, fără a fi și X și Y*” este:
- a) $X \wedge Y$;
 - b) $X \vee Y$;
 - c) $X \wedge Y$;
 - d) $X \vee Y$.

17. Una dintre propozițiile categorice ce pot fi formulate pe baza raportului de încrucișare dintre A și B este:
- Unii B sunt A;
 - Nici un A nu este B;
 - Toți B sunt A;
 - Toți A sunt B.
18. Subiectul logic al propoziției „*Nu tot ce zboară se mănâncă*” este:
- tot ce zboară;
 - nu tot ce zboară;
 - ce zboară se mănâncă;
 - ceea ce zboară.
19. Propoziția de tip SeP se poate formula pe baza:
- raportului de ordonare dintre S și P;
 - raportului de opoziție dintre A și B;
 - raportului de contrarietate dintre S și P;
 - raportului de concordanță dintre A și B.
20. Pe baza raportului de identitate dintre A și E se pot formula următoarele propoziții categorice:
- AaE, AiE, EaA, EiA;
 - AaE, AeE, AiE, EaE;
 - EaA, AaE;
 - EiA, AiE, AoE, EaA.
21. Pe baza raportului de ordonare dintre A și B (A- gen, B-specie) propoziția categorică ce nu poate fi formulată este:
- Toți B sunt A;
 - Unii B sunt A;
 - Unii B nu sunt A;
 - Unii A nu sunt B.
22. În cazul unei propoziții universale afirmative de forma SaP, nu se poate spune că:
- extensiunile termenilor S și P sunt în raport de contrarietate;
 - extensiunile termenilor S și P au elemente comune;
 - extensiunile termenilor S și P au cel puțin un element comun;
 - extensiunea termenului P are elemente în afara extensiunii termenului S.
23. Forma standard de exprimare a propoziției „*Doar cei neatenți nu înțeleg explicațiile*” este:
- Cei ce nu înțeleg explicațiile sunt neatenți;
 - Cei neatenți nu înțeleg explicațiile.
 - Niciunul din cei neatenți nu înțeleg explicațiile.
 - Niciunul din cei ce înțeleg explicațiile nu este neatent.
24. Formula propoziției „*Omul este o ființă cugetătoare*” este:
- SeP;
 - SaP;
 - SiP;
 - SoP.

25. Fie termenii: PA= propoziție adevărată și P = propoziție . Pe baza raportului ce se stabilește între aceștia, poate fi formulată o propoziție categorică de forma:
- PaPA;
 - PAeP;
 - PAaP;
 - PAoP.
26. Subiectul logic al propoziției „Nu toți oamenii talentați reușesc în carieră.” este:
- oamenii;
 - toți oamenii;
 - oamenii talentați;
 - nu toți oamenii talentați.
27. Fie termenii: Z= zambile și F= floare. Pe baza raportului logic existent între cei doi termeni se pot formula propozițiile categorice care au următoarele formule:
- ZiF, ZoF, FaZ;
 - FiZ, ZaF, ZiF;
 - ZoF; ZiF; FeZ;
 - ZoF, ZeF, FiZ.
28. Predicatul logic al propoziției „Oamenii sunt toți ființe raționale.” este:
- ființe raționale;
 - toți sunt ființe raționale;
 - ființe;
 - sunt toți ființe raționale.
29. Dacă într-o propoziție particular-afirmativă se schimbă cuantorul particular cu unul universal, atunci se obține:
- o propoziție de aceeași cantitate și calitate;
 - o propoziție de aceeași cantitate, dar de calitate diferită;
 - o propoziție de calitate și cantitate diferite;
 - o propoziție de cantitate diferită, dar de aceeași calitate.
30. Fie o propoziție de forma SaP. Dacă se schimbă doar raportul logic dintre S și P (dintr-un raport de concordanță se transformă într-un raport de opoziție), se obține:
- o propoziție particular-afirmativă;
 - o propoziție universal-afirmativă;
 - o propoziție universal-negativă;
 - o propoziție particular-negativă.
31. Dacă într-o diagramă Venn există elemente în zona termenului S care nu este comună cu P, aceasta corespunde unei propoziții de forma:
- SaP;
 - SeP;
 - SiP;
 - SoP.
32. Un exemplu de propoziție universal-afirmativă îl reprezintă propoziția:
- Nimeni nu se naște învățat.
 - Mamiferele nu sunt animale nevertebrate.
 - Câțiva elevi se înscriu la facultatea de drept.

- d. Tigrul este un prădător.
33. Cuantorul propoziției „*Acest elev a câștigat concursul de șah.*” este:
- a. „acest” – cuantor particular;
 - b. „acest elev” – cuantor universal;
 - c. „acest” – cuantor individual;
 - d. „acest elev” – cuantor singular.
34. Fie termenii: A= pasionat de șah și B= profesor. Pe baza raportului dintre cei doi termeni se pot formula propozițiile categorice care au următoarele formule:
- a. AiB și AeB ;
 - b. BiA și AiB ;
 - c. AoB și AaB ;
 - d. AoB și BeA .
35. Nu se poate spune că în cazul unei propoziții de tip SeP :
- a. S și P sunt în raport de concordanță;
 - b. S și P nu au elemente comune;
 - c. S și P sunt specii diferite ale aceluiași gen;
 - d. S și P sunt în raport de contradicție.

RAPORTURI LOGICE ÎNTRE PROPOZIȚII CATEGORICE

1. Din adevărul unei subcontrare rezultă:
 - a) adevărul celeilalte subcontrare;
 - b) falsitatea celeilalte subcontrare;
 - c) imposibilitatea stabilirii cu necesitate a unei valori de adevăr;
 - d) niciuna din variantele de mai sus.
2. Subalterna contrarei contradictoriei propoziției SiP este:
 - a) SaP ;
 - b) SeP ;
 - c) SiP ;
 - d) SoP .
3. Raportul de contrarietate se stabilește între:
 - a) propoziții de aceeași calitate, dar de cantitate diferită;
 - b) propoziții universale de calitate opusă;
 - c) propoziții de aceeași cantitate, dar de calitate opusă;
 - d) propoziții particulare de calitate opusă.
4. Contrara supralternei propoziției SiP este:
 - a) SaP ;
 - b) SeP ;

- c) SiP;
 - d) SoP.
5. Din falsitatea propoziției “*Unele adevăruri sunt ultime*” derivă:
- a) adevărul propoziției “*Toate adevărurile sunt ultime*”;
 - b) falsitatea propoziției “*Unele adevăruri nu sunt ultime*”;
 - c) falsitatea propoziției “*Toate adevărurile sunt ultime*”;
 - d) adevărul propoziției “*Niciun adevăr universal nu e ultim.*”
6. Dintre raporturile logice ce se pot pune în evidență între propozițiile categorice, nu este un raport de opoziție:
- a) raportul de subalternare;
 - b) raportul de contrarietate;
 - c) raportul de subcontrarietate;
 - d) raportul de contradicție.
7. Din adevărul propoziției SaP rezultă:
- a) adevărul propoziției SoP;
 - b) falsitatea propoziției SeP;
 - c) probabilitatea propoziției SiP;
 - d) caracterul probabil al propoziției SeP.
8. Din falsitatea unei contrare rezultă:
- a) adevărul celeilalte contrare;
 - b) falsitatea celeilalte contrare;
 - c) caracterul probabil al celeilalte contrare;
 - d) niciuna din variantele de mai sus.
9. Raportul de subalternare se stabilește între:
- a) propoziții de aceeași calitate, dar de cantitate diferită;
 - b) propoziții de calitate și cantitate opuse;
 - c) propoziții de aceeași cantitate, dar de calitate opusă;
 - d) propoziții de aceeași calitate și cantitate.
10. Dacă propoziției „*Există oameni pasionați de istorie*” i se schimbă doar calitatea, contradictoria acesteia va fi o propoziție de forma:
- a) SaP;
 - b) SeP;
 - c) SiP;
 - d) SoP.
11. Dacă propoziției „*Nimeni nu este mai presus de lege*” i se schimbă doar cantitatea, contradictoria propoziției obținute va fi:
- a) Toți sunt mai presus de lege.
 - b) Nimeni nu este mai presus de lege.
 - c) Unii sunt mai presus de lege.
 - d) Unii nu sunt mai presus de lege.
12. Când propoziția A este falsă:
- a) propoziția E este adevărată;
 - b) propoziția I este falsă;
 - c) propoziția O falsă;

- d) propoziția E este nedeterminată.
13. Raportul de subcontrarietate se stabilește între:
- a) propoziții de aceeași calitate, dar de cantitate diferită;
 - b) propoziții de calitate și cantitate opuse;
 - c) propoziții de aceeași cantitate, dar de calitate opusă;
 - d) propoziții particulare de calitate opusă.
14. Dacă propoziția O este falsă, atunci:
- a) propoziția E este falsă;
 - b) propoziția I este falsă;
 - c) propoziția A este nedeterminată;
 - d) propoziția I este nedeterminată.
15. Raportul de contradicție se stabilește între:
- a) propoziții de aceeași cantitate, dar de calitate opusă;
 - b) propoziții diferite;
 - c) propoziții care nu au nici un termen comun;
 - d) propoziții de calitate și cantitate opuse.
16. Se dă propoziția „*Multe persoane oneste sunt apreciate*”. Este adevărat că propoziția dată:
- a) este contradictoria propoziției „*Puține persoane oneste sunt apreciate*”;
 - b) este subalternă propoziției „*Orice persoană onestă este neapreciată*”;
 - c) este o propoziție singulară;
 - d) este subcontrară propoziției „*Există cel puțin o persoană onestă care nu este apreciată*”.
17. Se dau enunțurile: 1. *SaP și SeP sunt propoziții contradictorii*. 2 *SoP și SiP sunt propoziții subcontrare*. 3. *Cuvântul ”acest” este un cuantor individual*. Se poate afirma că:
- a) enunțurile 1 și 2 sunt adevărate;
 - b) doar enunțul 1 este fals;
 - c) nici un enunț nu este adevărat;
 - d) toate enunțurile sunt adevărate.
18. Nu se poate afirma că o propoziție particular afirmativă falsă:
- a) are drept subcontrară o propoziție falsă;
 - b) are drept supraalternă o propoziție falsă;
 - c) are drept contradictorie o propoziție adevărată;
 - d) are drept supraalternă o propoziție ce are valoarea de adevăr notată cu „0”.
19. Dacă schimbăm doar cantitatea propoziției „*Manualele sunt cărți școlare utile*”, atunci vom obține o propoziție:
- a) ce are ca subcontrară o propoziție particular-afirmativă;
 - b) ce are ca subalternă o propoziție particular-afirmativă;
 - c) ce are ca supraalternă chiar propoziția inițială;
 - d) ce are ca și contradictorie o propoziție de forma SoP.
20. Din adevărul unei propoziții universale rezultă:
- a) adevărul contrarei sale;
 - b) adevărul propoziției de aceeași calitate, dar de cantitate diferită
 - c) falsitatea subcontrarei sale;
 - d) falsitatea subalternei sale.

21. Este adevărat că din adevărul unei propoziții de forma SoP rezultă:
- falsitatea unei propoziții de forma „S este P”;
 - falsitatea propoziției „S nu este P”;
 - adevărul subcontrarei sale;
 - exclusiv falsitatea supraalternei sale.
22. Se dau enunțurile: 1. *Dacă SaP=0, atunci SoP=1*; 2. *Contrara supralternei propoziției SiP este propoziția SeP*. Se poate susține că:
- ambele enunțuri sunt adevărate;
 - doar primul enunț este fals;
 - doar enunțul al doilea este fals;
 - ambele enunțuri sunt false.
23. Nu se poate afirma că din falsitatea unei propoziții în care se folosește o parte din extensiunea subiectului logic, dar toată sfera predicatului logic, poate rezulta:
- falsitatea unei propoziții universal-negative, cu aceeași termeni;
 - falsitatea subcontrarei sale;
 - adevărul unei propoziții universal-affirmative care are același S și același P;
 - falsitatea propriei supraalterne.
24. Propoziția „*Sofismele materiale sunt erori logice*” reprezintă:
- contradictoria propoziției „*O parte din sofisme nu sunt erori logice*”;
 - contrara propoziției „*Nu există sofisme materiale care să fie erori logice*”;
 - supraalterna propoziției „*Există sofisme materiale care nu sunt erori logice*”;
 - subcontrara propoziției „*Nici un sofism material nu este o eroare logică*”.
25. Subcontrara contradictoriei contrarei unei propoziții universal affirmative este:
- o propoziție universal-affirmativă;
 - o propoziție universal-negativă;
 - o propoziție particular-affirmativă;
 - o propoziție particular-negativă.
26. Contrara supraalternei propoziției SiP este:
- o propoziție universal - afirmativă;
 - o propoziție universal - negativă;
 - o propoziție de același tip;
 - o propoziție de tip SoP;
27. Dacă o propoziție SoP este falsă, atunci subcontrara contradictoriei contrarei contradictoriei sale va fi:
- SaP = 0;
 - SiP = 1;
 - SoP = 0;
 - SeP = 0.
28. Dacă unei propoziții universal-negative i se schimbă calitatea, atunci se obține:
- contradictoria subalternei sale;
 - subcontrara subalternei sale;
 - o propoziție de cantitate diferită;
 - contrara supralternei propoziției SiP.

29. Fie următoarele enunțuri: (1) Dacă $SeP=1$, atunci $SoP = ?$; (2) Supraalternă unei propoziții particulare false este incertă. Se poate spune că:
- ambele enunțuri sunt adevărate;
 - ambele enunțuri sunt false;
 - doar primul enunț este adevărat;
 - doar al doilea enunț este adevărat.
30. Nu se poate spune că în cazul în care o propoziție universal-affirmativă este adevărată:
- supraalternă contradicției sale este adevărată;
 - subalternă contrarei sale este falsă;
 - contradicția subalternei sale este falsă;
 - contradicția contrarei sale este adevărată.
31. Fie enunțurile: (1) *Raportul de contradicție se stabilește între propoziții de aceeași cantitate și calitate*; (2) *Contrara unei propoziții universale este o propoziție de aceeași cantitate, dar de calitate diferită*. Nu se poate spune că:
- doar prima propoziție este falsă;
 - doar a doua propoziție nu este falsă;
 - prima propoziție este adevărată și a doua propoziție este falsă;
 - a doua propoziție este adevărată iar prima propoziție este falsă.
32. Din falsitatea propoziției „*Aproape toți elevii s-au pregătit pentru examen.*” rezultă:
- adevărul propoziției „*Aproape toți elevii nereserioși nu s-au pregătit pentru examen.*”
 - falsitatea propoziției „*Toți elevii s-au pregătit pentru examen.*”
 - adevărul propoziției „*Elevii nu s-au pregătit pentru examen.*”
 - variantele b și c.
33. Fie $SiP = 1$. Rezultă că:
- are drept supraalternă a subcontrarei sale propoziția SaP iar aceasta este falsă;
 - are drept subalternă a contradicției sale propoziția SoP iar aceasta este adevărată;
 - are drept contrară a contradicției sale propoziția SaP iar aceasta este adevărată;
 - niciuna din variantele de mai sus.
34. O propoziție particular negativă falsă are:
- drept subcontrară o propoziție particular afirmativă falsă;
 - drept supraalternă o propoziție universal negativă falsă;
 - drept contradicție o propoziție universal afirmativă falsă;
 - drept subcontrară o propoziție particular afirmativă falsă.
35. Fie enunțurile: (1) Dacă $SaP = 0$, atunci $SeP = ?$; (2) Dacă $SiP = 1$, atunci $SoP = ?$; (3) Dacă $SoP = 1$, atunci $SeP = ?$. Se poate afirma că:
- toate enunțurile sunt adevărate;
 - doar ultimul enunț este fals;
 - doar primul enunț este adevărat;
 - niciuna din variantele de mai sus nu este corectă.

INFERENȚE IMEDIATE

1. Obversa propoziției „*Toate numerele divizibile cu doi sunt pare*” este:
 - a. Unele numere divizibile cu doi sunt pare.
 - b. Toate numerele divizibile cu doi sunt impare.
 - c. Nici un număr divizibil cu doi nu este impar.
 - d. Nici un număr impar nu este divizibil cu doi.
2. Dacă subiectul unei propoziții categorice este distribuit și între termenii acesteia există un raport de concordanță, atunci propoziția este de tip:
 - a. SaP;
 - b. SeP;
 - c. SiP;
 - d. SoP.
3. Din adevărul propoziției „*Niciun om optimist nu este trist*” rezultă adevărul propoziției *Unii oameni triști nu sunt optimiști*. deoarece:
 - a. prima propoziție este supraalternă celei de-a doua propoziții;
 - b. prima propoziție este supraalternă conversei valide a celei de-a doua propoziții;
 - c. a doua propoziție este subalternă conversei valide a primei propoziții;
 - d. a doua propoziție este conversa validă a subalternei primei propoziții;
4. Dacă într-o propoziție categorică subiectul este nedistribuit, atunci propoziția respectivă este:
 - a. particulară și se poate converti în mod valid dacă este negativă;
 - b. particulară și întotdeauna poate fi convertită în mod valid;
 - c. particulară și se nu poate converti în mod valid dacă este afirmativă;
 - d. particulară și nu se poate converti în mod valid decât dacă este afirmativă;
5. Din falsitatea propoziției *Unii participanți la olimpiadă au o condiție fizică de invidiat* rezultă adevărul propoziției *Unii oameni care au o condiție fizică de invidiat nu participă la olimpiadă* deoarece:
 - a. prima propoziție este subcontrara celei de-a doua propoziții;
 - b. a doua propoziție este subcontrara conversei valide a primei propoziții;
 - c. prima propoziție este subcontrara conversei valide a celei de-a doua propoziții;
 - d. a doua propoziție este conversa validă a subcontrarei primei propoziții.
6. Conversa validă a propoziției *Toți lei sunt mamifere* este:
 - a. Unii lei sunt mamifere.
 - b. Nici un mamifer nu este leu.
 - c. Unele mamifere sunt lei.
 - d. Toate mamiferele sunt lei.
7. Pot fi împreună false:
 - a. SaP și SoP
 - b. SeP și SiP;
 - c. SaP și SeP;
 - d. SiP și SoP.
8. Conversiunea este operația prin care:
 - a. se schimbă calitatea propoziției;

- b. se schimbă calitatea propoziției și se neagă predicatul premisei;
 - c. se păstrează atât calitatea cât și cantitatea propoziției;
 - d. se păstrează calitatea propoziției și se schimbă reciproc funcțiile termenilor.
9. Dacă termenii unei propoziții universale sunt în raport de opoziție, atunci:
- a. subiectul logic al propoziției este distribuit, iar predicatul este nedistribuit;
 - b. subiectul logic al propoziției este nedistribuit, iar predicatul este distribuit;
 - c. atât subiectul logic al propoziției, cât și predicatul logic sunt distribuiți;
 - d. niciunul dintre termeni nu este distribuit.
10. Transformarea prin care concluzia este derivată negând predicatul și schimbând calitatea premisei constituie:
- a. o conversiune validă;
 - b. o conversiune nevalidă;
 - c. o obversiune validă;
 - d. o inferență mediată.
11. Concluzia „*Unele persoane sociabile nu sunt vesele*” este derivată din propoziția „*Unele persoane vesele nu sunt sociabile*”:
- a. printr-o conversiune validă;
 - b. printr-o obversiune validă;
 - c. printr-o inferență imediată validă
 - d. printr-o conversiune nevalidă.
12. Din adevărul propoziției „*Nici un poet nu este lipsit de talent*” rezultă, adevărul propoziției:
- a. „*Toți poeții sunt talentați*” prin aplicarea obversiunii;
 - b. „*Unii oameni lipsiți de talent sunt poeți*” prin aplicarea conversiunii;
 - c. „*Nici un poet nu este talentat*” prin contrarietate;
 - d. „*Unii poeți nu sunt talentați*” prin subalternare.
13. Conform regulii distribuirii termenilor:
- a. un termen distribuit în premisă nu poate fi nedistribuit în concluzie;
 - b. un termen nedistribuit în premisă trebuie să fie nedistribuit și în concluzie;
 - c. un termen nedistribuit în concluzie trebuie să fie nedistribuit și în premisă;
 - d. un termen distribuit în premisă trebuie să fie distribuit și în concluzie.
14. Într-o propoziție afirmativă:
- a. subiectul este nu este niciodată distribuit;
 - b. predicatul este distribuit;
 - c. subiectul este distribuit;
 - d. predicatul nu este distribuit.
15. Contradictoria propoziției SeP se află în raport de identitate
- a. cu obversa propoziției So~P și conversa propoziției PiS;
 - b. cu obversa propoziției SeP și conversa propoziției PiS;
 - c. cu conversa propoziției SaP;
 - d. cu obversa propoziției ~SeP.
16. Dacă într-o propoziție categorică subiectul (S) este nedistribuit iar predicatul (P) este distribuit, atunci, prin conversiune:
- a. rezultă o concluzie de tip PiS;

- b. rezultă o concluzie de tip PoS;
 - c. nu rezultă, în mod valid, nicio concluzie;
 - d. rezultă o concluzie de tip PeS.
17. Se dau enunțurile: *Predicatul conversei propoziției PeS este nedistribuit.* și *Subiectul obversei propoziției SaP este distribuit.* Se poate susține că:
- a. ambele enunțuri sunt adevărate;
 - b. primul enunț este fals, al doilea este adevărat;
 - c. primul enunț este adevărat, al doilea este fals;
 - d. ambele enunțuri sunt false.
18. Prin aplicarea conversiunii la propoziția „*Unii sportivi nu sunt atleți*” se încalcă regula distribuirii termenilor pentru:
- a. termenul *atleți*, care va avea funcție de predicat în concluzie;
 - b. termenul *sportivi*, care va fi predicat într-o concluzie universală;
 - c. termenul *sportivi*, care va fi predicat într-o concluzie negativă;
 - d. termenul *atleți*, care va avea funcție de subiect într-o concluzie universală.
19. Dacă într-o propoziție categorică subiectul logic și predicatul logic se află în raport de opoziție, iar subiectul logic este distribuit, atunci propoziția respectivă este de tip :
- a. SaP;
 - b. SeP;
 - c. SiP;
 - d. SoP.
20. Dacă termenii unei propoziții particulare sunt în raport de concordanță, atunci:
- a. ambii termeni sunt distribuiți;
 - b. subiectul este distribuit, iar predicatul este nedistribuit;
 - c. predicatul este distribuit, iar subiectul este nedistribuit;
 - d. niciunul dintre termeni nu este distribuit.
21. Dacă propoziția „*Toți oamenii cinstiți sunt sinceri*” este adevărată, atunci propoziția „*Unii oameni cinstiți sunt nesinceri*” reprezintă:
- a. obversa contradictoriei acesteia și va fi falsă;
 - b. obversa contradictoriei acesteia și va fi adevărată;
 - c. subalternă conversei acesteia și va fi falsă;
 - d. subalternă obversei acesteia și va fi adevărată;
22. Contrara obversei propoziției „*Toate girafele au gâtul lung*” este:
- a. Nicio girafă nu are gâtul lung;
 - b. Nicio girafă nu are gâtul scurt;
 - c. Unele girafe au gâtul scurt;
 - d. Toate girafele au gâtul scurt.
23. Regula distribuirii termenilor interzice :
- a. ca predicatul unei premise negative să devină subiect într-o concluzie universală;
 - b. ca subiectul unei premise universale să fie nedistribuit în concluzie;
 - c. ca subiectul unei premise particulare să devină predicat într-o concluzie negativă
 - d. ca un termen nedistribuit în premisă să fie nedistribuit în concluzie;

24. Este fals că:
- prin aplicarea obversiunii, concluzia se obține negând predicatul premisei;
 - prin aplicarea conversiunii se schimbă reciproc funcțiile termenilor;
 - prin aplicarea obversiunii se schimbă calitatea propoziției;
 - prin aplicarea obversiunii se schimbă cantitatea propoziției;
25. Prin aplicarea conversiunii, nu poate fi obținută în mod valid o concluzie universală decât dintr-o premisă de tip:
- SaP;
 - SeP;
 - SiP;
 - SoP.
26. Obversa conversei propoziției „*Puțini oameni educați sunt neapreciați.*” este:
- Unii oameni neapreciați sunt educați.*
 - Orice om educat este apreciat.*
 - O parte din oamenii neapreciați nu sunt needucați.*
 - Unii oameni apreciați nu sunt needucați.*
27. Din propoziția „*Niciun om nu este perfect*” poate fi derivată propoziția „*Unii dintre cei perfecți nu sunt oameni*” prin intermediul:
- unei conversiuni nevalide;
 - unei obversiuni valide;
 - unei conversiuni prin accident valide;
 - unei conversiuni simple valide.
28. Propoziția „*Nici un om incorect nu este moral*” este echivalentă cu propoziția „*Orice om moral este corect*” deoarece ea reprezintă:
- subalternă conversei propoziției SaP;
 - conversa obversei propoziției SaP;
 - obversa conversei propoziției SaP;
 - conversa propoziției SaP.
29. Fiind considerată falsă propoziția „*Unii elevi sunt interesați de matematică*” se poate deriva:
- adevărul propoziției „*Unii dintre cei interesați de matematică nu sunt elevi*”, deoarece reprezintă subcontrara conversei propoziției date;
 - falsitatea propoziției „*Unii elevi perseverenți nu sunt interesați de matematică.*”, deoarece reprezintă subcontrara propoziției date;
 - adevărul propoziției „*Unii dintre cei interesați de matematică nu sunt elevi.*”, deoarece este conversa propoziției date;
 - falsitatea propoziției „*Toți elevii sunt neinteresați de matematică.*”, deoarece este obversa premisei.
30. Propoziția „*Fiecare cetățean major are dreptul să voteze.*” are drept supraalternă a conversei sale propoziția:
- Nici un cetățean major nu are dreptul să voteze.*
 - Oricine are dreptul să voteze este cetățean major.*
 - Unii cetățeni majori au dreptul să voteze.*

- d. Unii dintre cei ce au dreptul să voteze sunt cetățeni majori.*
31. Conversa obversei propoziției „*Există numere pare care nu sunt divizibile cu trei*” este:
- a. Unele numere pare sunt divizibile cu trei.*
 - b. Unele numere divizibile cu trei sunt pare.*
 - c. Unele numere divizibile cu trei nu sunt pare.*
 - d. Unele numere nedivizibile cu trei sunt pare.*
32. Conversa prin accident a contradictoriei unei propoziții particular afirmativă este o propoziție de forma:
- a. PoS;
 - b. PaS;
 - c. SeP;
 - d. PeS.
33. Considerând propoziția SeP adevărată, putem deriva:
- a. falsitatea conversei sale;
 - b. falsitatea conversei contrare sale;
 - c. adevărul obversei contradictoriei sale;
 - d. falsitatea conversei subalternei sale.
34. Conversa prin accident a obversei propoziției „*Niciun om sociabil nu este pesimist*” este:
- a. Unii oameni pesimiști sunt nesociabili.
 - b. Unii optimiști sunt sociabili.
 - c. Unii oameni pesimiști nu sunt nesociabili.
 - d. Unii optimiști nu sunt sociabili.
35. Conversa prin accident a obversei propoziției „*Toți sportivii de performanță au condiție fizică*” este:
- a. Niciun sportiv de performanță nu este lipsit de condiție fizică.*
 - b. Unii sportivi de performanță au condiție fizică.*
 - c. Unii oameni lipsiți de condiție fizică nu sunt sportivi de performanță.*
 - d. Unii oameni lipsiți de condiție fizică sunt sportivi de performanță.*

SILOGISMUL

1. Concluzia ce rezultă în mod valid din premisele „*Toate vrăbiile sunt păsări*” și „*Nicio vrăbie nu este pasăre migratoare*” este:
 - a. *Unele păsări nu sunt migratoare.*
 - b. *Unele păsări sunt migratoare.*
 - c. *Unele ființe migratoare sunt păsări.*
 - d. *Unele ființe migratoare nu sunt păsări.*
2. Termenul mediu:
 - a. are funcție de subiect în concluzie;
 - b. are funcție de predicat în concluzie;
 - c. este termenul comun celor două premise;
 - d. este subiectul premisei majore.
3. În figura a IV-a silogistică:
 - a. termenul major este predicat în premisa majoră;
 - b. termenul minor este subiect în premisa minoră, iar termenul mediu este predicat în premisa majoră;
 - c. termenul mediu este predicat în premisa majoră și subiect în premisa minoră;
 - d. termenii extremi au aceeași funcție în premise ca și în concluzie.
4. *Unii X sunt Y* deoarece *Unii X sunt Z* și:
 - a. *Unii Z sunt X;*
 - b. *Toți Z sunt Y;*
 - c. *Toți Y sunt Z;*
 - d. *Toți Z sunt X.*
5. Concluzia „*Unii X nu sunt Y*” poate fi derivată în mod valid din premisele:
 - a. „*Niciun X nu este Z*” și „*Unii Y sunt Z*”;
 - b. „*Unii X sunt Z*” și „*Niciun Y nu este Z*” ;
 - c. „*Toți Z sunt Y*” și „*Unii Z sunt X*”;
 - d. Toate variantele sunt corecte.
6. Care dintre următoarele afirmații este falsă:
 - a. În figura I, termenul minor este subiect în premisă;
 - b. În figura a III-a, termenul major este predicat în premisă;
 - c. În figura a II-a, termenul major poate fi predicat în premisă;
 - d. În figura a II-a silogistică, termenul mediu are funcție de predicat în ambele premise.
7. Concluzia „*Niciun om vesel nu este nesociabil*” rezultă dintr-un silogism de figura a II-a, având drept premisă „*Nici un om nesociabil nu este simpatic*” și:
 - a. „*Toți oamenii veseli sunt simpatici*” cu rol de premisă minoră;
 - b. „*Toți oamenii veseli sunt simpatici*” cu rol de premisă majoră;
 - c. „*Toți oamenii simpatici sunt veseli*” cu rol de premisă minoră;
 - d. „*Toți oamenii simpatici sunt veseli*” cu rol de premisă majoră;
8. Termenul mediu are funcție de subiect în premisa majoră:
 - a. în figurile III și IV;
 - b. în figurile III și I;

- c. în figurile II și IV;
 - d. în figurile I și II;
9. Termenul minor are funcție de predicat în premise:
- a. în figurile II și IV;
 - b. în figurile III și IV;
 - c. în figurile III și I;
 - d. în figurile I și II;
10. Termenul minor este comun:
- a. concluziei și premisei majore;
 - b. celor două premise;
 - c. concluziei și premisei minore;
 - d. celor trei propoziții.
11. În figura I:
- a. termenul major are funcție de subiect în premisa majoră și în concluzie;
 - b. termenul minor are funcție de subiect în premisa minoră și în concluzie;
 - c. termenul major are funcție de subiect în premisa minoră și în concluzie;
 - d. termenul minor are funcție de predicat în premisa majoră și în concluzie;
12. Conform legii distribuirii termenilor, în figura a IV-a, dacă se obține o concluzie negativă, atunci:
- a. premisa majoră nu poate fi propoziție universală;
 - b. premisa minoră nu poate fi propoziție universală;
 - c. premisa majoră nu poate fi propoziție particulară;
 - d. premisa minoră nu poate fi propoziție afirmativă;
13. Conform legii distribuirii termenilor, dacă un silogism de figura a III-a are premisa minoră afirmativă, atunci:
- a. concluzia sa nu poate fi propoziție universală;
 - b. concluzia sa nu poate fi propoziție negativă;
 - c. concluzia sa nu poate fi propoziție particulară;
 - d. concluzia sa nu poate fi propoziție afirmativă;
14. Termenul major are funcție de predicat în premisă și în concluzie:
- a. doar în figura I;
 - b. în figurile I și III;
 - c. în figurile I, III și IV;
 - d. doar în figura a IV-a.
15. Poate fi obținută în mod valid concluzia „*Niciun om cinstit nu este mincinos*” având drept premise „*Toți mincinoșii sunt imorali*” și:
- a. „*Nici un om imoral nu este cinstit*” printr-un silogism de figura a IV-a;
 - b. „*Nici un om cinstit nu este imoral*” construind silogisme în figurile I și II;
 - c. „*Nici un om cinstit nu este imoral*” printr-un silogism de figura a II-a;
 - d. Sunt corecte variantele a și c.
16. Conform legii distribuirii termenilor, dacă printr-un silogism de figura a IV-a se obține o concluzie universală, atunci:
- a. premisa minoră nu poate fi universală;
 - b. premisa majoră nu poate fi negativă;

- c. premisa minoră nu poate fi afirmativă;
 - d. premisa majoră nu poate fi afirmativă.
17. Din premisele „*Unele animale au gâtul scurt*” și „*Nicio girafă nu are gâtul scurt*” se obține în mod valid următoarea concluzie:
- a. „*Unele animale cu gâtul scurt nu sunt girafe*” printr-un silogism eio-2;
 - b. „*Unele girafe sunt animale*” printr-un silogism ieo-3;
 - c. „*Unele animale nu sunt girafe*” printr-un silogism eio-2;
 - d. „*Unele animale nu sunt girafe*” printr-un silogism eio-1.
18. Termenul minor:
- a. este subiect atât în concluzie, cât și în premisa minoră doar în figurile I și III;
 - b. este subiect în premisa minoră, în toate figurile silogistice;
 - c. este subiect numai în concluzie;
 - d. este subiect în concluzie și în premisa minoră doar în figurile I și II.
19. Dacă „*Toți Z sunt Y*”, atunci „*Unii X nu sunt Z*” deoarece:
- a. *Unii Z nu sunt X*;
 - b. *Unii X nu sunt Y*;
 - c. *Unii Y nu sunt X*;
 - d. *Niciun X nu este Z*.
20. Conform legii distribuirii termenilor, dacă un silogism de figura a IV-a are premisa minoră afirmativă, atunci:
- a. concluzia nu poate fi o propoziție universală;
 - b. concluzia trebuie să fie o propoziție universală;
 - c. premisa majoră trebuie să fie negativă;
 - d. nu poate fi obținută o concluzie afirmativă.
21. În figura a IV-a, din premisele „*Toți oamenii politicoși sunt educați*” și „*Toți oamenii bine-crescuți sunt politicoși*” rezultă, în mod valid, concluzia:
- a. „*Unii oameni politicoși sunt bine-crescuți.*”
 - b. „*Unii oameni educați sunt bine-crescuți.*”
 - c. „*Toți oamenii educați sunt bine-crescuți.*”
 - d. „*Toți oamenii bine-crescuți sunt educați.*”
22. Silogismul „*Unii X sunt Y* deoarece *Toți Z sunt Y* și *Unii Z sunt X.*” reprezintă:
- a. un silogism valid de tip iai-3;
 - b. un silogism valid de tip iai-1;
 - c. un silogism valid de tip aii-3;
 - d. un silogism nevalid de tip iai-1;
23. În figura I, termenul mediu:
- a. are funcție de predicat în premisa minoră și funcție de subiect în premisa majoră;
 - b. are funcție de subiect în ambele premise;
 - c. are funcție de predicat în ambele premise;
 - d. are funcție de subiect în premisa minoră și funcție de predicat în premisa majoră;
24. Conform legii distribuirii termenilor, dacă un silogism valid de figura I are premisa majoră afirmativă, atunci:

- a. concluzia sa nu poate fi o propoziție negativă;
 - b. concluzia sa nu poate fi o propoziție universală;
 - c. concluzia sa poate fi o propoziție negativă;
 - d. concluzia sa nu poate fi o propoziție particulară.
25. Modul silogistic eao-1:
- a. este nevalid deoarece premisele sunt universale iar concluzia este particulară;
 - b. este un silogism valid aflat în figura I;
 - c. este un silogism nevalid aflat în figura I;
 - d. este un silogism valid cu următoarea schemă: PeM
MaS
SoP
26. Fie silogismul: „*Toți oamenii cinstiți sunt sinceri pentru că toți oamenii cinstiți sunt corecți și orice om corect este sincer.*” Este fals că:
- a. „oameni cinstiți” are rol de termen minor într-un silogism valid din figura I;
 - b. „oameni corecți” are rol de termen mediu într-un silogism valid din figura a II-a;
 - c. schema silogismului este aaa-1;
 - d. termenul major al silogismului este „oameni sinceri”.
27. Concluzia „*Unii oameni optimiști sunt sociabili*” rezultă în mod valid din premisele:
- a. „*Toți oamenii optimiști sunt veseli*” și „*Unii oameni sociabili sunt veseli.*”
 - b. „*Toți oamenii veseli sunt optimiști*” (premisă majoră) și „*Toți oameni veseli sunt sociabili*” (premisă minoră);
 - c. „*Toți oamenii veseli sunt optimiști*” (premisă minoră) și „*Toți oameni veseli sunt sociabili*” (premisă majoră);
 - d. „*Toți oamenii veseli sunt optimiști*” (premisă majoră) și „*Unii oameni veseli sunt sociabili*” (premisă minoră).
28. Premisa majoră a silogismului „*Deoarece unii oameni de succes sunt sociabili rezultă că unii oameni de succes nu sunt lipsiți de prieteni, întrucât niciun om sociabil nu este lipsit de prieteni*” este:
- a. *Unii oameni de succes sunt sociabili;*
 - b. *Unii oameni de succes nu sunt lipsiți de prieteni;*
 - c. *Niciun om sociabil nu este lipsit de prieteni;*
 - d. *Toți oamenii sociabili sunt lipsiți de prieteni.*
29. Corespunzător figurii a II-a, concluzia „*Niciun om politicos nu este needucat*” poate fi obținută din următoarele premise:
- a. „*Niciun om politicos nu este necivilizat*” și „*Toți oamenii needucați sunt necivilizați*”
 - b. *Niciun om needucat nu este civilizat*” și „*Toți oamenii politicoși sunt civilizați*”
 - c. *Niciun om needucat nu este bine-crescut*” și „*Toți oamenii politicoși sunt bine-crescuți*”
 - d. Toate răspunsurile sunt corecte.
30. Fie silogismul: „*Unele păsări nu sunt migratoare pentru că sunt vrăbii și nicio vrăbie nu migrează*”. Termenul minor al acestui silogism este:
- a. unele păsări;

- b. păsări migratoare;
 - c. păsări;
 - d. vrăbii.
31. Fie silogismul: „*Clorul este halogen pentru că este un element din grupa a VII-a și toți halogenii fac parte din grupa a VII-a a elementelor chimice*”. Despre termenul „halogen” se poate afirma, în mod adevărat:
- a. că este termen major într-un silogism valid ce corespunde celei de-a II-a figuri silogistice;
 - b. că este termen minor într-un silogism valid ce corespunde celei de-a IV-a figuri silogistice;
 - c. că este termen minor într-un silogism valid ce corespunde celei de-a II-a figuri silogistice;
 - d. că este termen major într-un silogism nevalid ce corespunde celei de-a II-a figuri silogistice;
32. Din premisele: „*Toate silogismele sunt inferențe mediate*” și „*Toate inferențele mediate sunt raționamente deductive*” rezultă, în mod valid:
- a. concluzia „*Unele inferențe deductive sunt silogisme*”, printr-un silogism corespunzător figurii I silogistice;
 - b. atât concluzia „*Toate silogismele sunt inferențe deductive*”, printr-un silogism corespunzător figurii I, cât și concluzia „*Unele inferențe deductive sunt silogisme*”, printr-un silogism corespunzător figurii a VI-a;
 - c. concluzia „*Toate silogismele sunt inferențe deductive*”, printr-un silogism corespunzător figurii a IV-a;
 - d. concluzia „*Toate inferențele deductive sunt silogisme*” printr-un silogism corespunzător figurii a IV-a.
33. Printr-un silogism valid corespunzător figurii a III-a, având ca premise conversa validă a propoziției „*Toți fluturii sunt insecte*” și propoziția „*Toate insectele sunt animale nevertebrate*” rezultă:
- a. doar concluzia „*Unele animale nevertebrate sunt fluturi*”;
 - b. atât concluzia „*Toți fluturii sunt animale nevertebrate*”, cât și concluzia „*Unele animale nevertebrate sunt fluturi*”;
 - c. atât concluzia „*Unii fluturi sunt animale nevertebrate*”, cât și concluzia „*Unele animale nevertebrate sunt fluturi*”;
 - d. că „*Unele animale nevertebrate nu sunt fluturi*”.
34. Din premisele: „*Unele dintre silogisme sunt silogisme cu ambele premise negative*” și „*Niciun silogism cu ambele premise negative nu este un raționament valid*”:
- a. poate fi derivată în mod corect concluzia „*Unele raționamente valide nu sunt silogisme*” doar printr-un silogism corespunzător figurii a VI-a;
 - b. nu poate fi derivată în mod corect concluzia „*Unele silogisme nu sunt raționamente valide*” nici în figura I, nici în figura a IV-a;
 - c. poate fi derivată în mod corect concluzia „*Unele silogisme nu sunt raționamente valide*” doar printr-un silogism corespunzător figurii I;

- d. pot fi derivate în mod corect concluziile: „ *Unele silogisme nu sunt raționamente valide*” în figura I și „*Unele raționamente valide nu sunt silogisme*” în figura a IV-a.
35. Concluzia „*Unii oameni nu sunt pesimiști*” poate fi derivată în mod corect din premisele: „*Unii oameni sunt veseli*” și „*Niciun pesimist nu este vesel*”:
- doar printr-un silogism corespunzător figurii I;
 - doar printr-un silogism corespunzător figurii a II-a;
 - doar printr-un silogism corespunzător figurii a VI-a;
 - printr-un silogism corespunzător oricăreia dintre figurile I, II, III și IV.

DEMONSTRAȚIA ȘI COMBATEREA

- În cazul unei demonstrații corecte, inferențele prin care teza de demonstrat este dedusă din fundament trebuie să fie:
 - parțial valide;
 - plauzibile;
 - toate valide;
 - parțial plauzibile.
- Demonstrația are ca scop:
 - obținerea adeziunii interlocutorului;
 - stabilirea valorii de adevăr a unei aserțiuni;
 - întărirea convingerilor personale;
 - stabilirea unor adevăruri definitive.
- Combaterea este un proces logic:
 - prin care o propoziție este respinsă ca fiind falsă;
 - prin care o propoziție este susținută ca fiind adevărată;
 - prin care se enunță propriile opinii adevărate;
 - prin care teza de demonstrat este întărită prin contraargumente.
- În structura demonstrației există următoarele componente:
 - teza de demonstrat, forma demonstrației și principiul de demonstrare;
 - teza de demonstrat, principiul de demonstrare și fundamentul demonstrației;
 - fundamentul demonstrației, procesul de demonstrare și teza de demonstrat;
 - fundamentul demonstrației, teza de demonstrat și argumentele demonstrației.
- Una dintre regulile de corectitudine a demonstrației referitoare la teza de demonstrat impune:
 - corectitudinea acesteia;
 - variabilitatea acesteia;
 - falsitatea ei;
 - claritatea formulării ei.

6. În legătură cu fundamentul demonstrației o regulă ce trebuie respectată presupune că:
- a) argumentele demonstrației trebuie să fie clar și precis formulate;
 - b) demonstrația argumentelor trebuie să depindă de demonstrarea tezei;
 - c) demonstrația trebuie să fie corectă;
 - d) teza de demonstrat trebuie să fie adevărată.
7. În funcție de procedeul utilizat, distingem:
- a) demonstrații deductive și demonstrații inductive;
 - b) demonstrații formalizate și demonstrații intuitive;
 - c) demonstrații directe și demonstrații indirecte;
 - d) demonstrații prin excludere și demonstrații prin imposibil.
8. În demonstrația directă, valoarea de adevăr a tezei rezultă:
- a) în mod nemijlocit din fundament;
 - b) din fundament, pe baza unor analize comparative;
 - c) din fundament, prin comparație cu fundamentul ipotezelor contrare;
 - d) în mod mijlocit, prin intermediul unor contraargumente.
9. Nu este adevărat că inducția completă:
- a) produce concluzii probabile;
 - b) produce concluzii adevărate;
 - c) se comportă asemenea unui argument deductiv valid;
 - d) nu poate fi folosită decât în cazuri excepționale.
10. În funcție de sprijinul direct sau indirect pe experiență, există demonstrații :
- a) corecte și incorecte;
 - b) directe și indirecte;
 - c) deductive și inductive;
 - d) prin absurd și prin imposibil.
11. Fundamentul demonstrației trebuie să respecte regula potrivit căreia:
- a) argumentele să rămână aceleași pe tot parcursul demonstrației;
 - b) demonstrația trebuie să fie adevărată;
 - c) demonstrația trebuie să fie clară și precisă;
 - d) demonstrația argumentelor trebuie să fie independentă de demonstrarea tezei.
12. În demonstrația indirectă, valoarea de adevăr a tezei rezultă:
- a) din punerea în evidență a unor fundamente indirecte;
 - b) din infirmarea valorii de adevăr a unei teze alternative;
 - c) din infirmarea argumentelor contrare;
 - d) din confirmarea tezei ce urmează a fi demonstrată.
13. Afirmația falsă despre inducția incompletă este aceea conform căreia:
- a) fiecare element al clasei este examinat;
 - b) concluzia are un caracter amplificator în raport cu premisele;
 - c) este o modalitate de raționament ipotetic;
 - d) concluzia are un caracter probabil în raport cu premisele.

14. Fie următoarele enunțuri: 1. *Inducția prin simplă enumerare este cea mai simplă formă de inducție.* 2. *Inducția completă se mai numește și inducție amplificatoare.*
Se poate susține că:
- a) ambele enunțuri sunt false;
 - b) ambele enunțuri sunt adevărate;
 - c) doar primul enunț este fals;
 - d) doar al doilea enunț este fals.
15. Exemple de demonstrații indirecte pot fi:
- a) demonstrații inductive și demonstrații prin excludere;
 - b) demonstrații prin absurd și demonstrații prin imposibil;
 - c) demonstrații prin absurd și demonstrații inductive complete;
 - d) demonstrații prin absurd, demonstrații prin excludere și demonstrații silogistice.
16. Teza de demonstrat nu trebuie să :
- a) fie clar și precis formulată;
 - b) fie o propoziție infirmată;
 - c) rămână aceeași pe tot parcursul demonstrației;
 - d) fie o propoziție cel puțin probabilă.
17. Fie următoarele enunțuri: 1. *Demonstrația intuitivă se bazează pe relațiile dintre termeni și propoziții.* 2. *Demonstrația deductivă este cea în care nu intervin în mod direct date din experiență.* Se poate afirma că:
- a) primul enunț este adevărat iar al doilea este fals;
 - b) ambele enunțuri sunt false;
 - c) doar al doilea enunț este adevărat;
 - d) ambele enunțuri sunt adevărate.
18. Elementele din structura unei demonstrații sunt :
- a) teza, temeiul, fundamentul demonstrației ;
 - b) teza de demonstrat, fundamentul demonstrației, criteriul de demonstrare ;
 - c) fundamentul demonstrației, teza de demonstrat, procesul de demonstrare ;
 - d) temeiul demonstrației, teza demonstrației, procesul demonstrației.
19. Un șir corect ordonat descrescător extensional este :
- a) demonstrație, demonstrație indirectă, argumentare, demonstrație deductivă;
 - b) argumentare, demonstrație, demonstrație deductivă, demonstrație indirectă;
 - c) demonstrație indirectă, demonstrație deductivă, demonstrație, argumentare;
 - d) argumentare, demonstrație, demonstrație deductivă, demonstrație inductivă.
20. Teza de demonstrat :
- a) trebuie să fie o propoziție adevărată ;
 - b) nu trebuie să decurgă logic din premise ;
 - c) nu trebuie să fie înlocuită pe parcursul demonstrației;
 - d) trebuie să fie neclară și precisă.
21. Este fals că demonstrația formalizată este:
- a) bazată pe simboluri și reguli de operare cu aceste simboluri;
 - b) menționată după criteriul procedurii utilizat;
 - c) un tip de demonstrație bazată pe construcții formale;

- d) un tip de demonstrație ce apelează la intuiția celui ce argumentează.
22. Este fals că procesul combaterii :
- a) este un proces de infirmare;
 - b) este un proces de demonstrare a adevărului aserțiunii „p este o propoziție falsă”;
 - c) este un tip de contrazicere fără temei;
 - d) poate fi de tipul reducerii la contradicție.
23. Fie enunțurile: 1. *Reducerea la fals este un tip de demonstrație indirectă.*
2. *Reducerea la autocontradicție este o formă de infirmare.* Se poate susține că:
- a) ambele enunțuri sunt adevărate;
 - b) doar primul enunț este fals;
 - c) doar enunțul al doilea este fals;
 - d) ambele enunțuri sunt false.
24. Este adevărat că demonstrația inductivă :
- a) se bazează pe date provenite din experiență;
 - b) este catalogată astfel după criteriul procedurii utilizat;
 - c) se bazează pe respectarea unor reguli formale;
 - d) poate fi directă sau indirectă.
25. Validitatea este o proprietate a:
- a) argumentelor;
 - b) termenilor;
 - c) propozițiilor;
 - d) noțiunilor.

SOFISME ȘI PARALOGISME

1. Termenul de “sofism”, în logică, înseamnă:
 - a) exprimarea unor idei greșite;
 - b) eroare logică produsă în mod involuntar;
 - c) exprimarea unor opinii false;
 - d) eroare logică comisă în mod intenționat.
2. *Eroarea formală* este:
 - a) determinată de nerespectarea regulilor de validitate ale inferențelor deductive;
 - b) determinată de erorile de conținut;
 - c) provocată de anumite confuzii făcute cu intenție;
 - d) provocată de tendința conformismului.
3. Raționamentul care pare a fi corect și prin care ajungem să ne înșelăm în ultimă instanță pe noi înșine se numește:
 - a) inferență;
 - b) silogism;
 - c) paralogism;
 - d) sofism.

4. Fie enunțurile: 1. *Validitatea este o proprietate a termenilor.* 2. *Erorile materiale se datorează nerespectării regulilor de validitate ale inferențelor deductive.* Se poate susține că:
- a) ambele enunțuri sunt adevărate;
 - b) cel puțin un enunț este adevărat;
 - c) nici un enunț nu este adevărat;
 - d) exclusiv un enunț este adevărat.
5. Un exemplu de *eroare formală* este:
- a) încălcarea legii distribuirii termenilor;
 - b) erorile de conținut;
 - c) folosirea greșită a termenilor;
 - d) fundamentarea argumentării pe supoziții false.
6. *Eroarea materială* este datorată:
- a) nerespectării regulilor de validitate ale inferențelor deductive;
 - b) construirii unor moduri silogistice nevalide;
 - c) unor erori de conținut;
 - d) folosirii unor autocontradicții.
7. *Sofismele de limbaj* reprezintă:
- a) argumente ce au la bază premise ce nu pot susține temeinic concluzia;
 - b) argumente bazate pe premise nerelevante;
 - c) argumente ce se bazează pe folosirea greșită a termenilor sau pe rostirea și ortografierea neadecvate;
 - d) argumente bazate pe presupunerea a ceea ce urmează a fi demonstrat.
8. Exemple corecte de *sofisme de limbaj* sunt:
- a) *echivocația, compoziția, accentul, bifurcația, amfibolia;*
 - b) *echivocația, amfibolia, inconsistența, compoziția, accentul;*
 - c) *amfibolia, accentul, diviziunea;*
 - d) *amfibolia, echivocația, bifurcația.*
9. *Sofismele de relevanță* sunt:
- a) argumente bazate pe formulări vagi, ambigue;
 - b) argumente ce înlocuiesc premisele relevante cu acelea care vizează firea umană;
 - c) argumente ce au la bază premise relevante, dar insuficiente în stabilirea concluziei;
 - d) argumente în care se subliniază în mod impropriu un cuvânt sau o expresie.
10. Se dau următoarele enunțuri: 1. *Despre un argument se poate spune că este adevărat, fals sau probabil;* 2. *Derivarea unei converse pentru propoziția SoP reprezintă o eroare formală.* Se poate afirma că:
- a) doar primul enunț este fals;
 - b) doar primul enunț este adevărat;
 - c) nici un enunț nu este fals;
 - d) nici un enunț nu este adevărat.
11. Un exemplu incorect de *sofism de relevanță* este:
- a) argumentul circular;
 - b) argumentul relativ la persoană;

- c) argumentul relativ la ignoranță;
 - d) argumentul relativ la popor.
12. *Sofismele dovezilor insuficiente* reprezintă:
- a) argumente ce asociază termenii în mod arbitrar;
 - b) argumente incorecte ce folosesc termenii în mod corect;
 - c) argumente ce folosesc premise relevante, dar insuficiente în stabilirea concluziei;
 - d) argumente ce se bazează pe supoziții false.
13. Un exemplu corect de *sofism al dovezilor insuficiente* este:
- a) falsa dilemă;
 - b) sofismul generalizării pripite;
 - c) echivocația;
 - d) bifurcația.
14. *Sofismele circularității* sunt:
- a) argumente ce se bazează pe supoziții false;
 - b) argumente în care termenii sunt folosiți în mod greșit;
 - c) argumente ce se bazează pe presupunerea a ceea ce urmează a fi argumentat;
 - d) argumente ce se bazează pe premise inconsistente.
15. Un exemplu incorect de *sofism al circularității* este:
- a) întrebarea complexă;
 - b) expresiile circulare;
 - c) afirmarea repetată;
 - d) confundarea cauzei și a efectului.
16. Se dau următoarele enunțuri: 1. *Sofismele de relevanță sunt acele argumente cu premise adevărate, dar nerelevante în stabilirea concluziei.* 2. *Argumentarea are ca scop stabilirea unor adevăruri definitive.* Se poate susține că:
- a) ambele enunțuri sunt false;
 - b) primul enunț este fals și al doilea enunț este adevărat;
 - c) ambele enunțuri sunt adevărate;
 - d) doar al doilea enunț este fals.
17. Un exemplu incorect de *sofism al dovezilor insuficiente* este:
- a) falsa dilemă;
 - b) sofismul generalizării pripite;
 - c) cauza falsă;
 - d) niciuna din variante.
18. Nu se poate spune despre *sofismele materiale* că:
- a) sensul și semnificația premiselor acestora sunt eronate;
 - b) se datorează nerespectării unor reguli de validitate ale raționamentelor deductive;
 - c) se datorează în primul rând erorilor de conținut;
 - d) sunt erori logice.
19. Fie următoarele enunțuri: 1. *Inconsistența este un sofism al supoziției neîntemeiate.* 2. *Argumentul relativ la modestie este un sofism de relevanță.* Se poate spune că:
- a) doar primul enunț este fals;

- b) ambele enunțuri sunt adevărate;
 - c) primul enunț este adevărat și al doilea enunț este fals;
 - d) ambele enunțuri sunt false.
20. Se poate afirma că *sofismul* și *paralogismul*:
- a) sunt ambele erori logice intenționate;
 - b) sunt ambele erori logice;
 - c) doar sofismul este o eroare de argumentare;
 - d) doar paralogismul este o eroare de conținut.
21. Modurile silogistice nevalide sunt exemple de:
- a) erori formale;
 - b) erori materiale;
 - c) atât de erori formale cât și de erori materiale;
 - d) niciuna din variante.
22. Fie următoarele enunțuri: 1. *Silogismul este un tip de argument deductiv mediat*. 2. *Generalizarea pripită este un exemplu de eroare formală regăsită la nivelul argumentelor inductive*. Putem afirma că:
- a) nici un enunț nu este adevărat;
 - b) ambele enunțuri sunt adevărate;
 - c) doar primul enunț este adevărat;
 - d) doar al doilea enunț este adevărat.
23. Fie următoarele trei enunțuri: 1. *Accentul este un sofism de limbaj*. 2. *Argumentul circular este un sofism al circularității*. 3. *Argumentul relativ la ignoranță este un sofism al supoziției neîntemeiate*. Pe baza acestor enunțuri se poate afirma că:
- a) doar primul enunț este fals;
 - b) toate enunțurile sunt adevărate;
 - c) doar ultimul enunț este fals;
 - d) toate enunțurile sunt false.
24. *Afirmarea repetată* este un exemplu de:
- a) sofism de relevanță;
 - b) sofism de limbaj;
 - c) sofism al circularității;
 - d) sofism al dovezilor insuficiente.
25. *Argumentul relativ la milă* este un exemplu de:
- a) sofism de limbaj;
 - b) sofism de relevanță;
 - c) sofism al dovezilor insuficiente;
 - d) sofism al supoziției neîntemeiate.

RĂSPUNSURI

NOȚIUNI INTRODUCTIVE

1.c; 2.b; 3.a; 4.d; 5.d; 6.b; 7.a; 8.b; 9.c; 10.a; 11.b; 12.a; 13.c; 14.b; 15.c; 16.a; 17.a; 18.d; 19.d; 20.c; 21.d; 22.a; 23.b; 24.d; 25.d; 26.b; 27.b; 28.c; 29.d; 30.b.

TERMENI.RAPORTURI LOGICE ÎNTRE TERMENI

1.a; 2.c; 3.c; 4.d; 5.a; 6.b; 7.c; 8.b; 9.d; 10.b; 11.c; 12.c; 13.a; 14.c; 15.b; 16.c; 17.a; 18.c; 19.d; 20.d; 21.d; 22.c; 23.c; 24.b; 25.c; 26.d; 27.b; 28.c; 29.b; 30.b; 31.b; 32.b; 33.c; 34.d; 35.c.

DEFINIȚIA ȘI CLASIFICAREA

1.c; 2.d; 3.b; 4.a; 5.b; 6.b; 7.a; 8.b; 9.c; 10.d; 11.c; 12.a; 13.d; 14.b; 15.c; 16.b; 17.b; 18.c; 19.a; 20.d; 21.d; 22.c; 23.b; 24.c; 25.c; 26.d; 27.b; 28.b; 29.a; 30.c; 31.b; 32.c; 33.c; 34.d; 35.b.

PROPOZIȚII CATEGORICE

1.a; 2.c; 3.b; 4.c; 5.b; 6.b; 7.b; 8.b; 9.b; 10.d; 11.c; 12.b; 13.a; 14.a; 15.b; 16.b; 17.a; 18.d; 19.c; 20.a; 21.c; 22.a; 23.d; 24.b; 25.c; 26.c; 27.b; 28.a; 29.d; 30.c; 31.d; 32.d; 33.c; 34.b; 35.a.

RAPORTURI LOGICE ÎNTRE PROPOZIȚII CATEGORICE

1.c; 2.c; 3.b; 4.b; 5.c; 6.a; 7.b; 8.c; 9.a; 10.a; 11.a; 12.d; 13.d; 14.a; 15.d; 16.d; 17.b; 18.a; 19.c; 20.b; 21.a; 22.a; 23.b; 24.b; 25.d; 26.b; 27.c; 28.a; 29.b; 30.a; 31.c; 32.d; 33.d; 34.b; 35.a.

INFERENȚE IMEDIATE

1.c; 2.a; 3.c; 4.d; 5.b; 6.c; 7.c; 8.d; 9.c; 10.c; 11.d; 12.a; 13.b; 14.d; 15.a; 16.c; 17.b; 18.c; 19.b; 20.d; 21.a; 22.d; 23.c; 24.d; 25.b; 26.c; 27.c; 28.b; 29.a; 30.b; 31.d; 32.a; 33.b; 34.b; 35.c.

SILOGISMUL

1.a; 2.c; 3.c; 4.b; 5.b; 6.c; 7.a; 8.b; 9.b; 10.c; 11.b; 12.c; 13.a; 14.b; 15.d; 16.c; 17.c; 18.d; 19.b; 20.a; 21.b; 22.c; 23.a; 24.a; 25.b; 26.b; 27.c; 28.c; 29.d; 30.c; 31.d; 32.b; 33.c; 34.c; 35.b.

DEMONSTRAȚIA ȘI COMBATEREA

1.c; 2.b; 3.b; 4.c; 5.d; 6.c; 7.b; 8.a; 9.a; 10.c; 11.d; 12.b; 13.a; 14.d; 15.b; 16.b; 17.d; 18.c; 19.b; 20.c; 21.d; 22.c; 23.a; 24.a; 25.a.

SOFISME ȘI PARALOGISME

1.d; 2.a; 3.c; 4.c; 5.a; 6.c; 7.c; 8.c; 9.b; 10.a; 11.a; 12.c; 13.b; 14.c; 15.d; 16.d; 17.a; 18.b; 19.b; 20.b; 21.a; 22.b; 23.c; 24.c; 25.b.

PSIHOLOGIE

SENZAȚIILE

1. Acum câteva luni când s-a mutat la noul său apartament, lângă gară, programul de somn a lui Radu a fost mult afectat din cauza zgomotului; acum însă Radu doarme liniștit, fără a mai auzi zgomotul trenurilor. Aceasta este efectul:
 - a) legii sinesteziei;
 - b) legii contrastului sensorial;
 - c) legii adaptării;
 - d) legii sensibilizării.
2. Senzația este procesul psihic care redă însușirile obiectelor:
 - a) în totalitate;
 - b) separate;
 - c) panoramic;
 - d) în imagini unitare.
3. În timpul antrenamentului la baschet, Mihai simte o sete puternică. Acest fenomen este:
 - a) o senzație gustativă;
 - b) o trebuință primară;
 - c) o senzație organică;
 - d) o senzație proprioceptivă.
4. În timp ce pentru Ana mirosul de portocală are un efect plăcut și energizant, pentru Victoria acesta provoacă dezgust, întrucât îl asociază cu episoadele de boală din copilăria ei. Acest exemplu ilustrează faptul că tonalitatea afectivă a unei senzații:
 - a) depinde de caracterul plăcut sau neplăcut al stimulului;
 - b) depinde exclusiv de natura stimulării;
 - c) depinde de personalitate;
 - d) depinde de experiența anterioară a subiectului.
5. Deși Eric este un tip vigilent, trezindu-se în fiecare dimineață cu 5 minute înainte de a suna alarma, ieri dimineață, după ce seara dinainte învățase până noaptea târziu, a întârziat la școală deoarece nu a auzit ceasul. Această situație ilustrează faptul că intensitatea senzației depinde de:
 - a) intensitatea stimulului;
 - b) starea generală a organismului;
 - c) gradul de sensibilitate al analizatorului;
 - d) suprasolicitarea analizatorului auditiv.
6. Directorul Observatorului Astronomic de la Greenwich din 1795 a concediat un tânăr asistent, acuzându-l de neglijență în serviciu deoarece a întârziat cu o jumătate de secundă înregistrarea trecerii unei stele peste primul meridian. Aceasta ilustrează faptul că durata unei senzații este influențată de:
 - a) durata acțiunii stimulului;
 - b) efectul de latență și postacțiune;
 - c) faptul că oamenii se deosebesc după durata perioadei de latență;

- d) senzația apare la un interval de 100-150 miimi de secundă după acțiunea stimulului.
7. Adăugarea unei lingurițe de zahăr într-o cană de 300 ml ceai reprezintă un stimul:
- minimal absolut;
 - maximal absolut;
 - diferențial;
 - operational.
8. Există oameni care pot călca peste cărbuni încinși fără a simți senzația de durere. Acest lucru se explică prin:
- lipsa receptorului specializat în senzațiile tactile;
 - durata scăzută de interacțiune cu stimulul;
 - afectarea verigii centrale specializate în decodificarea impulsului nervos;
 - imposibilitatea apariției senzației specifice.
9. Calea de conducere a influxului nervos este veriga internă a analizatorului alcătuită din fibre nervoase sensitive și mai mulți centri subcorticali. Rolul ei este acela de :
- transformare a impulsului nervos în fapt psihic;
 - a asigura autoreglarea analizatorului;
 - a realiza o analiză primară a influxului nervos și un prim filtraj senzorial;
 - a trece stimularea exterioară într-un cod neurofiziologic.
10. Calitatea unei senzații depinde de:
- calitatea interacțiunii cu stimulul;
 - însușirile concrete ale obiectelor și fenomenelor;
 - intensitatea stimulului și starea subiectului;
 - natura stimulului și caracteristicile structural-funcționale ale analizatorului.
11. Este cunoscut faptul că persoanele lipsite de vâz dezvoltă mai mult sensibilitatea tactilă și olfactivă. Acest fapt se explică prin:
- legea sinesteziei;
 - legea compensației;
 - legea adaptării senzoriale;
 - legea semnificației.
12. După natura conținutului informațional, senzațiile pot fi:
- exteroceptive, proprioceptive, chinestezice, de echilibru, interoceptive;
 - vizuale, auditive, tactile, chinestezice;
 - gustative, olfactive, organice;
 - cutanate, de durere, vibratoare.
13. Senzațiile sunt procese psihice cognitive, ceea ce înseamnă că:
- cunoașterea prin senzații are un caracter limitat;
 - senzațiile se raportează la anumite însușiri ale obiectului și nu la toate însușirile;
 - sunt instrumente prin care se cunoaște realitatea;
 - existența unei senzații este posibilă doar în condițiile integrității analizatorului.
14. Senzațiile sunt procese senzoriale, ceea ce înseamnă că:
- fiecare senzație reflectă o singură însușire a unui obiect;
 - imaginea specifică a senzației este una proximală și imediată;
 - reflectă doar însușirile concrete, direct accesibile organelor de simț;

- d) sunt procese psihice elementare.
15. Un pahar de apă la temperatura camerei ni se va părea rece, dacă anterior am băut un ceai fierbinte și respectiv cald, atunci când anterior am băut o limonadă rece cu mai multe cuburi de gheață. Acest exemplu ilustrează:
- a) un contrast succesiv;
 - b) un contrast simultan;
 - c) adaptare senzorială;
 - d) sensibilizarea analizatorului.
16. Ardeiul iute, piperul și alcoolul induc o senzație locală de cald, chiar dacă tocmai le-am scos din frigider. Acest fenomen apare ca efect al:
- a) interacțiunii analizatorilor termic și gustativ;
 - b) legii sinesteziei;
 - c) contrastului senzorial;
 - d) sensibilizării.
17. Procesul psihic senzorial prin care se semnalizează, separate, însușirile concrete ale obiectelor și fenomenelor poartă numele de:
- a) senzație;
 - b) percepție;
 - c) reprezentare;
 - d) gândire.
18. Orice proces psihic de producere a unei senzații implică prezența:
- a) discriminării;
 - b) analizatorului;
 - c) identificării;
 - d) interpretării.
19. Senzațiile sunt imagini primare deoarece:
- a) reflectă o singură însușire a unui obiect;
 - b) sunt primele imagini care apar în relație cu obiectul;
 - c) apar și se mențin doar în relația față în față cu obiectul;
 - d) semnalizează însușirile concrete ale obiectelor.
20. Informațiile pe care le primim prin senzații sunt cele legate de:
- a) însușiri izolate legate de gust, miros, culoare, duritate, temperatură;
 - b) totalitatea însușirilor unui obiect sau fenomen;
 - c) însușiri concrete și caracteristice redate schematic;
 - d) utilitatea obiectelor din jur.

PERCEPȚIILE

1. Orice proces perceptiv presupune:
 - a) interpretare;
 - b) analiză;
 - c) intensitate;
 - d) tonalitate afectivă.
2. Ana observă cu ușurință și rapid atunci când colegii ei fac mici modificări în aspectul fizic. Acest lucru indică:
 - a) atenție externă;
 - b) percepția detaliilor;
 - c) spirit de observație;
 - d) discriminare.
3. Percepția este o imagine primară deoarece:
 - a) semnalizează însuiri concrete, intuitive;
 - b) apare numai în relația directă cu obiectul, aici și acum;
 - c) interacționează direct cu obiectul;
 - d) asigură o mai bună adaptare a omului la realitate.
4. Caracteristica de a fi bogată în conținut se aplică următoarelor imagini:
 - a) imaginea senzorială;
 - b) imaginea din reprezentare;
 - c) imaginea perceptivă;
 - d) imaginea reproductivă.
5. Proprietatea imaginii perceptive de a fi bogată în conținut se reflectă în faptul că:
 - a) la realizarea percepției pot contribui mai mulți analizatori, percepțiile fiind plurimodale;
 - b) are loc un proces de selecție în urma căruia anumiți stimuli sunt prelucrați mai complex, alții mai vag;
 - c) oferă simultan date despre toate însușirile concrete ale unui obiect, conținând un volum mai mare de informații;
 - d) prin percepție, sistemul cognitiv interpretează un obiect al cunoașterii ca pe un întreg.
6. Spiritul de observație reprezintă:
 - a) o metodă de investigare;
 - b) o atitudine;
 - c) o activitate psihică;
 - d) o aptitudine.
7. Afirmția: intensitatea procesului senzorial este direct proporțională intensității stimulului, se aplică în cazul:
 - a) senzației;
 - b) percepției;
 - c) senzației și percepției;
 - d) senzației și reprezentării.

8. Percepția este un proces cognitiv senzorial care reflectă:
- a) însușirile obiectului date separat;
 - b) obiectul în mod unitar și integral;
 - c) însușirile intuitive și caracteristice pentru obiect;
 - d) însușirile obiectului legate de formă, mărime și culoare.
9. Pregătirea anticipată a subiectului pentru explorarea unui obiect generează:
- a) o imagine schematică;
 - b) o imagine mai bogată în conținut;
 - c) o imagine mai superficială sau mai precisă;
 - d) o imagine mai clară.
10. Întrucât este pasionată de literatură și studiază intens acest domeniu, Maria găsește cu ușurință expresiile poetice într-un text și poate decodifica mesaje nebănuite de către ceilalți. Acest fapt este rezultatul:
- a) gradului de cultură generală;
 - b) intereselor stabile pentru o categorie de stimuli;
 - c) mecanismelor verbale implicate în percepție;
 - d) pregătirii anticipate pentru explorarea textului.
11. Deși literele din interiorul cuvintelor sunt amestecate în textul dat, Ioana reușește să citească cu succes paragraful propus. Acest fapt se explică prin:
- a) legea selectivității;
 - b) legea semnificației;
 - c) legea integralității;
 - d) legea structuralității.
12. Aflându-se pe banchetă într-un tren staționat în gară, Mircea are impresia că trenul lui a pornit deja, apoi observă pe fereastră cum se îndepărtează trenul vecin. Fenomenul trăit de Mircea a fost:
- a) o impresie de moment;
 - b) o percepție denaturată a timpului;
 - c) o senzație exteroceptivă;
 - d) o iluzie de mișcare.
13. Observația este:
- a) o activitate specifică gândirii;
 - b) o activitate specifică percepției;
 - c) o aptitudine specifică;
 - d) o însușire psihică.
14. Pentru a masca o gaură în tencuială, Irina alege să picteze peretele, camuflând astfel defectiunea și sperând să nu se mai observe. În acest demers, Irina se bazează pe:
- a) legea selectivității perceptive;
 - b) distragerea atenției privitorului;
 - c) legea constantei perceptive;
 - d) spiritul de observație redus al privitorului.
15. Pentru Ioana muzica și sunetele sunt foarte importante. În ora de matematică, când toți elevii sunt concentrați în rezolvarea unei probleme, ea poate sesiza cu ușurință ciripitul slab al păsărilor din copac. Aceasta se explică prin:

- a) legea selectivității;
 - b) legea semnificației;
 - c) legea proiectivității;
 - d) legea structuralității.
16. Durata percepției:
- a) se prelungește după dispariția obiectului;
 - b) influențează claritatea percepției;
 - c) corespunde prezenței stimulului și acțiunii acestuia;
 - d) percepția nu are o durată anume.
17. Detecția constă în sesizarea și conștientizarea prezenței stimulului atingând pragul de:
- a) minimum vizibile;
 - b) minimum cognoscibile;
 - c) minimum separabile;
 - d) identificare categorială.
18. Atunci când copiază graficul de la tablă, Andrei observă și floricelele desenate pe marginea tablei. Acest exemplu ilustrează:
- a) caracterul primar al percepției;
 - b) caracterul contextual al percepției;
 - c) caracterul obiectual al percepției;
 - d) caracterul informațional al percepției.
19. În procesul perceptiv, imaginea obiectului și a contextului în care se află contribuie la:
- a) desfășurarea mișcărilor, amplitudinea, ritmicitatea și coordonarea acestora;
 - b) cunoașterea profundă a realității;
 - c) percepția clară, completă, precisă;
 - d) explorarea mai profundă sau mai superficială a obiectului.
20. Perceperea unuia și aceluiași obiect de către subiecți diferiți va conduce la:
- a) formarea aceleiași imagini perceptive la toți subiecții;
 - b) formarea unei imagini diferite pentru fiecare subiect;
 - c) formarea la toți a unei imagini adecvate a realității, dar conținând aspect specific pentru fiecare;
 - d) formarea unei percepții bogate și corecte.

REPREZENTĂRILE

1. Procesul cognitiv senzorial care operează cu imagini secundare este:
- a) senzația;
 - b) percepția;
 - c) reprezentarea;
 - d) gândirea.

2. Imaginea din reprezentare este săracă în conținut deoarece:
- a) se formează în absența obiectului;
 - b) redă însușiri concrete și caracteristice ale obiectelor;
 - c) se realizează făcând abstracție de celelalte elemente aflate într-un context spațio-temporal;
 - d) semnalizează însușirile în forma unor imagini unitare, dar schematice.
3. În desfășurarea reprezentării se constată:
- a) implicarea unui singur analizator;
 - b) implicarea selectivă a analizatorilor;
 - c) implicarea plurimodală a analizatorilor;
 - d) implicarea latentă a analizatorilor.
4. O asemănare între reprezentare și percepție constă în faptul că:
- a) ambele sunt imagini primare;
 - b) ambele sunt imagini concrete, intuitive;
 - c) ambele se desfășoară în prezența acțiunii directe a analizatorilor;
 - d) ambele sunt imagini schematice.
5. O ilustrație din cartea de istorie evocă pentru elevi răscoala țărănească de la 1907. Aceasta este:
- a) o reprezentare generală;
 - b) o imagine anticipativă;
 - c) o reprezentare vizuală;
 - d) o imagine schematică.
6. Reprezentarea are o natură:
- a) intuitiv-figurativă;
 - b) intelectuală;
 - c) operativă;
 - d) intuitiv-figurativă și operațional-intelectuală.
7. Cunoașterea obiectului în procesul reprezentării se bazează pe relații de tip:
- a) față în față cu obiectul;
 - b) aici și acum;
 - c) explorare primară;
 - d) absența obiectului și a relației prezente cu acesta.
8. Evocarea imaginii tatălui în mintea fiului său, atunci când acesta se află la sute de kilometri distanță este:
- a) o reprezentare vizuală;
 - b) o reprezentare individuală;
 - c) o reprezentare generală;
 - d) o reprezentare anticipativă.
9. Tipurile de reprezentări implicate în activitatea de învățare a unei limbi străine sunt:
- a) reprezentările generale;
 - b) reprezentările kinestezice;
 - c) reprezentările auditive;
 - d) reprezentările anticipative.

10. Cu toate că nu am fost niciodată la Polul Nord, ne putem reprezenta peisajul de acolo cu ajutorul:
- a) gândirii;
 - b) imaginației;
 - c) reprezentărilor anticipative;
 - d) percepțiilor sistematice.
11. Faptul că reprezentările sunt imagini secundare înseamnă că:
- a) reflectă doar o parte a însușirilor concrete ale unui obiect;
 - b) ele apar și se mențin în absența acțiunii directe asupra analizatorului;
 - c) apar și se mențin atâta timp cât există acțiunea directă a stimulului;
 - d) reconstituie în plan mental și apoi redă simultan toate informațiile despre obiect.
12. Reprezentările se apropie de gândire:
- a) din punctul de vedere al conținutului;
 - b) din punctul de vedere al procesului de elaborare;
 - c) deoarece oferă o cunoaștere limitată a informațiilor cu caracter concret;
 - d) reflectă însușirile concrete ale obiectelor în mod selectiv.
13. Reprezentarea constituie:
- a) o imagine schematică;
 - b) o imagine intermediară;
 - c) o imagine primară;
 - d) o imagine contextuală.
14. Implicarea reprezentării în mecanismele verbale constă în faptul că:
- a) limbajul contribuie la formarea unor noi modalități senzoriale;
 - b) normele gramaticale ce guvernează limbajul sunt elaborate cognitiv și rațional;
 - c) ceea ce transmitem prin limbaj este un mesaj cu caracter informațional;
 - d) reprezentările sunt un sprijin necesar în construirea sensului cuvintelor noi.
15. Un specialist IT primește solicitarea de a realiza un site. Imaginea mintală a acestui produs face referire la:
- a) o senzație vizuală;
 - b) un fenomen perceptiv;
 - c) o reprezentare generală;
 - d) o operație de sinteză.
16. După nivelul operativității, reprezentările pot fi:
- a) vizuale, auditive, kinestezice;
 - b) reproductive și anticipative;
 - c) individuale și generale;
 - d) interoceptive și proprioceptive.
17. Elementul esențial care deosebește reprezentarea de celelalte procese senzoriale constă în faptul că:
- a) imaginea este desprinsă de contextual spațio-temporal;
 - b) simbolizează însușiri concret- intuitive;
 - c) semnalizează însușirile în forma unor imagini unitare;
 - d) este săracă în conținut.
18. Relația dintre memorie și reprezentare constă în faptul că:

- a) asigură înlănțuirea și organizarea unei serii întregi de imagini;
 - b) conservă informația percepută și apoi o pune la dispoziția reprezentării;
 - c) este instrumentul de transformare al imaginilor;
 - d) transformă imaginile și ideile.
19. Reprezentarea este :
- a) un proces cognitiv de semnalizare în forma unor imagini simple;
 - b) un proces senzorial complex în forma imaginilor primare;
 - c) un proces senzorial de semnalizare în forma imaginilor unitare, dar schematice;
 - d) un proces cognitiv de întipărire, stocare și reactualizare.
20. Rolul reprezentărilor în gândire constă în faptul că acestea:
- a) pregătesc și ușurează generalizările;
 - b) sunt un sprijin necesar în controlul emoțiilor;
 - c) contribuie la reglarea mișcărilor și acțiunilor omului;
 - d) pot fi componente importante ale imaginilor reproductive.

GÂNDIREA

1. Orice demers de rezolvare a unei probleme începe cu:
 - a) elaborarea ipotezelor;
 - b) înțelegerea datelor problemei;
 - c) stabilirea cunoscutelor și a necunoscutelor;
 - d) alegerea unei strategii de rezolvare.
2. Gândirea este procesul psihic cognitiv care:
 - a) urmează acțiunii directe a obiectului;
 - b) face trecerea la procesele cognitive logice;
 - c) are o latură intuitiv-figurativă;
 - d) utilizează judecăți, raționamente și operații cognitive.
3. Gândirea operează cu informații:
 - a) provenite direct din realitate;
 - b) furnizate de percepții și reprezentări;
 - c) furnizate de inteligență;
 - d) provenite din conștiință.
4. Unitatea informațională de bază a gândirii este:
 - a) înțelegerea;
 - b) problema;
 - c) noțiunea;
 - d) strategia.
5. Cuvintele - casă, masă, scaun - sunt:
 - a) noțiuni abstracte;
 - b) noțiuni empirice;
 - c) noțiuni științifice;
 - d) noțiuni particulare.

6. Componentele cu care gândirea realizează o procesare profundă a realității sunt:
- a) independența, curajul și perseverența;
 - b) judecări, raționamente și operații cognitive;
 - c) orientarea, selectivitatea și concentrarea;
 - d) volumul, stabilitatea și distributivitatea.
7. Structura informațională – creierul uman este un procesor de informații. Computerul este un procesor de informații. Creierul și computerul sunt sisteme cu funcții asemănătoare, adică analoage – acesta este un raționament de tip:
- a) inductiv;
 - b) deductiv;
 - c) analogic;
 - d) operațional.
8. Dintre operațiile fundamentale ale gândirii fac parte:
- a) analiza, sinteza, rezolvarea de probleme;
 - b) abstractizarea, generalizarea, judecata;
 - c) raționamentul, conceptualizarea, înțelegerea;
 - d) inducția, deducția, comparația.
9. Andrei este un tip căruia îi place să despică firul în patru analizând problemele până la cele mai mici detalii. Tipul de gândire care îl caracterizează este cel de:
- a) gândirea sintetică;
 - b) gândirea analitică;
 - c) gândirea intuitivă;
 - d) gândirea abstractă.
10. Evidențierea asemănărilor și deosebirilor pe baza unui criteriu prestabilit poartă numele de :
- a) analiză;
 - b) sinteză;
 - c) comparație;
 - d) generalizare;
11. După ce a studiat temperamental la ora de psihologie, Maria încearcă să ghicească temperamentul tuturor persoanelor din jur. Acest demers este un exemplu de:
- a) procesare ascendentă;
 - b) procesare descendentă;
 - c) procesare abstract-formală;
 - d) procesare mijlocită.
12. În procesarea ascendentă, înțelegerea apare:
- a) ca un rezultat sau o consecință;
 - b) ca o premisă;
 - c) ca indispensabilă demarării procesării;
 - d) ca ultimă verigă.
13. Strategiile algoritmice de rezolvare a problemelor se aplică în probleme de tipul:
- a) slab definite, cu cerințe vag formulate;
 - b) bine definite, cu cerințe clare;
 - c) probleme școlare tipice;

- d) probleme complexe.
14. Reprezentarea internă a problemei în memoria de lucru este:
- a) un act de imaginație;
 - b) un procedeu inductiv;
 - c) o etapă în demersul rezolvării unei probleme;
 - d) un act de cunoaștere.
15. Abstractizarea este operația gândirii care presupune:
- a) ordonarea în minte a obiectelor după anumite criterii;
 - b) extinderea însușirilor extrase asupra unei clase de obiecte;
 - c) extragerea unor însușiri comune pentru o clasă de obiecte;
 - d) transformarea particularului în general.
16. Caracterul finalist al gândirii exprimă faptul că:
- a) demersurile noastre au ca scop elaborarea unor soluții pentru situațiile problematice;
 - b) rolul gândirii este procesarea profundă a realității;
 - c) gândirea se desfășoară într-un plan mintal, intern, subiectiv;
 - d) scopul gândirii este adaptarea la mediul social.
17. Conceptele – psihic, analizator, stimul – sunt:
- a) noțiuni generale;
 - b) noțiuni științifice;
 - c) prototipuri;
 - d) noțiuni abstracte.
18. Pentru a înțelege mai bine memoria umană o putem compara cu o bibliotecă în care așezăm multe cărți. Acesta este un mecanism de înțelegere bazat pe:
- a) comparație;
 - b) asociere;
 - c) înțelegere prin analogie;
 - d) cuplaj informațional.
19. În rezolvarea problemelor, Radu se raportează permanent la imagini sau scheme, bazându-se în mare parte pe percepții și reprezentări. Tipul lui de gândire este:
- a) analitic;
 - b) sintetic;
 - c) intuitiv-concret;
 - d) abstract-formal.
20. După criteriul raportului dintre datele inițiale și produsul final, distingem:
- a) gândire convergentă și gândire divergentă;
 - b) gândire analitică și gândire sintetică;
 - c) gândire inductivă și gândire deductivă;
 - d) gândire algoritmică și gândire euristică.

MEMORIA

1. Memoria este:
 - a) o însușire psihică;
 - b) un proces psihic;
 - c) un proces cognitiv logic;
 - d) un proces senzorial.
2. Numărul de telefon pe care tocmai l-am auzit și pe care urmează să-l tastez se află stocat în:
 - a) memoria semantică;
 - b) memoria de lungă durată;
 - c) memoria de foarte scurtă durată;
 - d) memoria episodică.
3. În funcție de prezența/absența gândirii în memorare distingem:
 - a) memoria de scurtă durată și lungă durată;
 - b) memoria logică și mecanică;
 - c) memoria intenționată și neintenționată;
 - d) memoria senzorială și socială.
4. Faptul că Ana trebuie să înțeleagă lecția înainte de a o memora, evidențiază:
 - a) memorarea logică;
 - b) memorarea intenționată;
 - c) caracterul inteligibil al memoriei;
 - d) caracterul mijlocit al memoriei.
5. Memoria se află în strânsă interacțiune cu următoarele fenomene psihice:
 - a) inteligență, aptitudini, capacități, reprezentări;
 - b) gândire, atenție, senzații, percepții;
 - c) reprezentări, voință, talent, motivație;
 - d) limbaj, senzații, caracter, temperament.
6. Faptul că Mircea, deși a învățat lecția la chimie, nu a putut să redea întocmai definițiile, evidențiază o trăsătură a memoriei numită:
 - a) caracter activ;
 - b) caracter situațional;
 - c) caracter mijlocit;
 - d) caracter relativ fidel.
7. În funcție de durata păstrării există următoarele tipuri de memorie:
 - a) de scurtă durată și de lungă durată;
 - b) intenționată și neintenționată;
 - c) implicită și explicită;
 - d) senzorială și episodică.
8. Memoria este procesul cognitiv logic:
 - a) care se desfășoară într-un plan mintal, extern, subiectiv;
 - b) de întipărire, stocare, reactualizare;
 - c) care presupune un anumit nivel de înțelegere;
 - d) care solicită informațiile obținute prin simțuri.

9. Procesarea din memoria umană are următoarele caracteristici:
- a) activă, selectivă, inteligibilă;
 - b) interpretabilă, logică, situațională;
 - c) relativ fidelă, intenționată, mecanică;
 - d) mijlocită, involuntară, trainică.
10. Memoria este o proprietate:
- a) specific umană;
 - b) specifică tinerilor;
 - c) specifică tuturor sistemelor biologice vii;
 - d) specifică adulților.
11. Memoria este procesul psihic care presupune:
- a) cunoașterea prin simțuri;
 - b) întipărire, stocare, reactualizare;
 - c) conștientizarea trebuințelor interne;
 - d) reflectarea relațiilor dintre subiect și obiect.
12. Memorarea mecanică:
- a) nu ar trebui folosită niciodată;
 - b) se produce fără să vrem;
 - c) implică simpla repetare a materialului;
 - d) ne ajută să economisim timp.
13. Reactualizarea materialului întipărit se realizează prin:
- a) rezumare sau schematizare;
 - b) recunoaștere sau reproducere;
 - c) asocieri sau disocieri;
 - d) scris sau oral.
14. Atunci când este cerută redarea din memorie a unei definiții, modul de reactualizare al informațiilor solicitat este:
- a) scoaterea la iveală a celor memorate;
 - b) reproducerea;
 - c) recunoașterea;
 - d) redarea.
15. Maria memorează foarte bine comentariile la Lb. română, dar nu poate reține formulele la Chimie. Acest fapt ilustrează caracterul memoriei:
- a) situațional;
 - b) activ;
 - c) inteligibil;
 - d) selectiv.
16. O persoană care poate vorbi șapte limbi străine beneficiază de o calitate a memoriei numită:
- a) volum;
 - b) rapiditatea întipăririi;
 - c) trăinicia păstrării;
 - d) selectivitate.
17. Promptitudinea reactualizării se explică prin faptul că:

- a) recunoașterea și reproducerea se produc rapid, imediat după stimulare;
 - b) engramarea se realizează repede;
 - c) reactualizarea se realizează corect și cu precizie;
 - d) reactualizăm informații memorate recent.
18. Un elev care reușește să învețe o lecție repede, fără prea multe repetiții, posedă calitatea memoriei numită:
- a) elasticitate;
 - b) suplețe;
 - c) exactitate;
 - d) rapiditatea întipăririi.
19. Pentru rezolvarea corectă a unui test grilă este nevoie de acea calitate a memoriei numită:
- a) rapiditatea întipăririi;
 - b) trăinicia păstrării;
 - c) fidelitatea reactualizării;
 - d) mobilitatea memoriei.
20. Cercetătorii au demonstrat faptul că se reține mai bine materialul care este mai apropiat de experiența anterioară a subiectului. Acest fapt evidențiază:
- a) caracterul mijlocit al memoriei;
 - b) caracterul activ al memoriei;
 - c) caracterul selectiv al memoriei;
 - d) caracterul situațional al memoriei.

IMAGINAȚIA

1. Celebrele creații: Coloana Infinitului și Masa Tăcerii, ilustrează procedeul imaginativ numit:
- a) omisiunea;
 - b) substituirea;
 - c) multiplicarea;
 - d) analogia.
2. Visul din timpul somnului este o formă a imaginației:
- a) voluntare;
 - b) involuntare;
 - c) creatoare;
 - d) reproductivă.
3. Deseori, Cătălina cade pe gânduri și visează cu ochii deschiși cum ar fi să fie actriță. Acest exemplu ilustrează forma imaginației numită:
- a) reverie;
 - b) imaginație creatoare;
 - c) vis de perspectivă;
 - d) imaginație reproductivă.

4. Imaginația este:
 - a) un proces psihic;
 - b) un proces cognitiv-logic;
 - c) un proces senzorial;
 - d) un proces cognitiv.
5. Rolul imaginației în activitate este acela de a:
 - a) găsi soluții practice;
 - b) transforma realitatea;
 - c) rezolva probleme;
 - d) ne feri de rutină.
6. Fenomenul psihic cu care se aseamănă cel mai mult imaginația este:
 - a) gândirea;
 - b) inteligența;
 - c) aptitudinile;
 - d) creativitatea;
7. Personajele Setilă și Flămânzilă au fost create prin procedeul imaginativ numit:
 - a) amplificarea;
 - b) aglutinarea;
 - c) modificarea;
 - d) analogia.
8. După conținutul și specificul activităților umane, formele imaginației se împart în:
 - a) imaginație creatoare și reproductivă;
 - b) imaginație artistică și tehnică;
 - c) vis de perspectivă și reverie;
 - d) imaginație voluntară și involuntară.
9. Realizarea hărții unui cartier de blocuri printr-un proces imaginativ poartă numele de:
 - a) rearanjare;
 - b) diviziune;
 - c) analogie;
 - d) schematizare.
10. Atunci când Maria îi povestește Anei despre ceea ce a simțit în cearta cu părinții ei, aceasta încearcă să se pună în locul Mariei ca să o poată înțelege mai bine. Procedeul imaginativ utilizat aici se numește:
 - a) analogie;
 - b) empatie;
 - c) modificare;
 - d) amplificare.
11. Imaginația creatoare presupune:
 - a) o înlănțuire de imagini și emoții;
 - b) construirea mentală a unor realități percepute în trecut;
 - c) urmărirea pasivă a gândurilor fanteziste;
 - d) crearea unui produs nou, original, inedit.
12. În actul creației, imaginația interacționează cu:
 - a) gândirea divergentă;

- b) memoria;
 - c) limbajul;
 - d) atenția.
13. Proiectarea individuală a idealului de viață și profesie este posibilă cu ajutorul:
- a) reveriei;
 - b) visului de perspectivă;
 - c) imaginației creatoare;
 - d) imaginației reproductive.
14. Imaginația intră în aceeași categorie cu:
- a) senzațiile și percepțiile;
 - b) atenția și limbajul;
 - c) gândirea și memoria;
 - d) creativitatea și aptitudinile.
15. Personajele mitologice *sirena* și *centaurul* au luat naștere prin procedeul:
- a) diviziunii;
 - b) rearanjării;
 - c) substituirii;
 - d) aglutinării.
16. Fenomenul psihic care oferă material de combinare imaginației este:
- a) gândirea;
 - b) memoria;
 - c) limbajul;
 - d) motivația.
17. Din categoria laturilor personalității fac parte:
- a) persoana și personajul;
 - b) individul și individualitatea;
 - c) temperamentul și caracterul;
 - d) imaginația și afectivitatea.
18. Personalitatea imatură este caracterizată de:
- a) adaptare suplă și flexibilă;
 - b) caracteristici mai acute față de media populației;
 - c) componente intim corelate între ele;
 - d) simplitatea structurilor psihice.
19. Complexitatea structural-funcțională, organizarea și adaptarea flexibilă este caracteristică:
- a) personalităților mature;
 - b) personalităților imature;
 - c) personalităților accentuate;
 - d) personalităților destructurate.
20. Principalele caracteristici ale personalității sunt:
- a) puterea voinței, perseverența, curajul, independența, calmul;
 - b) concentrarea, stabilitatea, distributivitatea, mobilitatea, volumul;
 - c) durabilitate, esențialitate, dinamism, unicitate, caracter sistemic;
 - d) mobilitatea, echilibrul, forța, inhibiția, nevrozismul.

MOTIVAȚIA

1. Atunci când nu mâncăm, foamea indică deficitul de substanțe nutritive. Aceasta se traduce pe plan psihic prin apariția unei:
 - a) trebuințe de securitate;
 - b) trebuințe secundare;
 - c) trebuințe organice;
 - d) trebuințe formate în decursul vieții.
2. Nesatisfacerea în mod firesc a trebuințelor pe o perioadă mai îndelungată de timp determină:
 - a) apariția unor interese specifice;
 - b) periclitarea existenței fizice și psihice a individului;
 - c) formarea convingerilor care impulsionează;
 - d) înlănțuirea trebuințelor.
3. Modelul ierarhic al trebuințelor, dispus sub forma unei piramide, a fost realizat de:
 - a) Abraham Maslow, psiholog american preocupat de descifrarea motivațiilor ce stau la baza acțiunilor oamenilor;
 - b) Jean Piaget, un psiholog elvețian cunoscut pentru contribuțiile sale în domeniul psihologiei dezvoltării;
 - c) Sigmund Freud, medic neuropsihiatru austriac, întemeietorul psihanalizei;
 - d) Gordon Allport, psiholog american preocupat de studierea personalității umane.
4. Ceea ce-i determină pe oameni să se alăture, să formeze comunități, să se asocieze în organizații este:
 - a) nevoia de securitate;
 - b) nevoia de ordine;
 - c) nevoia de a explora, de a cunoaște;
 - d) nevoia de apartenență.
5. Pentru Andrei materia preferată este Chimia. Lucrează cu plăcere la această disciplină, studiază foarte mult, participă la diverse concursuri de specialitate ceea ce arată orientarea sa către acest domeniu. Exemplul ilustrează:
 - a) concepția despre lume și viață a elevului;
 - b) prezența intereselor, ca formațiuni motivaționale;
 - c) convingerile sale;
 - d) aspirațiile sale.
6. Mariei îi place să citească fiind dornică de a ști cât mai multe lucruri, de a învăța și dobândi noi cunoștințe. Pentru ea lectura vine din nevoia de a explora, din curiozitatea de a cunoaște. Acest fapt face referire la:
 - a) o trebuință externă;
 - b) nevoia de a primi aprobarea celorlalți;
 - c) nevoia de a obține note bune;
 - d) motivația cognitivă.
7. Un elev poate să învețe la o disciplină pentru că îl interesează și îl pasionează domeniul respectiv. Acest exemplu evidențiază prezența:

- a) motivației intrinseci;
 - b) motivației pozitive;
 - c) motivației de a învăța;
 - d) motivației pentru un domeniu de activitate.
8. Când copiii învață pentru a-și satisface părinții sau pentru a nu pierde aprobarea lor, spunem că sunt animați de :
- a) o motivație extrinsecă;
 - b) o motivație afectivă;
 - c) o trebuință externă;
 - d) o trebuință afectivă.
9. Ana o preferă pe d-na profesoară de matematică, ceea ce a determinat-o să îndrăgească și matematica, fiindcă aceasta o laudă de fiecare dată când răspunde, o încurajează să-și exprime opinia, ascultând-o cu atenție. Exemplul prezentat ilustrează:
- a) interesul, ca structură motivațională;
 - b) motivația extrinsecă;
 - c) motivația pozitivă;
 - d) o trebuință transformată în motiv.
10. Convingerile reprezintă:
- a) trebuințe și dorințe ale individului;
 - b) mobiluri care declanșează, susțin și orientează acțiunea pe întreaga durată a desfășurării ei;
 - c) mobiluri externe ale comportamentului;
 - d) idei-forță care impulsionează spre acțiune, putând acționa chiar și împotriva instinctului de conservare.
11. Reprezintă o trebuință primară:
- a) comunicarea cu ceilalți;
 - b) obținerea de către o persoană a unui post bine plătit într-o companie;
 - c) consumul apei pentru a satisface nevoia organismului de anumite substanțe nutritive;
 - d) cumpărarea unui telefon pentru un adolescent.
12. Nevoia de apreciere, de recunoaștere pentru munca desfășurată exprimă o trebuință:
- a) înnăscută;
 - b) cognitivă;
 - c) de apărare;
 - d) de stimă de sine.
13. Forma motivației produsă de folosirea unor stimuli aversivi, care se soldează cu efecte de abținere, evitare, refuz este reprezentată de motivația:
- a) pozitivă;
 - b) negativă;
 - c) intrinsecă;
 - d) cognitivă.
14. Participarea obligatorie a unui elev la banchetul de la terminarea liceului, indiferent de confesiunea sa religioasă, este un abuz care împiedică manifestarea unei structuri motivaționale concretizate sub forma:

- a) unei convingeri;
 - b) unui ideal;
 - c) unei dispoziții;
 - d) unei emoții.
15. La Fontaine spunea, într-o fabulă a sa, că atunci când o broască își propune să se umfle pentru a ajunge un elefant, sfârșește prin a plesni. Acest fapt face referire la:
- a) o motivație necorespunzătoare;
 - b) un nivel de aspirații mult prea înalt în raport cu posibilitățile reale;
 - c) o motivație negativă;
 - d) un nivel minim de performanță.
16. Nivelul de aspirații reprezintă:
- a) ceea ce dorește o persoană să obțină;
 - b) ansamblul de interese și convingeri;
 - c) un anumit nivel al motivației;
 - d) stimulul motivațional care împinge spre realizarea unor progrese și autodepășiri evidente.
17. Când un elev tratează cu ușurință, subestimează importanța unei lucrări, teze sau a unui examen poate ajunge la eșec. În această situație:
- a) optimul motivațional îl dezorganizează, conducând la nerealizarea sarcinii;
 - b) elevul este supramotivat, cheltuindu-și toate resursele înainte de a se confrunța cu sarcina;
 - c) elevul este submotivat, ceea ce conduce la nerealizarea sarcinii;
 - d) elevul are un nivel de aspirații scăzut.
18. Când sursa generatoare a motivației se află în subiect, în nevoile și trebuințele lui personale, atunci este vorba despre o motivație:
- a) pozitivă;
 - b) intrinsecă;
 - c) cognitivă;
 - d) extrinsecă.
19. Un tânăr care optează pentru o profesiune datorită salariului mare garantat pentru practicarea ei, este impulsionat de:
- a) motivație extrinsecă;
 - b) motivație intrinsecă;
 - c) motivație afectivă;
 - d) motivație pozitivă.
20. Optimul motivațional reprezintă:
- a) standardul pe care o persoană se așteaptă să-l atingă într-o sarcină dată;
 - b) intensitatea optimă a motivației care permite obținerea unor performanțe înalte sau cel puțin a celor scontate;
 - c) nivelul superior de îndeplinire a scopului;
 - d) stimulul motivațional care determină progresul.

AFECTIVITATEA

1. Un sentiment poate dura un an, doi sau toată viața, o emoție poate dura câteva ore sau câteva clipe. Proprietatea proceselor afective care exprimă acest fapt este:
 - a) intensitatea sau forța;
 - b) durata sau persistența;
 - c) polaritatea;
 - d) expresivitatea.
2. Mobilitatea se deosebește de fluctuația proceselor afective prin:
 - a) mobilitatea este mai rapidă decât fluctuația;
 - b) mobilitatea este specifică adulților, fluctuația se întâlnește doar la copii;
 - c) mobilitatea este motivată, manifestându-se atunci când situația și solicitările o cer, fluctuația se manifestă fără niciun motiv;
 - d) mobilitatea presupune trecerea de la o trăire afectivă la alta, fluctuația nu implică acest fapt.
3. Succesul poate determina o anumită stare afectivă împingându-i pe unii oameni spre activitate, pe când pentru alții, acesta poate genera o stare afectivă care dimpotrivă demobilizează, inhibă activitatea. Proprietatea proceselor afective la care se face referire este:
 - a) mobilitatea sau fluctuația proceselor afective;
 - b) caracterul plăcut sau neplăcut al stărilor afective;
 - c) caracterul stenic sau astenic al proceselor afective;
 - d) caracterul încordat sau destins al proceselor afective.
4. În anumite situații putem să simțim bucuria, admirația, simpatia, în altele dimpotrivă tristețea, disprețul, antipatia. Acest fapt ilustrează:
 - a) polaritatea proceselor afective;
 - b) fluctuația proceselor afective;
 - c) intensitatea proceselor afective;
 - d) profunzimea proceselor afective;
5. Capacitatea trăirilor afective de a se exterioriza se numește:
 - a) polaritate afectivă;
 - b) expresivitate emoțională;
 - c) mobilitate emoțională;
 - d) dispoziție afectivă.
6. Bucuria face parte din categoria proceselor afective de tipul:
 - a) procese afective primare;
 - b) emoții curente;
 - c) procese afective superioare;
 - d) afecte.
7. Pasiunile sunt:
 - a) trăiri afective de scurtă durată;
 - b) procese afective complexe;
 - c) procese afective superioare;
 - d) stări motivaționale.

8. Ana simte tristețe de fiecare dată când prietena ei se îmbolnăvește. Acest exemplu ilustrează:

- a) o dispoziție afectivă;
- b) o emoție superioară;
- c) o trăire afectivă de natură organică;
- d) o emoție curentă.

9. De fiecare dată, mirosul de portocală îi trezește Mariei o stare afectivă plăcută, amintindu-i în același timp de darurile din copilărie. Procesul afectiv evidențiat este:

- a) o emoție superioară;
- b) un sentiment ;
- c) tonul afectiv al proceselor cognitive;
- d) o pasiune.

10. Cunoscutul colecționar și critic de artă Krikor H. Zambaccian, român de etnie armeană, rămâne un nume de referință pentru cultura noastră, renumit fiind pentru impresionanta sa colecție de artă ce a cuprins o mulțime de lucrări de sculptură, pictură, grafică și mobilier, colecție pe care a donat-o statului român. Oamenii vremii spun despre Zambaccian că selecționa cu grijă, cu un simț extraordinar, tot ce era frumos și valoros, după care expertiza, evalua și dacă îl interesa, apoi achiziționa. Procesul afectiv ilustrat prin acest exemplu este:

- a) pasiune;
- b) sentiment;
- c) emoție superioară;
- d) emoție curentă.

11. Sentimentele care apar pe baza percepției frumosului, fie că este vorba de artă, de natură sau de acțiunile omului, fac parte din categoria sentimentelor:

- a) sociale;
- b) estetice;
- c) morale;
- d) intelectuale.

12. La vederea unui șarpe unele persoane încearcă o stare afectivă de spaimă, acompaniată de tendința de a fugi cât mai repede și cât mai departe. Această situație generează o trăire afectivă denumită:

- a) emoție;
- b) ton afectiv;
- c) dispoziție afectivă;
- d) afect.

13. Patriotismul este :

- a) un sentiment moral;
- b) un sentiment intelectual;
- c) un sentiment social;
- d) o pasiune.

14. Personaje literare celebre: Othello, Hagi – Tudose ilustrează consecințele nefaste ale:

- a) unei pasiuni oarbe;
- b) ale unui sentiment;
- c) îndrăgostirii;

- d) emoțiilor puternice.
15. Expresiile emoționale sunt:
- a) conduite emoțional- expresive;
 - b) semne exterioare prin care se exprimă capacitatea proceselor afective de a fi văzute, citite, simțite;
 - c) stări afective;
 - d) procese afective primare.
16. Atârănarea brațelor, aplecarea capului, pleopelor, colțurile buzelor lăsate în jos, ochii “stinși” exprimă:
- a) mobilitatea proceselor afective;
 - b) fluctuația proceselor afective;
 - c) conduita emoțional – expresivă a tristeții;
 - d) conduita emoțional – expresivă a bucuriei.
17. Paloarea sau înroșirea feței, lacrimile, sudoarea, tremurăturile sunt expresii emoționale specifice:
- a) mimicii;
 - b) pantomimicii;
 - c) schimbărilor vocii;
 - d) modificărilor de natură vegetativă.
18. Când sunt bucuroși, unii oameni își manifestă bucuria printr-un mers sprintar, săltăreț, o ținută dreaptă, gesturi echilibrate, larg deschise ale brațelor. Aceste expresii emoționale sunt specifice:
- a) pantomimicii;
 - b) mimicii;
 - c) modificărilor de natură vegetativă;
 - d) conduitei emoțional – expresive.
19. Citind expresiile emoționale imprimate pe chipul elevilor săi, profesorul își poate da seama dacă aceștia au înțeles sau nu cunoștințele transmise. Acest exemplu ilustrează rolul expresiilor emoționale:
- a) de autoreglare;
 - b) de comunicare;
 - c) de contagiune;
 - d) de influențare.
20. Când o persoană plânge într-o situație tristă sau râde într-o situație veselă, acest fapt evidențiază rolul expresiilor emoționale:
- a) de autoreglare a comportamentului, adaptare la situația cu care se confruntă;
 - b) de contagiune;
 - c) de influențare a conduitei altora;
 - d) de exprimare.
21. Când o persoană plânge pentru a impresiona, a obține acordul sau ceea ce și-a propus, rolul expresiilor emoționale evidențiat este :
- a) rolul de comunicare;
 - b) rolul de contagiune;
 - c) rolul de influențare;

- d) rolul de accentuare.
22. Ansamblul modificărilor expresive care se realizează cu participarea elementelor mobile ale feței reprezintă:
- a) pantomimica;
 - b) mimica;
 - c) ținuta;
 - d) gesturile.
23. Furia, groaza, râsul în hohote sunt:
- a) afecte;
 - b) trăiri afective de proveniență organică;
 - c) dispoziții afective;
 - d) emoții curente.
24. Dispozițiile afective se deosebesc de emoții prin:
- a) gradul de stabilitate;
 - b) durată;
 - c) caracterul difuz, sunt mai vagi;
 - d) intensitate.
25. Uneori putem să fim bine sau prost dispuși fără să ne dăm seama care este cauza, însă la o analiză mai atentă aceasta poate fi depistată și înlăturată. Acest exemplu ilustrează:
- a) o dispoziție afectivă;
 - b) o emoție curentă;
 - c) un sentiment;
 - d) un afect.

LIMBAJUL

1. Persoana căreia i se transmit informațiile prin limbajul scris este:
- a) emițător;
 - b) receptor;
 - c) emițător și receptor în același timp;
 - d) emițător și destinatar în același timp.
2. Rolurile de emițător și receptor se schimbă alternativ în:
- a) monolog;
 - b) limbajul intern;
 - c) dialog;
 - d) vorbirea cu sine.
3. Limbajul nu este :
- a) instrumentul cel mai important al gândirii și al conștiinței;
 - b) activitatea de comunicare interumană realizată prin intermediul limbii;
 - c) un mecanism psihic reglator;
 - d) o însușire psihică.

4. Maria a participat la o conferință pe teme medicale și a remarcat în sală un auditoriu foarte atent, concentrat pe informațiile prezentate, absorbit de concizia, claritatea și cursivitatea discursului susținut de un renumit medic neurolog. Acest exemplu ilustrează ca formă a limbajului:

- a. monologul;
- b. limbajul intern;
- c. limbajul scris;
- d. dialogul.

5. Pentru a facilita înțelegerea, îmbogățirea și clarificarea cunoștințelor elevilor, la ora de chimie profesorul explică noile noțiuni pe baza experimentelor de laborator, dirijând prin cuvânt observația elevilor și explorarea de către aceștia a unor aspecte ale realității înconjurătoare. Exemplul se referă la funcția:

- a) reglatorie a limbajului;
- b) cognitivă a limbajului;
- c) persuasivă a limbajului;
- d) expresivă a limbajului.

6. Când Maria dorește să o convingă pe mama ei să o lase cu prietenele la film, îi vorbește pe un ton cald, o roagă și promite că respectă ora de întoarcere. Acest exemplu evidențiază funcția:

- a) de comunicare a limbajului;
- b) cognitivă a limbajului;
- c) persuasivă a limbajului;
- d) simbolic – reprezentativă a limbajului.

7. În primii ani când copiii învață limbajul, uneori repetă la nesfârșit un cuvânt sau inventează sonorități inexistente în limba maternă. Și la adulți observăm ceva asemănător, când utilizează termenii în rezolvarea de cuvinte încrucișate, în calambururi, în căutarea de rime. Aceste situații ilustrează funcția:

- a) cognitivă a limbajului;
- b) expresivă a limbajului;
- c) reglatorie a limbajului;
- d) ludică a limbajului.

8. Arta discuției în contradictoriu cu scopul descoperirii adevărului, prezentarea de argumente pro și contra unei teze în cadrul unei dezbateri colective reprezintă calea principală prin care teza poate fi pe deplin elucidată. Funcția limbajului evidențiată în această situație este:

- a) funcția dialectică;
- b) funcția de comunicare;
- c) funcția expresivă;
- d) funcția ludică.

9. Când spunem unei persoane “Vă salut, bine ați venit!” pe un ton cald, zâmbitor, îmbrățișând-o, putem transmite respectul și admirația noastră față de persoana respectivă. Exemplul ilustrează funcția:

- a) cognitivă a limbajului;
- b) reglatorie a limbajului;
- c) expresivă a limbajului;

- d) dialectică a limbajului.
10. Forma limbajului care impune rigurozitate, respectarea strictă a regulilor gramaticale, utilizarea mijloacelor de expresivitate fără a se face abuz de ele, cu scopul de a se preveni alterarea sensului și semnificației mesajului, este:
- a) limbajul intern;
 - b) dialogul;
 - c) limbajul scris;
 - d) vorbirea cu sine.
11. Caracteristica care nu se potrivește limbajului intern este reprezentat de enunțul:
- a) este un limbaj comprimat;
 - b) are o viteză de derulare rapidă;
 - c) este un limbaj condensat, focalizat pe acțiuni, idei, înțelesuri;
 - d) nu este un mijloc de elaborare a ideilor, judecăților, raționamentelor.
12. Funcția reglatorie explică rolul limbajului:
- a) în simpla transferare a unui conținut de la o persoană la alta
 - b) de determinare, conducere a conduitei altei persoane și a propriului comportament;
 - c) în explorarea realității, îmbogățirea și clarificarea cunoștințelor;
 - d) în cunoaștere în general.
13. Forma limbajului care dispune de cele mai mari posibilități de expresivitate față de celelalte forme ale limbajului este:
- a) dialogul;
 - b) limbajul extern;
 - c) limbajul scris;
 - d) limbajul intern.
14. Forma cea mai evoluată a limbajului care se dobândește prin interiorizarea limbajului oral este:
- a) scrisul;
 - b) cititul;
 - c) limbajul intern;
 - d) limbajul extern.
15. Atunci când părintele dezaprobă comportamentul neadecvat al copilului și îi cere pe un ton imperios să se adreseze politicos, funcțiile limbajului evidențiate sunt:
- a) funcția de comunicare și funcția reglatorie;
 - b) funcția ludică și funcția cognitivă;
 - c) funcția de comunicare și funcția cognitivă;
 - d) funcția reglatorie și funcția ludică.
16. Printre mijloacele de expresivitate nonverbală specifice dialogului se numără:
- a) intonația;
 - b) accentul;
 - c) timbrul;
 - d) mimica.

17. În cariera didactică, cea juridică a avocatului sau publică a politicianului discursul se perfecționează și devine mai concis, clar, cursiv. Acest aspect ilustrează acea formă a limbajului denumită:

- a) dialog;
- b) monolog;
- c) limbaj scris;
- d) limbaj citit.

18. Când o persoană convinge o altă persoană să facă un anumit lucru, promițându-i obținerea unor avantaje, funcția limbajului evidențiată este:

- a) de comunicare;
- b) cognitivă;
- c) persuasivă;
- d) dialectică.

19. Aspectul care împiedică geneza limbajului este:

- a) implicarea copilului în activități, dialogul cu părinții;
- b) lipsa dialogului cu ceilalți;
- c) exersarea, învățarea bazată pe principiul condiționării;
- d) nevoia oamenilor de a comunica.

20. Când transmitem unui posibil angajator scrisoarea de intenție, forma limbajului utilizată în comunicarea cu acesta este:

- a) limbajul scris;
- b) dialogul;
- c) monologul;
- d) limbajul extern.

ATENȚIA

1. Caracteristica nepotrivită atenției este:

- a) orientarea precisă;
- b) selectivitatea;
- c) concentrarea;
- d) receptarea stimulilor colaterali.

2. Înțelegem și învățăm mai bine dacă ne concentrăm atenția asupra sarcinilor școlare. Acest fapt arată că:

- a) atenția este o condiție facilitatoare pentru activitate;
- b) atenția este suficientă pentru reușita activității;
- c) atenția are ea însăși capacitatea de a atinge un obiectiv;
- d) atenția este o activitate.

3. Atunci când ne asigurăm pentru a traversa strada în siguranță, privind culoarea semaforului, dăm dovadă de atenție:

- a) involuntară;

- b) internă;
 - c) expectativă;
 - d) voluntară.
4. Când un zgomot brusc și neașteptat captează atenția noastră în mod neintenționat, determinând orientarea reflexă către sursa respectivă, forma atenției care se manifestă este:
- a) voluntară;
 - b) internă;
 - c) involuntară;
 - d) postvoluntară.
5. Atenția postvoluntară este:
- a) atenția care necesită efort voluntar;
 - b) ansamblul deprinderilor de a fi atent;
 - c) atenția orientată către exterior;
 - d) atenția orientată către sine.
6. Însușirea care nu aparține atenției este:
- a) concentrarea;
 - b) volumul;
 - c) distributivitatea;
 - d) perseverența.
7. Când obiectul atenției noastre sunt gândurile, sentimentele proprii, forma atenției care se manifestă este:
- a) atenția externă;
 - b) atenția internă;
 - c) atenția expectativă;
 - d) atenția postvoluntară.
8. Maria este foarte concentrată înainte de afișarea listelor care comunică rezultatele, așteptând să vadă dacă a reușit la examenul de admitere la facultate. Exemplul prezentat ilustrează:
- a) atenția internă;
 - b) distragerea atenției;
 - c) atenția expectativă;
 - d) volumul atenției.
9. Însușirea atenției care se referă la numărul de elemente pe care le putem include concomitent în sfera de cuprindere a atenției este:
- a) volumul;
 - b) concentrarea;
 - c) distributivitatea;
 - d) mobilitatea.
10. Despre Napoleon Bonaparte se spune că era capabil să facă mai multe lucruri în același timp: scria o scrisoare, îl asculta pe cardinal, privea un tablou nou, dădea ordine unui supus. Însușirea atenției care se evidențiază, este:
- a) mobilitatea;
 - b) distributivitatea;
 - c) volumul;

- d) concentrarea.
11. Ușurința comutării atenției de la un stimul la altul, de la o activitate la alta, reprezintă:
- a) distragerea atenției;
 - b) distributivitatea atenției;
 - c) mobilitatea atenției;
 - d) concentrarea atenției.
12. Un pilot de avion supersonic trebuie să urmărească cu atenție aparatura de bord, pentru a percepe rapid stimulii care se schimbă foarte repede pe bordul aparatului. Acest exemplu ilustrează:
- a) distragerea atenției;
 - b) fluctuația atenției;
 - c) atenția internă;
 - d) mobilitatea atenției.
13. Capacitatea unei persoane de a-și menține racordată atenția la un stimul o perioadă mai mare de timp, reprezintă:
- a) distributivitatea atenției;
 - b) stabilitatea atenției;
 - c) mobilitatea atenției;
 - d) intensitatea atenției.
14. Însușirea atenției care se referă la delimitarea între un focar dominant și zonele apropiate inhibate, presupunând fixarea asupra unui obiect și neglijarea celorlalte este:
- a) concentrarea;
 - b) volumul;
 - c) distributivitatea;
 - d) mobilitatea.
15. Pășind cu grijă pe trotuarul acoperit de ploi, Marius își spune: „trebuie să fiu atent pe unde merg”. Forma atenției implicată în acest caz este cea:
- a) involuntară;
 - b) voluntară;
 - c) primară;
 - d) postvoluntară.
16. Posibilitatea de concentrare a atenției depinde de:
- a) antrenamentul special de rezistență la factori perturbatori;
 - b) lipsa efortului voluntar;
 - c) distragerea atenției;
 - d) oscilația atenției.
17. Posibilitatea de a menține atenția asupra unui obiect, fenomen, acțiune crește o dată cu vârsta, astfel, dacă la preșcolari este de 12-15 minute, la adulți ajunge până la 40-50 minute. Însușirea atenției la care se face referire este:
- a) vigilența;
 - b) distragerea atenției;
 - c) stabilitatea atenției;
 - d) distributivitatea.
18. Opusă concentrării atenției este:

- a) mobilitatea atenției;
- b) distragerea atenției;
- c) distributivitatea atenției;
- d) flexibilitatea atenției.

19. Atenția involuntară:

- a) implică prezența efortului voluntar;
- b) este intenționată;
- c) poate fi determinată de noutatea și neobișnuitul stimulilor;
- d) nu apare spontan.

20. Rigiditatea sau fixitatea atenției este opusă:

- a) mobilității atenției;
- b) stabilității atenției;
- c) concentrării atenției;
- d) distributivității atenției.

21. Forma atenției care susține activitatea în orice moment (atât în situațiile plăcute, neplăcute, cât și în cele ușoare, dar și în cele grele) este:

- a) atenția involuntară;
- b) concentrarea atenției;
- c) stabilitatea atenției;
- d) atenția voluntară.

VOINȚA

1. Componentele activității voluntare sunt :

- a) scopul, motivul, obstacolul;
- b) obstacolul, scopul, efortul voluntar;
- c) decizia, scopul, efortul voluntar;
- d) motivul, obstacolul, decizia.

2. Renunțarea la fumat sau la alte activități nocive implică efort voluntar. În această situație este vorba despre:

- a) decizie;
- b) amânarea acțiunii;
- c) orientarea efortului voluntar în direcția inhibării unei acțiuni;
- d) orientarea efortului voluntar în direcția inițierii unei acțiuni.

3. Componentă a activității voluntare, efortul voluntar reprezintă:

- a) obstacolul care trebuie depășit;
- b) concentrarea, focalizarea energiei psihonervoase pe direcția depășirii obstacolului;
- c) optimul volitiv;
- d) adaptarea la obstacol.

4. Bogdan participă a doua oară la examenul pentru obținerea permisului de conducere. Chiar dacă nu a reușit anterior, nu a renunțat ci a continuat să se pregătească, ceea ce arată că dispune de acea calitate a voinței denumită:

- a) independență;
- b) încăpățănare;
- c) sugestibilitate;
- d) perseverență.

5. Nu reprezintă calitate a voinței:

- a) independență;
- b) perseverență;
- c) mobilitatea;
- d) promptitudinea deciziei.

6. O persoană care a depus tot efortul să se recupereze după un accident, nu a cedat în lupta cu o cumplită suferință, ci s-a mobilizat depășind obstacolul, dispune de acea calitate a voinței denumită:

- a) puterea voinței;
- b) încăpățănare;
- c) perseverență;
- d) independență.

7. Calitatea voinței care implică înfruntarea riscurilor într-o manieră lucidă și asumată poartă denumirea de:

- a) autocontrol;
- b) independență;
- c) curaj;
- d) motivație.

8. Paul are probleme de sănătate, iar medicul i-a recomandat să renunțe la fumat. A încercat de nenumărate ori reușind câteva zile, după care a revenit la vechiul obicei, deși este conștient de pericol. Această situație evidențiază o însușire a voinței:

- a) puterea voinței;
- b) slăbiciunea voinței;
- c) perseverență;
- d) încăpățănarea.

9. Sorin avea reale aptitudini pentru practicarea patinajului, însă câteva înfrângeri avute l-au determinat să renunțe la practicarea acestui sport, ceea ce arată că i-a lipsit acea calitate a voinței denumită:

- a) perseverență;
- b) autonomie;
- c) motivație;
- d) inteligență.

10. Când o persoană subapreciază obstacolul de depășit, efortul voluntar depus este:

- a) corespunzător;
- b) mare;
- c) mic;
- d) mediu.

11. Chiar dacă știe că nu are aptitudini muzicale, Alexa insistă să participe la un concurs de talente muzicale, deși este clar că nu are șanse de reușită. Exemplul ilustrează acea însușire a voinței denumită:

- a) promptitudinea deciziei;
- b) perseverență;
- c) încăpățănare;
- d) puterea voinței.

12. Etapele actelor voluntare sunt:

- a) actualizarea motivelor, lupta motivelor, luarea deciziei, executarea hotărârii;
- b) lupta motivelor, luarea hotărârii, executarea deciziei;
- c) lupta motivelor, luarea deciziei, verificarea;
- d) actualizarea motivelor, lupta motivelor, luarea deciziei, executarea hotărârii, verificarea.

13. Maria a hotărât să înceapă lupta cu kilogramele în plus și și-a făcut abonament la sala de sport, însă nu a ajuns niciodată găsind mereu câte o scuză. Acest exemplu ilustrează lipsa unor etape ale actului voluntar precum:

- a) lipsa deciziei și a executării acesteia;
- b) lipsa motivelor și a luării hotărârii;
- c) lipsa executării hotărârii și a verificării;
- d) lipsa motivelor și a deciziei.

14. Însușirea opusă independenței voinței este:

- a) slăbiciunea voinței;
- b) sugestibilitatea;
- c) încăpățănarea;
- d) nehotărârea.

15. Un pilot pe un supersonic trebuie să judece o situație și să ia o decizie într-o fracțiune de secundă pentru a evita o catastrofă. Această situație evidențiază o calitate a voinței denumită:

- a) independența voinței;
- b) inteligența;
- c) curajul;
- d) promptitudinea deciziei.

16. Când o persoană oscilează îndelungat și nejustificat între mai multe motive, scopuri, mijloace, vorbim despre prezența unei însușiri a voinței denumită:

- a) nehotărâre sau tergiversare;
- b) amânarea deciziei;
- c) sugestibilitatea;
- d) autocontrol.

17. Apreciem că oamenii dispun de voință atunci când:

- a) iau o decizie;
- b) manifestă un bun autocontrol când își organizează acțiunile astfel încât să ducă la bun sfârșit ceea ce și-au propus;
- c) revin asupra hotărârii luate;
- d) sunt mulțumiți că au luat o hotărâre.

18. Acțiunile voluntare pot fi simple și de scurtă durată atunci când:

- a) obstacolele sunt minime;
 - b) obstacolele sunt noi pentru subiect;
 - c) numărul obstacolelor este mare;
 - d) obstacolele sunt corespunzătoare.
19. Însușirea voinței opusă încăpățânării este:
- a) mobilitatea;
 - b) independența;
 - c) perseverența;
 - d) puterea voinței.
20. Componenta voinței, de natură psihologică, ce constă în confruntarea dintre resursele personale și condițiile atingerii scopului, se numește:
- a) efort voluntar;
 - b) scop;
 - c) decizie;
 - d) obstacol.

TEMPERAMENTUL

1. Latura expresivă a personalității este:
- a) temperamentul;
 - b) caracterul;
 - c) aptitudinile;
 - d) creativitatea.
2. Numele care se leagă de primele încercări de explicare a temperamentelor este:
- a) Eysenck;
 - b) Jung;
 - c) Hipocrate;
 - d) Pavlov.
3. Tipul de temperament care nu se caracterizează prin extraversiune este:
- a) colericul;
 - b) sangvinicul;
 - c) flegmaticul;
 - d) extravertul.
4. Se poate spune despre cel caracterizat de un temperament sangvinic că este:
- a) sociabil;
 - b) impulsiv;
 - c) pesimist;
 - d) răbdător.
5. Temperamentul este considerat:
- a) latura dinamico-energetică a personalității;
 - b) latura relațional - valorică a personalității;

- c) latura instrumental – operațională a personalității;
 - d) latura rezolutiv – productivă a personalității.
6. Se poate spune despre cel caracterizat de un temperament melancolic că este:
- a) optimist;
 - b) nesigur;
 - c) vorbăreț;
 - d) echilibrat.
7. Nu se poate spune că:
- a) nu există temperamente pure;
 - b) temperamentul evoluează în raport cu întregul organism și sistemul nervos;
 - c) temperamentele nu sunt bune sau rele;
 - d) temperamentul nu este înăscut.
8. O persoană care este calmă, răbdătoare, introvertă, mai rezervată, dar perseverentă se caracterizează printr-un temperament predominant:
- a) sangvinic;
 - b) coleric;
 - c) flegmatic;
 - d) melancolic.
9. Atunci când o persoană manifestă în mod constant înclinație spre visare, spre autoanaliză excesivă, pesimism, neîncredere în sine și în ceilalți, putem spune că se caracterizează printr-un temperament predominant:
- a) melancolic;
 - b) flegmatic;
 - c) sangvinic;
 - d) coleric.
10. Despre marele compozitor Beethoven se știe că avea adesea mici incidente cu admiratorii din cauza temperamentului său impulsiv, fapt ce denotă o particularitate specifică temperamentului predominant:
- a) introvert;
 - b) coleric;
 - c) flegmatic;
 - d) slab.
11. O persoană sociabilă, optimistă, care este în permanentă mișcare și leagă ușor prietenii cu ceilalți, căreia îi place să-și asume riscuri evidențiază un temperament predominant:
- a) introvert;
 - b) flegmatic;
 - c) extravert;
 - d) melancolic.
12. Introvertul se caracterizează prin:
- a) deschidere către ceilalți, impulsivitate, optimism;
 - b) orientare către ceilalți, nesiguranță, autoanaliză excesivă;
 - c) consum mare de energie, entuziasm, orientare spre sine;
 - d) orientare spre propria persoană, distanță, introspecție.
13. Temperamentul sangvinic este mai bun decât temperamentul coleric:

- a) deoarece sangvinicul este echilibrat, iar colericul este instabil;
 - b) nu se poate spune despre un temperament că este superior altui temperament, deoarece temperamentele nu sunt bune sau rele, cu aceste trăsături ne naștem și ele se constituie în fundamentul personalității;
 - c) deoarece colericul este impulsiv, iar sangvinicul este sociabil;
 - d) fiindcă sangvinicul știe să se facă plăcut, iar colericul este schimbător.
14. După tipologia lui Pavlov, temperamentul flegmatic este:
- a) puternic, echilibrat, mobil;
 - b) puternic, echilibrat, inert;
 - c) puternic, neechilibrat – excitabil;
 - d) slab.
15. Temperamentul ce se caracterizează printr-un înalt nivel de instabilitate emoțională, rezistență scăzută la stres și șocuri este:
- a) flegmaticul;
 - b) sangvinicul;
 - c) extravertul;
 - d) melancolicul.
16. Nu este o caracteristică specifică temperamentului:
- a) orientarea subiectului spre propria persoană;
 - b) orientarea subiectului spre lume, spre exterior;
 - c) orientarea valorică;
 - d) neutralitatea.
17. Temperamentele ce se caracterizează prin extraversiune sunt:
- a) coleric și sangvinic;
 - b) sangvinic și flegmatic;
 - c) melancolic și flegmatic;
 - d) coleric și melancolic.
18. Unii oameni care sunt mai centrați spre autoanaliză, retrași, tăcuți, rezervați manifestă particularități specifice unui temperament:
- a) introvert;
 - b) extravert;
 - c) orientat spre exterior;
 - d) sangvinic.
19. Un reprezentant al temperamentului coleric nu se caracterizează:
- a) calm;
 - b) nerăbdător;
 - c) comunicativ;
 - d) activ.
20. Temperamentele ce se caracterizează prin introversiune sunt:
- a) coleric și melancolic;
 - b) sangvinic și flegmatic;
 - c) flegmatic și melancolic;
 - d) sangvinic și coleric.

APTITUDINILE

1. Aptitudinea este:
 - a) o însușire psihică;
 - b) o latură a personalității;
 - c) o capacitate;
 - d) o deprindere.
2. Nivelul de dezvoltare a aptitudinilor poate fi evaluat după:
 - a) rezultatele obținute;
 - b) rapiditate, volum, precizie, eficiență;
 - c) calificativele obținute;
 - d) produsele activității.
3. Aptitudinile sunt un ansamblu de însușiri de ordin:
 - a) instrumental-operațional;
 - b) rezolutiv-productiv;
 - c) transformațional-constructiv;
 - d) dinamico-energetic.
4. Aptitudinile diferențiază oamenii între ei în ceea ce privește:
 - a) metodele folosite în identificarea soluțiilor;
 - b) selectarea strategiilor de rezolvare a problemelor;
 - c) practicarea diverselor meserii;
 - d) randamentul cantitativ și calitativ al activităților.
5. Gradul înalt de dezvoltare al aptitudinilor și creația de valori noi și originale aparțin:
 - a) deprinderii;
 - b) capacității;
 - c) talentului;
 - d) geniului.
6. Einstein este considerat un geniu deoarece:
 - a) a făcut multe descoperiri;
 - b) a fost un om foarte inteligent;
 - c) descoperirile sale au revoluționat lumea, contribuind la progresul cunoașterii;
 - d) a fost un de știință cu un IQ ridicat.
7. Rolul cel mai important în dezvoltarea aptitudinilor revine:
 - a) mediului;
 - b) moștenirii genetice;
 - c) factorilor educaționali;
 - d) interacțiunii predispozițiilor native cu factorii de mediu.
8. Spiritul de observație este o aptitudine:
 - a) specială;
 - b) simplă;
 - c) complexă;
 - d) generală.

9. Inteligența este o aptitudine generală deoarece:
- a) participă la desfășurarea cu succes a mai multor forme de activitate;
 - b) ajută la dezvoltarea carierei;
 - c) este nucleul central al aptitudinilor școlare;
 - d) ajută la progresul cunoașterii.
10. După specificul activității solicitante distingem:
- a) aptitudini simple și complexe;
 - b) aptitudini speciale și generale;
 - c) aptitudini pedagogice și științifice;
 - d) aptitudini artistice și sportive.
11. Cele mai însemnate componente ale aptitudinilor școlare sunt:
- a) inteligența generală și factorul verbal-educățional;
 - b) caracterul și memoria;
 - c) factorul percepție și perseverență;
 - d) motivația și voința.
12. Aptitudinile speciale sunt acele însușiri care:
- a) permit desfășurarea cu randament sporit a unei activități;
 - b) combină mai multe aptitudini simple;
 - c) contribuie la desfășurarea cu randament sporit a unei activități specifice;
 - d) contribuie la desfășurarea cu succes a mai multor forme de activitate.
13. Întrucât Mihai reușește să memoreze cu rapiditate și fidelitate datele evenimentelor istorice, putem spune despre el că posedă:
- a) aptitudini complexe;
 - b) aptitudini mnezice;
 - c) aptitudini școlare;
 - d) aptitudini generale.
14. Maria manifestă simțul orientării și echilibrului, rezistență la efort, dorința de întrecere și percepția mișcărilor. Ea dispune de:
- a) aptitudini școlare;
 - b) aptitudini de muncă;
 - c) aptitudini sportive;
 - d) aptitudini speciale;
15. Un profesor bun este cel care are:
- a) cunoștințe bogate;
 - b) aptitudini pedagogice;
 - c) aptitudini organizatorice;
 - d) aptitudini intelectuale;
16. Pentru a fi un director bun cele mai importante calități sunt:
- a) aptitudinile tehnice;
 - b) aptitudinile manageriale;
 - c) aptitudinile intelectuale;
 - d) aptitudinile generale.
17. Capacitatea este:
- a) o însușire psihică dezvoltată;

- b) o aptitudine lucrată și exersată;
 - c) o deprindere;
 - d) un sinonim pentru aptitudine.
18. Condiția esențială pentru ca o însușire psihică să fie numită aptitudine este ca ea:
- a) să se desfășoare cu plăcere și fără efort;
 - b) să producă rezultate supramedii;
 - c) să fie observată de ceilalți;
 - d) să solicite cât mai multe procese psihice.
19. În activitățile noastre aptitudinile ne dau indicații despre:
- a) cât de mult și cât de bine facem în raport cu alții;
 - b) pe ce poziție ne situăm la învățătură;
 - c) cât de departe vom ajunge în carieră;
 - d) care este nivelul nostru intelectual.
20. Conceptele înrudite cu cel de aptitudine sunt:
- a) realizare, succes, geniu;
 - b) capacitate, talent, geniu;
 - c) deprindere, inteligență, memorie;
 - d) priceperi, cunoștințe, motivație.

INTELIGENȚA

1. Teoria care insistă mai ales asupra genezei inteligenței și potrivit căreia inteligența reprezintă o adaptare a organismului la mediu este:
 - a) teoria inteligențelor multiple;
 - b) teoria genetică;
 - c) teoria inteligenței emoționale;
 - d) teoria multifactorială a inteligenței.
2. Numele legat de elaborarea teoriei inteligenței emoționale este:
 - a) J. Piaget;
 - b) H. Gardner;
 - c) D. Goleman;
 - d) R. Sternberg.
3. Teoria care a insistat asupra faptului că inteligența nu trebuie concepută ca un construct unidimensional și sugerează că ar exista câteva tipuri distincte de inteligențe la oameni este:
 - a) teoria multifactorială a inteligenței;
 - b) teoria genetică;
 - c) teoria inteligenței emoționale;
 - d) teoria inteligențelor multiple.
4. Despre un elev care va agreea în mod deosebit să citească, să scrie, să povestească, să facă jocuri de cuvinte putem spune că îi este specifică:
 - a) inteligența logică;
 - b) inteligența verbală;

- c) inteligența interpersonală;
 - d) inteligența ritmică.
5. Teoria care aduce în prim plan ideea conform căreia inteligența implică cinci tipuri de competențe emoționale și sociale de bază care asigură realizarea scopurilor noastre este:
- a) teoria inteligenței emoționale;
 - b) teoria inteligențelor multiple;
 - c) teoria genetică a inteligenței;
 - d) teoria multifactorială a inteligenței.
6. Cel care a elaborat teoria inteligențelor multiple este:
- a) J. Piaget;
 - b) H. Gardner;
 - c) D. Goleman;
 - d) R. Sternberg.
7. Cele cinci competențe emoționale și sociale la care face referire D. Goleman în teoria sa privind inteligența sunt:
- a) cunoașterea de sine, autocontrolul, motivarea, empatia, deprinderile sociale;
 - b) autocontrolul, motivarea, empatia, deprinderile sociale, capacitatea interpersonală;
 - c) autocontrolul, motivarea, empatia, deprinderile sociale, capacitatea intrapersonală;
 - d) autocontrolul, empatia, deprinderile sociale, capacitatea intrapersonală, capacitatea interpersonală.
8. Despre persoanele care se caracterizează printr-o capacitate de reprezentare de sine corectă (își cunosc calitățile și punctele slabe), printr-o capacitate de autodisciplină, autoînțelegere și autoevaluare putem spune că le este specifică:
- a) inteligența logică;
 - b) inteligența verbală;
 - c) inteligența interpersonală;
 - d) inteligența intrapersonală.
9. Abilitatea de a evalua cu rapiditate stările, motivațiile și sentimentele celorlalți, capacitatea de rezolvare a conflictelor, de lucru consensual în grup, de colaborare evidențiază:
- a) inteligența intrapersonală;
 - b) inteligența interpersonală;
 - c) inteligența verbală;
 - d) inteligența logică.
10. Prima *scară metrică a inteligenței* a fost construită de:
- a) D. Wechsler;
 - b) H. Gardner;
 - c) D. Goleman;
 - d) A. Binet și Th. Simon.

CARACTERUL

1. Caracterul este latura:
 - a) transformațional-constructivă;
 - b) instrumental-operațională;
 - c) relațional-valorică;
 - d) rezolutiv-productivă.
2. Egoismul și individualismul sunt:
 - a) însușiri temperamentale;
 - b) aptitudini simple;
 - c) produse ale creativității;
 - d) trăsături voluntare de caracter.
3. Caracterul este:
 - a) neutral;
 - b) înnăscut;
 - c) modelat socio-cultural;
 - d) absolut.
4. Toleranța, bunătatea și spiritul de ajutorare sunt:
 - a) atitudinii față de semenii;
 - b) atitudini față de muncă;
 - c) atitudini față de sine;
 - d) atitudini de urmat.
5. Trăsăturile cardinale de caracter reprezintă:
 - a) trăsături circumstanțiale de personalitate;
 - b) trăsături definitorii de personalitate;
 - c) trăsături pozitive de personalitate;
 - d) trăsături caracteristice ale personalității.
6. Valoarea este:
 - a) un dat în sine;
 - b) întotdeauna pozitivă;
 - c) rezultatul relației dintre subiect și obiect;
 - d) specifică individului.
7. Trăsăturile de caracter dispun de :
 - a) generalitate, stabilitate, plasticitate;
 - b) consistență, generalitate, stabilitate;
 - c) plasticitate, consonanță, valoare;
 - d) polaritate, stabilitate, motivație.
8. Fenomenele psihice care au legătură direct cu caracterul sunt:
 - a) temperamental și inteligența;
 - b) creativitatea și aptitudinile;
 - c) limbajul și atenția;
 - d) motivația și voința.
9. Trăsăturile de caracter exprimă ceea ce este:

- a) constant, stabil, definitiv;
 - b) durabil, stabil, persistent;
 - c) esențial, dinamic, unic;
 - d) general, obiectiv, neschimbător.
10. Puterea caracterului este dată de:
- a) întâmplări personale care ne-au marcat profund;
 - b) forța convingerilor și tăria cu care le apărăm;
 - c) încărcătura lui valorică;
 - d) anumiți factori de mediu precum familia sau societatea.
11. Se poate spune despre caracter că:
- a) este imuabil;
 - b) se poate modifica în timp;
 - c) este neschimbător;
 - d) este înnăscut.
12. Maria este conștiincioasă și responsabilă atunci când este vorba de activitățile școlare. Acest lucru exprimă:
- a) o trăsătură de temperament;
 - b) o concepție personală;
 - c) o atitudine față de muncă;
 - d) o aptitudine de învățare.
13. Avariția lui Hagi Tudose este:
- a) o trăsătură cardinală;
 - b) o atitudine față de muncă;
 - c) o trăsătură secundară;
 - d) o valoare personală.
14. Componenta afectivă conferă atitudinii:
- a) raționalitate;
 - b) finalitate;
 - c) susținere energetică;
 - d) manifestare polară.
15. Dărnicia și altruismul reprezintă:
- a) aptitudini personale;
 - b) însuși ale temperamentului sangvinic;
 - c) însușiri ale temperamentului flegmatic;
 - d) însușiri pozitive de caracter.
16. Ceea ce apărăm, susținem și promovăm prin trăsăturile noastre de caracter sunt:
- a) convingerile noastre;
 - b) idealurile de viață;
 - c) persoanele dragi;
 - d) sistemele de valori.
17. Adoptarea unui model de conduită din familie, școală sau anturaj ilustrează:
- a) mecanismul imitației;
 - b) mecanismul condiționării;
 - c) mecanismul autorității;

- d) mecanismul social.
- 18. Pentru ca o însușire de personalitate să fie considerată caracterială este necesar să fie:
 - a) adevărată;
 - b) asociată cu o valoare morală;
 - c) specific umană;
 - d) rațională.
- 19. Mecanismul autorității în formarea caracterului se folosește cu precădere în perioada:
 - a) copilăriei;
 - b) adolescenței;
 - c) tinereții;
 - d) maturității.
- 20. Formarea caracterului se finalizează:
 - a) la sfârșitul miciei copilării;
 - b) la sfârșitul adolescenței;
 - c) la începutul maturității;
 - d) la sfârșitul vieții.

CREATIVITATEA

- 1. Creativitatea este considerată:
 - a) latura dinamico-energetică a personalității;
 - b) latura relațional - valorică a personalității;
 - c) latura transformațional – constructivă a personalității;
 - d) latura rezolutiv – productivă a personalității.
- 2. Factorul care nu intră în categoria factorilor non-intelectuali ai creativității este:
 - a) imaginația;
 - b) aptitudinile;
 - c) motivația;
 - d) factorii temperamental.
- 3. Karl Ziegler, laureat al premiului Nobel pentru “Descoperiri în domeniul chimiei macromoleculare”, afirma: “Am beneficiat de rarul noroc de a descoperi, în urma unor observații personale din tinerețe, un tărâm de activitate nou și cu mari posibilități de dezvoltare. La urma urmei nu a trebuit să fac altceva decât să-mi satisfac curiozitatea mea științifică, aceasta spre bucuria și mulțumirea mea.” Textul prezentat evidențiază ca factor al creativității:
 - a) aptitudinile;
 - b) imaginația;
 - c) temperamentul;
 - d) motivația.

4. Rezultatele cercetărilor efectuate pe diferiți creatori din domeniul științific și tehnic au relevat faptul că aceștia au un coeficient intelectual peste medie. Acest fapt arată că un factor implicat în procesul creației este:

- a) temperamentul;
- b) imaginația;
- c) inteligența;
- d) motivația.

5. Factorul creativității care presupune caracterul neuzual al soluțiilor, ingeniozitatea, raritatea lor statistică se numește:

- a) originalitate;
- b) fluentă;
- c) fluiditate;
- d) flexibilitate.

6. A. M. Prohorov, laureat al premiului Nobel pentru fizică, afirma despre marii savanți ai lumii următoarele: “ Existența acestora nu se mărginește la datele realității imediate, ci se desfășoară într-o mare măsură (..) prin intermediul fanteziei (..) Cu cât ai capacitatea de a te înălța prin puterea fanteziei peste datele pe care le strunești într-o experiență sau un studiu, cu atât ai șanse mai mari de a înscrie viitorul în datele prezentului.” Textul prezentat evidențiază ca factor al creativității:

- a) experiența;
- b) imaginația;
- c) aptitudinile;
- d) motivația.

7. Fluiditatea (fluentă) asociațională este un factor implicat în procesul creației ce constă în:

- a) cantitatea de cuvinte produsă într-o unitate de timp;
- b) cantitatea de noi expresii elaborate;
- c) cantitatea de asociații, relații, analogii, similarități stabilite;
- d) cantitatea de idei, cuvinte, titluri, răspunsuri elaborate.

8. În cadrul unor exerciții de stimulare a creativității, profesorul cere elevilor săi să găsească cât mai multe idei privind utilizări neobișnuite ale unei umbrele. Exercițiul propus evidențiază ca factor al creativității:

- a) fluiditatea expresională;
- b) fluiditatea ideatică;
- c) fluiditatea verbală;
- d) inteligența.

9. Procesul creativ implică următoarele etape:

- a) motivarea, prepararea, incubarea, iluminarea;
- b) prepararea, motivarea, iluminarea, verificarea;
- c) motivarea, prepararea, incubarea, verificarea;
- d) prepararea, incubarea, iluminarea, verificarea.

10. Momentul străfulgerării ideii creatoare poate apărea uneori după eforturi intens depuse, alteori brusc fără legătură directă cu ceea ce făcea persoana sau chiar în timpul somnului. În acest sens, este cunoscut faptul că Dimitri Mendeleev a văzut (descoperit) în vis tabelul de

clasificare a elementelor chimice. Etapa procesului creativ ilustrată prin exemplu prezentat este:

- a) prepararea;
- b) incubația;
- c) iluminarea;
- d) verificarea.

11. Teama de a nu greși, de a nu se face de râs, de a nu se compromite reprezintă:

- a) un blocaj afectiv al creației;
- b) un blocaj cognitiv al creației;
- c) un blocaj de natură psihosocială;
- d) conformismul ca blocaj al creației.

12. Mari descoperiri ale omenirii: becul cu incandescență de Thomas Edison, penicilina de Sir Alexander Fleming, insulina de Frederick Banting și multe altele care au rămas în istoria omenirii și astăzi le utilizăm, sunt expresia unui anumit nivel al creativității denumit :

- a) creativitate expresivă;
- b) creativitate inventivă;
- c) conformism;
- d) sinectică.

13. Factorul care se încadrează în categoria factorilor non-intelectuali ai creativității este:

- a) imaginația;
- b) motivația;
- c) fluiditatea;
- d) flexibilitatea gândirii.

14. Etapa procesului creativ numită și perioada frustrației, când la nivelul subconștientului și inconștientului se produc o serie de asociații, este:

- a) verificarea;
- b) iluminarea;
- c) incubația;
- d) prepararea.

15. Specifică procesului creativ este:

- a) algoritmizarea;
- b) atitudinea noncreativă;
- c) rigiditatea gândirii;
- d) imaginația creatoare.

16. Referitor la relația dintre inteligență și creativitate, studiile efectuate arată că:

- a) nu întotdeauna un nivel înalt al inteligenței se asociază cu un nivel înalt al creativității;
- b) inteligența nu este un factor al creativității;
- c) întotdeauna un nivel înalt al inteligenței se asociază cu un nivel înalt al creativității;
- d) nu există legătură între creativitate și inteligență.

17. Nu este o metodă specifică stimulării și dezvoltării creativității:

- a) brainstormingul;
- b) algoritmizarea;
- c) sinectica;
- d) metoda 6-3-5.

18. Metoda de stimulare și dezvoltare a creativității care mai poartă și denumirea de *metoda analogiilor*, deoarece se bazează pe folosirea analogiilor, este :

- a) studiul de caz;
- b) brainstormingul;
- c) sinectica;
- d) metoda 6-3-5.

19. Blocajele creativității datorate unor stereotipuri cognitive ce nu permit individului realizarea unor asociații noi, stabilirea unor noi utilități ale structurilor existente, sunt blocaje:

- a) de natură psihosocială;
- b) de natură relațională;
- c) afective;
- d) cognitive.

20. Metoda de stimulare și dezvoltare a creativității care presupune separarea intenționată a actului imaginației de faza gândirii critice, obiective, raționale este:

- a) metoda analogiilor;
- b) brainstormingul;
- c) sinectica.
- d) metoda 6-3-5.

RĂSPUNSURI

SENZAȚIILE

1.c; 2.b; 3.c; 4.d; 5.b; 6.c; 7.a; 8.c; 9.c; 10.d; 11.b; 12.a; 13.c; 14.c; 15.a; 16.b; 17.a; 18.b; 19.c; 20.a.

PERCEPȚIILE

1.a; 2.c; 3.b; 4.c; 5.c; 6.d; 7.c; 8.b; 9.c; 10.b; 11.c; 12.d; 13.b; 14.a; 15.b; 16.c; 17.a; 18.b; 19.a; 20.c.

REPREZENTĂRILE:

1.c; 2.d; 3.d; 4.b; 5.c; 6.d; 7.d; 8.b; 9.c; 10.c; 11.b; 12.b; 13.a; 14.d; 15.c; 16.b; 17.a; 18.b; 19.c; 20.a.

GÂNDIREA

1.b; 2.d; 3.b; 4.c; 5.b; 6.b; 7.c; 8.d; 9.b; 10.c; 11.b; 12.a; 13.b; 14.c; 15.c; 16.a; 17.b; 18.c; 19.c; 20.a.

MEMORIA

1.c; 2.c; 3.b; 4.c; 5.b; 6.d; 7.a; 8.b; 9.a; 10.c; 11.b; 12.c; 13.b; 14.b; 15.d; 16.a; 17.a; 18.d; 19.c; 20.a.

IMAGINAȚIA

1.c; 2.b; 3.a; 4.b; 5.b; 6.d; 7.a; 8.b; 9.d; 10.b; 11.d; 12.a; 13.b; 14.c; 15.d; 16.b; 17.c; 18.d; 19.a; 20.c.

MOTIVAȚIA

1.c; 2.b; 3.; 4.d; 5.b; 6.d; 7.a; 8.b; 9.c; 10.d; 11.c; 12.d; 13.b; 14.a; 15.b; 16.d; 17.c; 18.b; 19.a; 20.b.

AFECTIVITATEA

1.b; 2.c; 3.c; 4.a; 5.b; 6.b; 7.c; 8.d; 9.c; 10.a; 11.b; 12.d; 13.a; 14.a; 15.b; 16.c; 17.d; 18.a; 19.b; 20.a; 21.c; 22.b; 23.a; 24.c; 25.a.

LIMBAJUL

1.b; 2.c; 3.d; 4.a; 5.b; 6.c; 7.d; 8.a; 9.c; 10.c; 11.d; 12.b; 13.a; 14.c; 15.a; 16.d; 17.b; 18.c; 19.b; 20.a.

ATENȚIA

1.d; 2.a; 3.d; 4.c; 5.b; 6.d; 7.b; 8.c; 9.a; 10.b; 11.c; 12.d; 13.b; 14.a; 15.b; 16.a; 17.c; 18.b; 19.c; 20.a; 21.d.

VOINȚA

1.b; 2.c; 3.b; 4.d; 5.c; 6.a; 7.c; 8.b; 9.a; 10.c; 11.c; 12.d; 13.c; 14.b; 15.d; 16.a; 17.b; 18.a; 19.c; 20.d.

TEMPERAMENTUL

1.a; 2.c; 3.c; 4.a; 5.a; 6.b; 7.d; 8.c; 9.a; 10.b; 11.c; 12.d; 13.b; 14.b; 15.d; 16.c; 17.a; 18.a; 19.a; 20.c.

APTITUDINILE

1.b; 2.b; 3.a; 4.d; 5.c; 6.c; 7.d; 8.d; 9.a; 10.b; 11.a; 12.c; 13.b; 14.c; 15.b; 16.b; 17.b; 18.b; 19.a; 20.b.

INTELIGENȚA

1.b; 2.c; 3.d; 4.b; 5.a; 6.b; 7.a; 8.d; 9.b; 10.d.

CARACTERUL

1.c; 2.d; 3.c; 4.a; 5.b; 6.c; 7.a; 8.d; 9.a; 10.b; 11.b; 12.c; 13.a; 14.c; 15.d; 16.d; 17.a; 18.b; 19.a; 20.d.

CREATIVITATEA

1.c; 2.a; 3.d; 4.c; 5.a; 6.b; 7.c; 8.b; 9.d; 10.c; 11.a; 12.b; 13.b; 14.c; 15.d; 16.a; 17.b; 18.c; 19.d; 20.b.

SOCIOLOGIE

METODOLOGIA CERCETĂRII SOCIOLOGICE

- 1) Instrumentele folosite în ancheta sociologică sunt.
 - a) experimentul;
 - b) interviul și chestionarul;
 - c) interviul și experimentul;
 - d) chestionarul și analiza documentelor.
- 2) Grupul reprezentativ de persoane selectat dintr-o populație cu scopul studierii anumitor informații reprezintă:
 - a) un grup social;
 - b) un grup formal;
 - c) un macrogrup;
 - d) un eșantion.
- 3) Metoda de cercetare a realității sociale care, prin aplicarea unor întrebări subiecților, produce date ce sunt conținute în răspunsurile acestora, este reprezentată de:
 - a) ancheta sociologică;
 - b) observația;
 - c) eșantionarea;
 - d) ipoteza de lucru.
- 4) Provocarea unei situații controlate care să permită verificarea unei ipoteze cu privire la anumite aspecte sociale reprezintă:
 - a) ancheta sociologică;
 - b) interviul;
 - c) experimentul sociologic;
 - d) studiul documentelor.
- 5) Analiza de conținut este un instrument integrat:
 - a) anchetei sociologice;
 - b) interviului;
 - c) analizei documentelor sociale;
 - d) ipotezei de lucru.
- 6) În funcție de modul în care se implică cercetătorul, observația poate fi:
 - a) intenționată sau neintenționată;
 - b) participativă sau nonparticipativă;
 - c) științifică sau sub acoperire;
 - d) structurată sau nestructurată.
- 7) Interviul sociologic este un instrument:
 - a) ce conține preponderent întrebări deschise;
 - b) ce conține doar întrebări închise;
 - c) integrat observației;
 - d) pe care nu-l putem folosi în studiul de caz.
- 8) Orice investigație sociologică începe cu:
 - a) alegerea metodei;
 - b) eșantionarea ;
 - c) prelucrarea informației;

- d) formularea problemei.
- 9) Un chestionar sociologic:
- a) nu trebuie să conțină întrebări deschise pentru că apare pericolul nesincerității;
 - b) este indicat să conțină în majoritate întrebări închise pentru a obține răspunsuri precise;
 - c) trebuie să conțină doar întrebări deschise;
 - d) este o analiză de conținut pentru că furnizează documente ce relevă informații utile pentru verificarea unei ipoteze.
- 10) Observația structurată:
- a) presupune o cunoaștere prealabilă a fenomenelor studiate;
 - b) utilizează grila de observație ca instrument de înregistrare a datelor;
 - c) nu poate fi utilizată pentru situații ori comportamente necunoscute și imprevizibile;
 - d) toate răspunsurile sunt corecte.
- 11) Atunci când cercetătorul este considerat de către persoanele care alcătuiesc grupul observat un membru obișnuit al acestuia, însă implicarea sa la acțiunile întreprinse este scăzută, se realizează o observație:
- a) participativă, sub acoperire;
 - b) participativă, deontologic internă;
 - c) participativă, deontologic externă;
 - d) participativă, neutră.
- 12) Eșantionarea:
- a) este o metodă de cercetare;
 - b) produce o ipoteză de lucru și trebuie să fie testabilă;
 - c) reprezintă procedeul de selectare aleatorie a unui grup reprezentativ dintr-o populație, în vederea efectuării unei investigații sociologice;
 - d) reprezintă o etapă în analiza de conținut.
- 13) Sondajul de opinie reprezintă:
- a) o etapă a investigației sociologice;
 - b) un tip de observație sociologică;
 - c) un tip de anchetă bazată pe chestionar;
 - d) o tehnică specifică experimentului sociologic.
- 14) Dacă membrii grupului observat știu că cercetătorul nu face parte din grup, dar implicarea acestuia la activitățile desfășurate este maximă, se realizează o observație participativă:
- a) deontologic internă;
 - b) deontologic externă;
 - c) sub acoperire;
 - d) neutră.
- 15) Una dintre următoarele ipoteze îndeplinește condiția de a fi direct testabilă cu realitatea (ipoteză de lucru). Identificați-o.
- a) Toate societățile au o structură socială.
 - b) Elevii preiau în cursul procesului de socializare secundară normele și valorile sociale caracteristice profesorilor lor.
 - c) Toate structurile sociale au ca părți componente grupurile de referință și grupurile de apartenență.

- d) Dacă persoanele provin din familii dezorganizate ori se caracterizează prin instabilitate emoțională, atunci au comportamente deviante.
- 16) Întrebările “*de ce*” dintr-un chestionar au funcția:
- a) de a bloca intenția unor categorii de subiecți de a trece la întrebările următoare;
 - b) de a sublinia sensurile “pro” și “contra” din răspunsurile subiecților;
 - c) de a provoca explicații în raport cu diferite opinii exprimate;
 - d) de a marca în structura chestionarului apariția unei noi grupe de întrebări.
- 17) Întrebările dintr-un chestionar sociologic care au răspunsuri prestabilite sunt:
- a) întrebări deschise;
 - b) întrebări închise;
 - c) ipoteze de lucru;
 - d) sondaje de opinie.
- 18) Documentul cifric care oferă informații despre volumul total al populației unei țări și totodată pune în evidență în mod periodic diferite caracteristici socio-demografice reprezintă:
- a) grila de observație;
 - b) chestionarul;
 - c) recensământul populației;
 - d) analiza de conținut.
- 19) Orice ipoteză de cercetare:
- a) trebuie să formuleze o relație cauzală și să fie testabilă;
 - b) se verifică doar pe baza unui sondaj de opinie;
 - c) se verifică doar printr-un experiment;
 - d) se finalizează întotdeauna printr-o observație *sub acoperire*.
- 20) Dacă cercetătorul nu cunoaște fenomenele ce se vor produce pe parcursul observației sale și nu poate folosi instrumente prestabilite de înregistrare a datelor, atunci desfășoară o observație:
- a) structurată;
 - b) nestructurată;
 - c) deontologic internă;
 - d) în mod necesar, *sub acoperire*.
- 21) Printre documentele cifrice, personale, oficiale se numără:
- a) recensământul;
 - b) scrisorile personale, biografiile, jurnalele personale;
 - c) decizii de încadrare, decizii de trecere într-o altă categorie de salarizare;
 - d) listele de venituri și cheltuieli ale familiei.
- 22) Observația nedistorsionantă:
- a) folosește aparatură de înregistrare audio sau video, oglinzi semitransparente, camere de supraveghere ascunse etc., cu scopul de a nu altera comportamentul celui observat;
 - b) este participativă neutră;
 - c) folosește numai grila de observație ca instrument obiectiv care nu influențează interpretarea datelor;
 - d) este întotdeauna structurată, pentru mai multă obiectivitate..

- 23) Un tip special de anchetă sociologică bazată pe un chestionar focalizat pe întrebări ce vizează opiniile subiecților cu privire la probleme cu caracter public este:
- a) recensământul;
 - b) sondajul de opinie;
 - c) observația *sub acoperire*;
 - d) analiza de conținut.
- 24) Principalul instrument folosit în cadrul observației structurate este:
- a) testul sociometric;
 - b) monografia;
 - c) grila de observație;
 - d) interviul.
- 25) Metoda monografică de cercetare sociologică, bazată pe studii interdisciplinare realizate de specialiști din diverse domenii(sociologi, medici, agronomi,ingineri, economiști etc.), a fost fundamentată și utilizată pentru prima oară în România de către:
- a) Petre Andrei;
 - b) Dimitrie Gusti;
 - c) Henri H. Stahl;
 - d) Jakob Moreno.

CULTURĂ, CIVILIZAȚIE, SOCIALIZARE, ROL ȘI STATUS SOCIAL

1. Procesul prin care individul învață modele comportamentale noi și valori diferite de cele pe care le poseda anterior (adesea în situații în care a fost supus anterior unei socializări negative) reprezintă:
 - a. socializare primară;
 - b. socializare secundară;
 - c. resocializare;
 - d. socializare anticipatorie.
2. Ansamblul de așteptări pe care le are un individ din partea celorlalți membri ai societății, pe baza poziției pe care o deține acesta, reprezintă:
 - a. rolul social;
 - b. statusul social;
 - c. rolul social atribuit;
 - d. statusul social performat.
3. Educația informală:
 - a. este procesul de învățare voluntară sau involuntară ca urmare a interacțiunii individului cu cei din jur (familie, prieteni, TV. etc.);
 - b. este procesul de formare în cadrul activităților școlare extracurriculare;
 - c. este doar un proces de socializare negativă;
 - d. asigură numai socializarea primară.
4. Rolul de părinte:

- a. este doar un rol performat;
 - b. este doar un rol așteptat;
 - c. poate fi deopotrivă un rol așteptat și performat;
 - d. poate fi deopotrivă un rol atribuit și dobândit.
5. Socializarea ce se realizează în primii ani de viață și se încheie în jurul vârstei de șapte ani:
- a. este socializare primară și se realizează doar în familie;
 - b. este socializare continuă deoarece va fi realizată apoi prin intermediul școlii;
 - c. este un proces de socializare secundară pentru că nu se realizează prin intermediul școlii, ca agent principal de socializare;
 - d. este o socializare primară și poate fi totodată anticipatorie și informală.
6. Statutul de moștenitor al tronului, într-un stat în care există un regim monarhic, reprezintă:
- a. statut dobândit și impune un rol atribuit;
 - b. statut atribuit și implică un rol așteptat;
 - c. statut atribuit și implică doar un rol performat;
 - d. deopotrivă un statut atribuit și dobândit.
7. Procesul de socializare ce durează pe parcursul întregii vieți a individului este:
- a. o socializare continuă și exclusiv informală;
 - b. o socializare continuă și exclusiv formală;
 - c. o socializare secundară și anticipatorie;
 - d. o socializare continuă.
8. A fi român presupune:
- a. un status dobândit și un rol atribuit;
 - b. un status atribuit și un rol așteptat;
 - c. un status dobândit pentru că se dobândește prin naștere;
 - d. un status atribuit pentru că poate fi obținut și la cerere, dacă se întrunesc anumite condiții.
9. Socializarea ce se realizează cu scopul de a pregăti individul pentru roluri pe care nu le deține încă poate fi:
- a. doar primară;
 - b. doar negativă;
 - c. resocializare continuă;
 - d. anticipatorie și primară.
10. Experiența personală, ca factor ce influențează procesul de socializare:
- a. nu este implicată în socializarea secundară;
 - b. are influență în socializarea primară și anticipatorie;
 - c. are influență asupra socializării secundare și asupra celei negative;
 - d. nu poate influența resocializarea.
11. Educația ce se realizează prin intermediul unor instituții, altele decât cele din sistemul de învățământ, reprezintă:
- a. educație formală;
 - b. educație informală;
 - c. educație anticipativă;

- d. educație non-formală.
12. Socializarea negativă:
- a. este o situație în care individul refuză să comunice cu ceilalți;
 - b. constă în comunicarea, prin rețele de socializare, a unor informații cu caracter negativ, peiorativ, eronat;
 - c. este procesul de învățare a unor modele comportamentale opuse celor promovate de cultura dominantă în comunitatea din care face parte individul;
 - d. este specifică doar infractorilor și complicilor acestora.
13. Statusul de elev la un liceu de prestigiu este:
- a. atribuit, întrucât se primește prin repartiție computerizată;
 - b. dobândit, întrucât se obține în urma unor eforturi de a avea o medie cât mai mare la examenul de admitere;
 - c. dobândit doar pentru elevii transferați pentru că ei au dobândit transferul pe baza unei cereri;
 - d. atribuit doar pentru elevii din învățământul obligatoriu, chiar dacă au susținut examen de admitere.
14. Contracultura
- a. este o subcultură ce poate să apară în procesul de acomodare;
 - b. este modul în care cultura dominantă se impune în fața altei culturi;
 - c. este modul în care cultura dominantă își exercită influența în procesul de asimilație;
 - a. este un tip de cultură dominantă.
15. Procesul de socializare constituie:
- a. procesul prin care se formează personalitatea umană;
 - b. procesul prin care indivizii se cunosc între ei și comunică informații personale;
 - c. comunicarea prin rețelele de socializare de pe internet;
 - d. procesul de formare a relațiilor sociale în cadrul unui grup.
16. Procesul prin care două culturi conviețuiesc fără să se transforme în mod radical este:
- a. proces de asimilație;
 - b. proces de aculturație;
 - c. proces de acomodare;
 - d. proces de resocializare.
17. Dacă produsele unei culturi sunt apreciate și preluate de alte culturi, atunci cultura respectivă a atins stadiul de:
- a. subcultură;
 - b. civilizație;
 - c. acomodare;
 - d. resocializare.
18. Normele formale cărora le sunt asociate sancțiuni puternice reprezintă:
- a. legi penale;
 - b. legi civile;
 - c. legi morale;
 - d. tradiții.

19. Procesul prin care, ca urmare a contactului dintre două culturi se ajunge la apariția unor complexe culturale noi, care au în componență elemente din culturi diferite reprezintă:
- a. fenomenul de asimilație;
 - b. fenomenul de acomodare;
 - c. fenomenul de aculturație;
 - d. fenomenul de cultură dominantă.
20. Rolul social constituie:
- a. tot ceea ce așteaptă individul de la ceilalți pe baza poziției pe care o are;
 - b. rolul culturii în societate;
 - c. tot ceea ce așteaptă ceilalți de la un individ datorită poziției pe care o deține;
 - d. așteptările pe care le are individul de la rolul celorlalți în viața sa.
21. Statusurile sociale pot fi:
- a. așteptate și performate;
 - b. atribuite și dobândite;
 - c. așteptate și dobândite;
 - d. atribuite și performate.
22. Procesul prin care un individ se socializează pentru anumite roluri pe care nu le deține încă reprezintă:
- a. socializare negativă;
 - b. resocializare;
 - c. socializare continuă;
 - d. socializare anticipatorie.
23. Sistemul de învățământ reprezintă un agent de socializare:
- a. anticipatorie;
 - b. formală;
 - c. negativă;
 - d. este corect atât răspunsul a, cât și b.
24. Grupul de egali nu este un agent de socializare:
- a. secundară;
 - b. negativă ;
 - c. anticipatorie;
 - d. toate răspunsurile sunt greșite.
25. Subcultura este :
- a. un complex cultural propriu unei comunități care promovează unele valori, credințe, norme aflate în opoziție cu acelea specifice culturii dominante;
 - b. un complex cultural propriu unei comunități, prin care acesta se diferențiază de cultura dominantă;
 - c. una din componentele – ideatică, obiectuală sau normativă – ale culturii;
 - d. stadiul de dezvoltare a culturii ce nu poate atinge nivelul de civilizație.

INSTITUȚII SOCIALE

- 1) O practică instituită în societate, un mod specific de a face ceva, reprezintă:
 - a) cultura societății;
 - b) o instituție socială;
 - c) birocrăția;
 - d) o instituție totală.
- 2) O anumită persoană poate fi în cadrul familiei soț sau soție, fiu sau fiică, frate sau soră etc. ceea ce înseamnă că familia are funcție:
 - a) protectivă;
 - b) afectivă;
 - c) de status;
 - d) de socializare.
- 3) Prin homogamie se înțelege :
 - a) căsătoria cu o persoană de aceeași sex;
 - b) asemănarea dintre frați;
 - c) căsătoria cu o persoană care are aproximativ aceleași trăsături și preocupări, același nivel de instruire și cultură, aproximativ același status social;
 - d) a te căsători o singură dată în viață.
- 4) Divorțialitatea reprezintă:
 - a) un indicator calculat ca număr de divorțuri la mia de căsătorii;
 - b) statutul unei persoane divorțate;
 - c) interdicția ca o persoană divorțată să se mai căsătorească a doua oară;
 - d) un rău necesar.
- 5) Prin neolocație se înțelege:
 - a) a-ți întemeia o nouă familie;
 - b) a te căsători cu o altă persoană;
 - c) a avea o nouă gospodărie (tinerii căsătoriți trăiesc și locuiesc într-o gospodărie proprie și nu alături de părinți);
 - d) a te angaja într-o nouă organizație.
- 6) Căsătoria cu o altă persoană ca urmare a unui divorț reprezintă :
 - a) homogamie;
 - b) poligamie;
 - c) heterogamie;
 - d) monogamie serială.
- 7) Legăturile de rudenie socială care stau la baza familiei sunt:
 - a) legături de sânge;
 - b) exclusiv legături de căsătorie;
 - c) determinate de căsătorie și de adopție;
 - d) legături spirituale.
- 8) Instituția care îi controlează și îi influențează pe membrii săi la nivel maximal este:
 - a) biserica în epoca actuală;
 - b) birocrăția;
 - c) exclusiv școala;

- d) o instituție socială totală.
- 9) Coabitarea consensuală reprezintă:
- a) o organizație de tip birocratic;
 - b) o alternativă la familia tradițională;
 - c) un rol însoțit de status;
 - d) o regulă de căsătorie.
- 10) Fenomenul ce presupune ca autoritatea și conducerea în cadrul familiei să fie exercitate de către bărbat poartă numele de:
- a) patrilocație;
 - b) matrilocație;
 - c) patriarhat;
 - d) monogamie.
- 11) Regula „*celor 6 luni și a celor 3 ani*” este o regulă referitoare la:
- a) birocrație;
 - b) cauzele divorțului;
 - c) instituții publice;
 - d) matriarhat.
- 12) Familia exercită o funcție de socializare deoarece:
- a) asigură un anumit statut social membrilor săi;
 - b) asigură comunicarea între membrii săi;
 - c) asigură protecție socială membrilor săi;
 - d) asigură învățarea comportamentelor, abilităților, informațiilor necesare fiecărei persoane pentru a putea să trăiască și să se dezvolte în societate.
- 13) Procesul prin care, alături de instituții sociale fundamentale, ce îndeplinesc mai multe funcții în societate, apar instituții noi, ce preiau unele din funcțiile acestora, este un proces:
- a) de dispariție a instituțiilor tradiționale;
 - b) de diferențiere instituțională;
 - c) de constituire a instituțiilor totale;
 - d) de descompunere a instituțiilor totale.
- 14) În societatea contemporană religia, ca instituție socială:
- a) are o influență redusă, ca urmare a unui proces de secularizare;
 - b) are o influență tot mai accentuată;
 - c) tinde să devină o instituție totală;
 - d) are un caracter secular deoarece presupune ritualuri mistice.
- 15) Familia monoparentală reprezintă:
- a) o alternativă la familia clasică deoarece se bazează pe coabitarea consensuală;
 - b) un tip de familie nucleară în care copiii sunt crescuți doar de unul dintre părinți;
 - c) o familie cu un singur copil;
 - d) o familie formată din membrii unei singure generații de părinți.
- 16) Principalele tipuri de familie nucleară sunt:
- a) familia conjugală și familia extinsă;
 - b) familia monoparentală și coabitarea consensuală;
 - c) familia conjugală și cea monoparentală;

- d) familia extinsă și coabitarea consensuală.
- 17) Modul concret în care funcționează un sistem politic reprezintă:
- a) exclusiv democrația;
 - b) un regim politic;
 - c) un mod de acțiune al unui partid politic;
 - d) ansamblul instituțiilor politice.
- 18) Obiectivul final al unui partid politic este:
- a) promovarea ideologiei;
 - b) confruntarea cu alte partide;
 - c) lupta de clasă;
 - d) cucerirea sau influențarea puterii guvernamentale.
- 19) Conform principiului separării puterilor în stat, principalele puteri ale statului sunt:
- a) puterea legislativă, puterea executivă, puterea judecătorească;
 - b) puterea legislativă, mass-media, puterea judecătorească;
 - c) suveranitatea statului și guvernarea reprezentativă;
 - d) puterea constituțională și puterea legislativă.
- 20) Familia este:
- a) o instituție de cultură;
 - b) o instituție religioasă deoarece asigură educația religioasă a copiilor;
 - c) o instituție a vieții private;
 - d) o instituție economică deoarece are rol de producție a bunurilor proprii.
- 21) Spre deosebire de societățile tradiționale, arhaice, societatea contemporană:
- a) are un caracter generalizat democratic;
 - b) se caracterizează printr-o degradare a familiei;
 - c) are un caracter secular;
 - d) se caracterizează prin instabilitate politică;
- 22) O familie alcătuită din cei doi părinți și copiii acestora este o familie:
- a) nucleară, monoparentală deoarece conține doar o generație de părinți;
 - b) nucleară, conjugală;
 - c) extinsă;
 - d) conjugală, extinsă.
- 23) Alegerea partenerului din același grup din care face parte persoana respectivă este o căsătorie :
- a) monogamă;
 - b) exogamă;
 - c) poligamă;
 - d) endogamă.
- 24) Poliginia și poliandria reprezintă:
- a) forme de exercitare a puterii în cadrul familiei;
 - b) forme de căsătorie de tip poligam;
 - c) forme de coabitare consensuală;
 - d) reguli de căsătorie.
- 25) Contradicția dintre cerințele implicate de rolurile ce rezultă din două statusuri diferite deținute de aceeași persoană reprezintă:

- a) conflictul de rol;
- b) conflictul social;
- c) anomia socială;
- d) o contradicție între clase sociale antagoniste.

STUCTURA SOCIALĂ

- 1) Mișcările unor indivizi sau grupuri dintr-o clasă socială în alta reprezintă:
 - a) fenomenul de formare a grupurilor sociale;
 - b) mobilitate socială;
 - c) fenomenul de out-group;
 - d) efectul pierderii de vreme.
- 2) Prin grupuri de referință se înțelege:
 - a) grupurile din care indivizii doresc să facă parte, cele la care aspiră aceștia.
 - b) grupurile mici;
 - c) grupurile ce se bazează pe relații formale, instituționalizate;
 - d) grupurile din care fac parte indivizii.
- 3) Clasa socială care cuprinde indivizi ce ocupă poziții importante în companiile și corporațiile multinaționale este numită:
 - a) clasa de sus;
 - b) clasa managerială;
 - c) clasa de mijloc;
 - d) clasa muncitoare;
- 4) Atunci când copiii ajung într-o clasă superioară celei din care au făcut parte părinții este vorba despre :
 - a) mobilitate pe verticală intergenerațională descendentă;
 - b) mobilitate pe orizontală intergenerațională ascendentă;
 - c) mobilitate pe orizontală intergenerațională descendentă;
 - d) mobilitate pe verticală intergenerațională ascendentă;
- 5) Fenomenul de *groupthink* semnifică:
 - a) gândire comună a membrilor unui grup ce însoțește fenomenul de in-group;
 - b) efectul de așteptare;
 - c) efectul pierderii de vreme;
 - d) gândire comună a membrilor unui grup ce însoțește fenomenul de out-group;
- 6) Criteriile după care se clasifică indivizii în clase sociale sunt:
 - a) ocupația, șansele de evoluție, structura consumului;
 - b) educația, ocupația, venitul, averea;
 - c) ocupația, cultura, nivelul de consum;
 - d) averea, apartenența politică, ocupația;
- 7) Difuzia responsabilității:
 - a) reprezintă fenomenul pierderii de vreme;
 - b) reprezintă fenomenul de *groupthink* și însoțește comportamentul de tip in-group;

- c) se mai numește și efect de așteptare și constă într-o reacție de decizie întârziată a membrilor unui grup atunci când trebuie să intervină pentru un anumit scop;
 - d) însoțește fenomenul de *out-group*.
- 8) O clasificare corectă a grupurilor sociale este următoarea:
- a) grupuri de referință și formale;
 - b) grupuri formale și informale;
 - c) grupuri primare și informale;
 - d) grupuri de apartenență și secundare.
- 9) Fenomenul *out-group* reprezintă:
- a) fenomenul gândirii de grup;
 - b) tendința membrilor unui grup de a depune un efort mai mic atunci când îndeplinesc o sarcină împreună, în condiții de anonimat al contribuției personale, comparativ cu situația în care ar fi rezolvat sarcina respectivă fiecare, individual;
 - c) tendința de a-i judeca pe membrii grupurilor străine în mod nediferențiat;
 - d) tendința indivizilor de a reacționa cu întârziere atunci când se află într-un grup.
- 10) Grupul de prieteni, la care aspiră un tânăr, deși nu face parte din el, este un grup:
- a) secundar, de apartenență și de referință totodată;
 - b) formal, de referință;
 - c) informal, secundar, de apartenență;
 - d) informal, primar, de referință.
- 11) Tendința oamenilor de a adopta un mod de comportament asemănător celorlalți membri ai grupului din care fac parte, fără să aibă atitudini de dezaprobare, în ciuda unei păreri personale diferite, reprezintă fenomenul:
- a) dispersiei de responsabilitate;
 - b) groupthink;
 - c) pierderii de vreme;
 - d) efectului de așteptare.
- 12) O clasificare corectă a grupurilor sociale este următoarea:
- a) grupuri apartenență și de referință
 - b) grupuri de apartenență, grupuri primare și secundare;
 - c) grupuri formale și de apartenență;
 - d) grupuri secundare și formale.
- 13) Modul de raportare și atitudinea individului față de grupul de apartenență și față de membrii unor grupuri străine rezultă din:
- a) efectul pierderii de vreme;
 - b) efectul de așteptare;
 - c) fenomenul *groupthink* și dispersia responsabilității;
 - d) fenomenele in-group și out-group.
- 14) Dacă părintele a aparținut clasei muncitoare iar copilul face parte din clasa corporatistă este vorba de:
- a) mobilitate structurală educațională;
 - b) mobilitate pe orizontală;
 - c) mobilitate intergenerațională, descendentă, ocupațională;
 - d) mobilitate intergenerațională, ascendentă, ocupațională.

- 15) Discriminarea femeilor de culoare constituie:
- a) deopotrivă o discriminare de gen și de rasă;
 - b) doar o discriminare de gen;
 - c) doar o discriminare rasială;
 - d) deopotrivă o discriminare de rasă și de etnie.
- 16) Grupurile mari, care au o formă prestabilită, creată în mod normal de o structură organizațională, pozițiile și relațiile din interiorul acestora fiind independente de subiecții care le ocupă:
- a) sunt grupuri formale și secundare;
 - b) sunt grupuri primare și informale;
 - c) sunt grupuri informale și de apartenență;
 - d) sunt grupuri primare și de apartenență.
- 17) Studiul sociometric al grupurilor:
- a) a fost inițiat de Solomon Asch;
 - b) a fost inițiat de Bibb Latané;
 - c) se realizează prin intermediul testului sociometric ce a fost elaborat de Jakob Moreno;
 - d) se realizează prin intermediul testului sociometric ce a fost elaborat de Bruce Tuckman.
- 18) Educația, ocupația, venitul și averea reprezintă criterii pentru plasarea indivizilor:
- a) în grupuri primare sau secundare;
 - b) în grupuri formale sau informale;
 - c) în grupuri de apartenență sau de referință;
 - d) în clase sociale.
- 19) Minoritatea socială reprezintă:
- a) un grup social aflat în minoritate numerică față de alte grupuri;
 - b) un grup de oameni cu vârstă mai mică de 18 ani;
 - c) exclusiv grupurile sociale discriminate din cauza inferiorității lor numerice raportate la majoritatea unei populații;
 - d) un grup social care, deși poate fi majoritar din punct de vedere numeric, dispune de resurse materiale și o putere socială mai reduse, comparativ cu alte grupuri din societatea respectivă.
- 20) Între factorii care influențează șansele unei persoane de a urca în ierarhia socială sunt considerați factori ascriptivi:
- a) acei factori care nu pot fi deloc modificați, sau se pot modifica doar cu mare greutate, precum genul și etnia;
 - b) clasa socială a părinților deoarece nu descrie și perspectivele sociale ale copiilor;
 - c) acei factori care nu descriu niște caracteristici înnăscute ale individului, ci pot fi dobândite (de exemplu, educația);
 - d) informațiile care nu sunt înscrise în actele de identitate ale unui individ.
- 21) Mobilitatea socială determinată de transformările majore ale unei societăți, transformări ce afectează un număr mare de indivizi, astfel încât are loc trecerea lor masivă dintr-o clasă socială în alta, constituie:
- a) mobilitate de schimb;
 - b) mobilitate structurală;

- c) exclusiv mobilitate ocupațională orizontală;
 - d) exclusiv mobilitate verticală.
- 22) Se poate considera că principalele clase sociale sunt:
- a) clasa de sus, clasa managerială, clasa de apartenență și clasa de referință;
 - b) clasa de sus, clasa managerială, clasa de mijloc, clasa muncitoare, clasa de jos;
 - c) clasa de sus, clasa managerială, clasa de mijloc, clasa săracă;
 - d) clasa bogată și clasa săracă.
- 23) Influența socială reprezintă un criteriu de ierarhizare:
- a) a grupurilor sociale;
 - b) exclusiv a statuturilor și rolurilor sociale;
 - c) a claselor sociale;
 - d) veniturilor.
- 24) Schimbarea locului de muncă al unui individ, fără a schimba clasa socială din care face parte, reprezintă:
- a) mobilitate educațională;
 - b) mobilitate intergenerațională;
 - c) mobilitate orizontală;
 - d) schimbare socială.
- 25) Conform opiniei sociologului american Bruce Tuckman, etapele pe care le parcurge un grup social sunt:
- a) formarea, furtuna, normarea, funcționarea;
 - b) formarea, furtuna, schimbarea, funcționarea;
 - c) stabilirea comunicării, normarea, funcționarea;
 - d) formarea, consolidarea, normarea, funcționarea;

MECANISME DE FUNCȚIONARE A SOCIETĂȚII

1. Cauza principală a necesității de organizare socială este:
 - a. birocrăția;
 - b. diviziunea muncii;
 - c. statusul social;
 - d. existența instituțiilor sociale.
2. Organizația de mari dimensiuni, care are o structură ierarhică și o bună definire a sarcinilor asociate fiecărui rol reprezintă:
 - a. o instituție socială;
 - b. birocrăția;
 - c. exclusiv o instituție privată;
 - d. familia.
3. Fenomenul „birocratului virtuos”:
 - a. este un fenomen normal de atașament față de organizație;
 - b. arată că funcționarul nu este corupt;
 - c. reprezintă un fenomen de patologie a organizației, funcționarul fiind excesiv de disciplinat, îndeplinindu-și în mod rutinier atribuțiile, chiar împotriva interesului clienților;
 - d. arată că funcționarul nu este imoral.
4. Finanțarea în organizațiile publice:
 - a. se realizează exclusiv din fonduri private;
 - b. provine din donații;
 - c. se realizează prin distribuirea veniturilor;
 - d. se realizează din redistribuirea veniturilor, prin intermediul bugetului de stat.
5. Organizațiile care se bazează pe proprietatea privată, dar care urmăresc realizarea unor scopuri publice sunt:
 - a. microorganizații;
 - b. instituții ale statului;
 - c. instituții de învățământ;
 - d. organizații neguvernamentale.
6. Diviziunea muncii reprezintă:
 - a. distincția dintre matriarhat și patriarhat;
 - b. distincția dintre matrilocăție, patrilocăție și neolocație;
 - c. separarea activităților economice pe ramuri și subramuri;
 - d. separarea ONG-urilor de instituțiile publice și private.
7. Procesul prin care oamenii își coordonează activitățile în vederea realizării unor scopuri comune reprezintă:
 - a. organizare socială;
 - b. diviziunea muncii
 - c. instituirea unor reguli de căsătorie;
 - d. ierarhie socială.
8. În practica sociologică, aspectele fundamentale în funcție de care se apreciază deosebirea dintre organizațiile publice și cele private sunt:

- a. mediul concurențial, definirea scopurilor, mecanismele de evaluare a performanțelor, autonomia organizațională, sursele de finanțare, modalitățile de motivare a angajaților;
 - b. autoritatea rațional-legală, autoritatea tradițională, autoritatea charismatică;
 - c. dimensiunile, perioada de angajare a salariaților, modalitățile de evaluare, structuri de autoritate ierarhice;
 - d. definirea clară a scopului și a obiectivelor, depersonalizarea rolurilor instituționale, acceptarea socială a mijloacelor și procedeele folosite de instituții.
9. În funcție de eficiența activității organizaționale, printre modelele teoretice considerate capabile să asigure un bun model de organizare se numără:
- a. modelul mecanicist, modelul complementarității, modelul organic,
 - b. modelul individualismului, modelul determinismului social, modelul interdependenței echilibrate dintre individ și societate;
 - c. organizații publice și private, organizații neguvernamentale și non-profit, organizații informale, formale, asociații voluntare;
 - d. managementul științific clasic, modelul birocratic, teoria relațiilor umane, teoria „resurselor umane” ale organizației.
10. Conform perspectivei teoretice avansate de Max Weber, birocrația ca tip de organizare rațională, prezintă următoarele caracteristici:
- a. principiul muncii simplificate, principiul metodei celei mai bune, principiul „homo oeconomicus”;
 - b. organizarea într-o ierarhie clar definită de funcții a personalului administrativ, selecția funcționarilor pe baza calificării lor, remunerarea lor prin salarii fixe, implementarea unor reguli de disciplină strictă și instituirea unui control asupra comportamentului manifestat în exercitarea funcției;
 - c. luarea deciziilor de sus în jos, mai puțină specializare, siguranța postului, contopirea muncii cu viața privată;
 - d. adâncirea supraspecializării, orientare defensivă și ritualism în respectarea regulamentelor.
11. Modelul de organizare specific teoriei ”relațiilor umane” se bazează pe următoarele premise:
- a. o organizație nu-și poate corecta comportamentul învățând din erorile sale;
 - b. organizațiile tind să-și sporească continuu numărul de funcționari, indiferent de obiectivele pe care trebuie să le realizeze;
 - c. omul este o ființă socială, el este interesat nu numai de câștig, ci are anumite nevoi sociale, precum: un climat social pozitiv, respect, afecțiune, prietenie, înțelegere interumană;
 - d. respectarea regulamentelor este mai importantă decât rezolvarea problemelor.
12. Mișcarea ”resurselor umane”, ca model de organizare ce continuă și amplifică ideile promovate de teoria ”relațiilor umane”, se distinge prin două mari contribuții:
- a. introducerea conceptului de management participativ (relevă importanța cooperării dintre conducători și subordonați) și suscitarea interesului pentru

problematica schimbării organizaționale (introducerea unor schimbări în comportamentele subordonaților și ale conducătorilor acestora);

- b. absolutizarea stilurilor de conducere democratică asociată cu desconsiderarea capacității subordonaților de a contribui semnificativ;
- c. exacerbară rolului grupurilor coezive și solidare și considerarea dificultăților organizaționale ca fiind doar urmări ale relațiilor interpersonale defectuoase dintre membrii grupului;
- d. omul este de la natură o ființă pasivă, leneșă și munca simplificată este mai eficientă decât munca complexă.

13. Elementele tipului ideal de birocrăție sunt următoarele:

- a. existența unui sistem de prescripții acceptat de toți membrii organizației, urmărirea în mod rațional a scopurilor propuse, organizarea ierarhică, specializarea, caracterul impersonal al exercitării funcțiilor, deținerea posturilor în funcție de competență;
- b. luarea de decizii de jos în sus, mai puțină specializare, siguranța postului, orientarea către lucrul în grup, contopirea muncii cu viața privată;
- c. remunerarea corectă a personalului, stabilitatea în funcții a personalului, unitatea personalului, autoritatea și responsabilitatea, inițiativa;
- d. management participativ, interes pentru problematica schimbării organizaționale, unitatea de direcție (oamenii angajați în același tip de activități trebuie să se raporteze la același obiectiv conform unui plan unic din care pot fi derivate programe speciale).

14. Printre disfuncționalitățile birocrăției se numără:

- a. fenomenul birocratului virtuos și antrenarea incapacității sau pericolul supraspecializării;
- b. munca simplificată, funcția este principala ocupație a funcționarului, funcționarii sunt organizați într-o ierarhie clar definită de funcții;
- c. ierarhia, regula impersonală, distanța și compartimentarea;
- d. subordonarea interesului individual în raport cu interesul general, diviziunea muncii, impersonalitatea și imparțialitatea.

15. Pericolul supraspecializării în cadrul birocrățiilor îl reprezintă:

- a. tendința fiecărei persoane din organizație să transmită altora responsabilitatea unei decizii deoarece este posibil ca lucrurile să nu meargă bine și să fie tras la răspundere;
- b. incapacitatea muncitorilor moderni de a vedea că ei au produs un obiect de valoare și, drept rezultat, pot ajunge să se îndoiască de valoarea lor proprie;
- c. tendința de a transforma într-un obiectiv primar păstrarea locurilor de muncă ale angajaților;
- d. plasarea procedurilor organizației înaintea scopurilor pentru care erau prevăzute procedurile respective: funcționarii vor fi incapabili să execute și alte activități decât cele pentru care s-au supraspecializat (în scopul creșterii eficienței activității).

16. În funcție de forma de proprietate, organizațiile pot fi:

- a. agricole, industriale, de transport, juridice etc.;
 - b. formale și informale;
 - c. publice și private;
 - d. concurențiale și autonome.
17. Principiile constituționale specifice statelor moderne sunt:
- a. creșterea performanțelor activității organizațiilor publice, generalizarea proprietății private, libera inițiativă;
 - b. suveranitatea națională, separarea puterilor în stat, reprezentativitatea guvernării, supremația constituțională, recunoașterea și apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;
 - c. definirea clară a scopurilor, finanțarea bugetară, evaluarea performanțelor, autonomia organizațională;
 - d. dominația proprietății publice, distribuirea profitului, participarea voluntară la activitățile politice;
18. Organizațiile care se bazează pe proprietatea privată, dar urmăresc realizarea unor scopuri publice, au un grad ridicat de autonomie și se bazează pe participarea voluntară a unor persoane la îndeplinirea obiectivelor, deși au și angajați plătiți, reprezintă:
- a. organizații publice;
 - b. birocrății private;
 - c. organizații non-guvernamentale și non-profit;
 - d. instituții ale vieții private.
19. Principalele etape ale integrării socio-profesionale sunt:
- a. formarea, furtuna, normarea și funcționarea;
 - b. socializarea anticipativă și resocializarea;
 - c. educația formală, non-formală și informală;
 - d. socializarea anticipativă, adaptarea la cultura organizațională și integrarea propriu-zisă.
20. Organizațiile non-guvernamentale:
- a. sunt organizații publice;
 - b. sunt organizații private pentru profit;
 - c. sunt organizații private non-profit și fac parte din societatea civilă;
 - d. sunt organizații publice non-profit.
21. Economistul american care a realizat importante studii privind managementul corporatist, Peter Drucker, consideră că societatea contemporană dezvoltată este:
- a. dominată de societatea civilă;
 - b. dominată de partidele politice;
 - c. o societate a puterii publice;
 - d. o societate a organizațiilor.
22. Nu reprezintă o funcție a partidului politic:
- a. funcția de mediere între societatea civilă și stat;
 - b. funcția de promovare a unor interese naționale, etnice, de grup;
 - c. funcția de distribuire a veniturilor;
 - d. funcția de menținere a puterii pentru a asigura avantaje membrilor săi.

23. Nu reprezintă o însușire a organizațiilor birocratice faptul că ele:
- a. sunt organizații de mari dimensiuni;
 - b. sunt conduse de structuri de autoritate ierarhice;
 - c. mențin o separație strictă între poziția de autoritate și persoana care o deține;
 - d. sunt finanțate exclusiv din bugetul statului.
24. Clasificarea activităților din economia națională (CAEN) evidențiază principalele tipuri de organizații în funcție de:
- a. obiectul de activitate;
 - b. forma de proprietate;
 - c. stilul de conducere;
 - d. mediul concurențial.
25. Organizațiile birocratice nu prezintă următoarea însușire:
- a. au dimensiuni mari;
 - b. sunt conduse prin structuri de autoritate ierarhice;
 - c. mențin o separație strictă între poziția de autoritate și persoana care o deține;
 - d. funcționarii care dețin o poziție superioară într-o ierarhie pot obține beneficii de pe urma acelei poziții, în mod suplimentar față de salariul corespunzător funcției.

PROBLEME SOCIALE

- 1) Comportamentul deviant poate fi definit ca:
- a) un set de acțiuni pe care individul le execută în compania altora și care impun desfășurarea lor conform unor convenții sociale;
 - b) acel comportament atipic care încalcă normele și valorile recunoscute de societate și intră în conflict cu standardele morale, sociale sau culturale ale unui sistem social;
 - c) acele atitudini așteptate ale unei persoane care ocupă un anumit status;
 - d) acea atitudine reală a individului ca răspuns la așteptările rolului pe care îl execută.
- 2) Conformitatea, potrivit teoriei lui Robert Merton, ca mod de adaptare individuală la situații sociale anomice poate fi definită astfel:
- a) acele conduite care, dat fiind eșecul scontat al scopurilor culturale, le abandonează pe acestea pentru a se concentra "birocratic" asupra mijloacelor de atingere a lor;
 - b) nonconformitate, rezistență puternică față de structura socială;
 - c) acceptarea deopotrivă a scopurilor promovate de societate și a mijloacelor instituționalizate, legale, de atingere a acestora; modul obișnuit de adaptare individuală;
 - d) acceptarea scopurilor, dar respingerea mijloacelor.
- 3) Rebeliunea (răzvrătirea), potrivit teoriei lui Robert Merton cu privire la tipurile de răspuns la situațiile anomice, poate fi definită astfel:
- a) acceptarea scopurilor culturale, dar incapacitatea de a folosi mijloacele instituționalizate;

- b) respingerea scopurilor propuse de sistemul social și a mijloacelor instituționale legale de a le realiza, concomitent cu încercarea de a modifica vechea structură socială și de a institui o alta nouă;
 - c) învățarea tehnicilor specifice pentru a se angaja în devianță și valorizarea comportamentului delincvent;
 - d) conduite care resping scopurile sociale, dar acceptă mijloacele instituționale de a le realiza.
- 4) Relativitatea devianței unui act, a unui comportament depinde de anumite criterii:
- a) așteptări, norme, valori, interacțiunea, distribuția;
 - b) contextul situațional în care acesta se desfășoară, statutul autorului său, contextul normativ în care acesta apare;
 - c) intensitatea și durata expunerii la acte deviante;
 - d) valori, ideologii, norme și legi.
- 5) Xenofobia poate fi definită ca fiind:
- a) preferința pentru ceea ce este străin, credința că normele și ideile propriului grup sunt inferioare celor străine;
 - b) conceptul prin care se susține că toate culturile sunt sisteme ordonate în interiorul cărora obiceiurile și instituțiile sunt raționale în sensul lor propriu;
 - c) atitudine extremă a etnocentrismului care presupune teama de străini și se manifestă prin respingerea, disprețul și condamnarea a tot ceea ce este străin, diferit de valorile, normele sau comportamentele propriului grup;
 - d) tendința de a compara propria cultură cu alte culturi, recunoscând ceea ce este valoros în culturile străine.
- 6) Teoria conform căreia devianța și comportamentul delincvent sunt rezultate ale unui proces de învățare socială, astfel încât individul se conformează așteptărilor unor subculturi deviante, specifice anumitor grupuri ce nu acceptă normele consacrate social, este cunoscută ca:
- a) teoria asociațiilor diferențiate;
 - b) teoria dezorganizării sociale;
 - c) teoria atavismului;
 - d) teoria conflictelor culturale.
- 7) Teoria care consideră că devianța este consecința unui proces în cursul căruia, etichetând oamenii ca devianți, adesea li se induce acestora o atitudine de acceptare a categoriei, sfârșind prin a se defini ei înșiși astfel și a se comporta în conformitate cu eticheta care li se atribuie, este cunoscută ca:
- a) teoria conflictelor culturale;
 - b) teoria subculturilor delincvente;
 - c) teoria reacției sociale față de devianță;
 - d) teoria asociațiilor diferențiate.
- 8) Corupția reprezintă:
- a) o încălcare a regulilor unei organizații de către acei angajați ce se află într-o anumită poziție ierarhică și dispun de o anumită autoritate pe care o folosesc pentru a obține avantaje diverse, ori foloase materiale necuvenite;

- b) război neconvențional, "invizibil" în care inamicul nu este cunoscut iar obiectivele-țintă nu pot fi protejate;
 - c) fenomenul de trafic de persoane, evaziune fiscală și contrabandă;
 - d) principalul inamic al ordinii și stabilității internaționale, legat în mod exclusiv de crima organizată.
- 9) Atitudinea față de o persoană sau față de un grup ce nu se bazează pe argumente reale, ci pe stereotipuri cu privire la categoria din care acestea fac parte, poate fi considerată:
- a) delincvență;
 - b) prejudecată;
 - c) discriminare;
 - d) comportament antisocial.
- 10) Strategia "țapului ispășitor":
- a) reprezintă una din modalitățile de justificare a discriminării;
 - b) este tendința de a atribui altor persoane vina pentru problemele și dificultățile proprii;
 - c) a reprezentat o strategie folosită pentru justificarea holocaustului;
 - d) toate răspunsurile sunt corecte.
- 11) Minoritățile sociale reprezintă:
- a) grupuri discriminate deoarece constituie o minoritate numerică;
 - b) grupuri formate dintr-un număr mic de membri;
 - c) grupuri discriminate, indiferent de numărul lor de membri (chiar și atunci când sunt majoritare din punct de vedere numeric într-o comunitate);
 - d) grupuri care se bucură de o discriminare pozitivă.
- 12) Anomia socială reprezintă:
- a) o stare de insatisfacție a individului în relația sa cu sistemul social, manifestată prin frustrare, înstrăinare, nesiguranță etc.
 - b) înclinația indivizilor de a pune în evidență, chiar de a numi stările lor de revoltă;
 - c) o dereglare funcțională a sistemului social, caracterizată, în special, prin lipsa, ori ambiguitatea regulilor/legilor societății.
 - d) sunt corecte atât răspunsul a), cât și c).
- 13) Discriminarea reprezintă:
- a) o părere preconcepută despre însușirile, intențiile și comportamentele unor anumite categorii sociale, atribuindu-li-se, în mod nejustificat calități (discriminare pozitivă), ori defecte (discriminare negativă);
 - b) un comportament generat de prejudecăți, prin care anumite categorii sociale sunt lipsite de drepturi, supuse unor inegalități și nedreptăți nejustificate;
 - c) anumite atitudini bazate pe sentimente de antipatie și dispreț, care nu generează însă și comportamente adecvate;
 - d) exercitarea unui rol așteptat.
- 14) Principalele tipuri de răspuns la situațiile anomice, conform teoriei lui Robert Merton, sunt:
- a) stereotipurile, prejudecățile, segregarea și discriminarea;
 - b) formarea, normarea, furtuna și funcționarea;
 - c) conformismul, inovația, ritualismul, evaziunea și rebeliunea;
 - d) stereotipurile, infraționalitatea, prejudecățile și corupția.

- 15) Teoria atavismului, cunoscută drept „teoria criminalului înăscut”, care explică delincvența și infraționalitatea prin cauze biologice, ereditare, considerând că infractorii prezintă anumite anomalii sau deficiențe anatomo-fiziologice, a fost întemeiată de:
- a) Robert Merton;
 - b) Theodor Adorno;
 - c) Edwin Sutherland;
 - d) Cesare Lombroso.
- 16) Devianța este facilitată de:
- a) lipsa de claritate sau consistență a anumitor norme, incompatibilitatea dintre norme și așteptările individului, existența unor contexte sau agenți care exercită o socializare negativă a indivizilor;
 - b) claritatea normelor și educația favorabilă respectării acestora;
 - c) corespondența dintre așteptările individuale și ordinea socială;
 - d) conformismul în ceea ce privește respectarea scopurilor societății.
- 17) Care dintre următoarele afirmații nu este falsă:
- a) Corupția presupune standardizarea conduitelor în vederea respectării ordinii sociale.
 - b) Xenofobia reprezintă atitudinea favorabilă față de străini, colaborarea și sprijinul acordat acestora.
 - c) Crimele reprezintă fapte ce violează codurile penale, constituie o amenințare serioasă pentru existența normală a individului și societății, astfel încât se impun sancțiuni severe.
 - d) Devianța reprezintă o formă de infraționalitate și include totalitatea actelor și manifestărilor care încalcă modelul normativ al unei societăți, fiind sancționate în plan penal.
- 18) Sociologul care a utilizat pentru prima dată termenul de anomie socială, cu înțelesul de absență a regulilor unei societăți sau de ambiguitate normativă este:
- a) Robert Merton;
 - b) Émile Durkheim;
 - c) Theodor Adorno;
 - d) Cesare Lombroso.
- 19) Prin prag al sărăciei se înțelege:
- a) nivel de trai scăzut comparativ cu alți membri ai societății;
 - b) lipsa resurselor necesare scopurilor individuale;
 - c) nivel al venitului sub care o familie nu-și mai poate satisface nevoile de supraviețuire;
 - d) nivelul salariului minim pe economie.
- 20) Care dintre următoarele afirmații este falsă:
- a) Teoria etichetantă (teoria reacției sociale față de devianță) consideră că etichetarea cuiva drept „deviant” va întări tocmai comportamentul deviant al respectivei persoane.
 - b) Robert Merton identifică următoarele reacții posibile la tensiunile dintre valorile susținute la scară socială și mijloacele individuale de a le realiza: conformismul, inovația, ritualismul, evaziunea, rebeliunea.
 - c) Discriminarea de gen are drept consecință principală tratamentul inegal și incorect aplicat femeilor.

- d) Teoriile psihologice referitoare la devianță susțin că săvârșirea actului infracțional este consecința unui proces de învățare socială, fiind favorizată de un contact direct cu modele, persoane și grupuri care se îndepărtează de normele agreeate și impuse de societate, din experiența delincvenților lipsind modelele anticriminale.
- 21) Teoria, avansată de Școala de la Chicago, care consideră că infracționalitatea ridicată este specifică unor zone urbane, numite *zone criminogene specifice*, unde există o rată înaltă de incidență și a altor probleme sociale, precum: sărăcia, mortalitatea infantilă, șomaj, lipsa educației etc., este cunoscută drept:
- a) teoria asociațiilor diferențiate;
 - b) teoria dezorganizării sociale;
 - c) teoria atavismului;
 - d) teoria conflictelor culturale.
- 22) Părerea conform căreia germanii sunt oameni disciplinați, corecți, serioși și harnici reprezintă:
- a) un stereotip negativ;
 - b) un prejudiciu;
 - c) o manifestare de xenofobie;
 - d) un stereotip pozitiv.
- 23) Sărăcia, înțeleasă ca lipsă a resurselor unui individ sau grup de indivizi, fiind apreciată prin comparație cu situația altor membri ai societății, reprezintă:
- a) un prag al sărăciei;
 - b) sărăcie relativă;
 - c) sărăcie absolută;
 - d) subnutriție.
- 24) Care dintre următoarele afirmații este falsă:
- a) Delincvența juvenilă decurge din slăbirea legăturii ce ar trebui să adapteze în principiu adolescentul la societate.
 - b) Componentele legăturii adolescentului cu societatea sunt: atașamentul față de o persoană care îl motivează, ține seama de așteptările sale; antrenarea adolescentului într-un proiect, fiind motivat să evite ceea ce ar putea să compromită realizarea acestuia; convingerea că legile trebuie respectate.
 - c) Delincvența juvenilă se referă la orice comportament nonconformist, care nu este agreeat de comunitate, indiferent dacă acesta încalcă legea sau nu.
 - d) Situația școlară a delincvenților prezintă și ea o serie de caracteristici ce tradează o lipsă de integrare: rezultate la învățătură slabe, interes scăzut pentru studiu, indisciplină.
- 25) Teoria tipurilor de răspuns la situații anomice concepută de Robert Merton consideră că devianța este determinată de:
- a) dezechilibre și debilități psihofiziologice care apar și se transmit de cele mai multe ori pe cale ereditară;
 - b) dispariția vechilor norme și de lipsa unor norme noi;
 - c) existența unei subculturi de natură deviantă;
 - d) existența unui conflict între scopurile și mijloacele pe care le acceptă și le promovează societatea, pe de o parte, și scopurile indivizilor sau mijloacele de care dispun aceștia pentru a le atinge, pe de altă parte.

RĂSPUNSURI

METODOLOGIA CERCETĂRII SOCIOLOGICE

1.b; 2.d; 3.a; 4.c; 5.c; 6.b; 7.a; 8.d; 9.b; 10.d; 11.b; 12.c; 13.c; 14.b; 15.d; 16.c; 7.b; 18.c; 19.a; 20.b; 21.c; 22.a; 23.b; 24.c; 25.b.

CULTURĂ, CIVILIZAȚIE, SOCIALIZARE, ROL ȘI STATUS SOCIAL

1.c; 2.b; 3.a; 4.c; 5.d; 6.b; 7.d; 8.b; 9.d; 10.c; 11.d; 12.c; 13.b; 14.a; 15.a; 16.c; 17.b; 18.a; 19.c; 20.c; 21.b; 22.d; 23.d; 24.d; 25.b.

INSTITUȚII SOCIALE

1.b; 2.c; 3.c; 4.a; 5.c; 6.d; 7.c; 8.d; 9.b; 10.c; 11.b; 12.d; 13.b; 14.a; 15.b; 16.c; 17.b; 18.d; 19.a; 20.c; 21.c; 22.b; 23.d; 24.b; 25.a.

STRUCTURA SOCIALĂ

1.b; 2.a; 3.b; 4.d; 5.a; 6.b; 7.c; 8.b; 9.c; 10.d; 11.b; 12.a; 13.d; 14.d; 15.a; 16.a; 17.c; 18.d; 19.d; 20.a; 21.b; 22.b; 23.c; 24.c; 25.b.

MECANISME DE FUNCȚIONARE A SOCIETĂȚII

1.b; 2.b; 3.c; 4.d; 5.d; 6.c; 7.a; 8.a; 9.d; 10.b; 11.c; 12.a; 13.a; 14.a; 15.d; 16.c; 17.b; 18.c; 19.d; 20.c; 21.d; 22.c; 23.d; 24.a; 25.d.

PROBLEME SOCIALE

1.b; 2.c; 3.b; 4.b; 5.c; 6.a; 7.c; 8.a; 9.b; 10.d; 11.c; 12.d; 13.b; 14.c; 15.d; 16.a; 17.c; 18.b; 19.c; 20.d; 21.b; 22.d; 23.b; 24.c; 25.d.

CUPRINS

LOGICĂ, ARGUMENTARE ȘI COMUNICARE.....	5
Noțiuni introductive.....	6
Termeni. Raporturi logice între termeni.....	10
Definiția și clasificarea.....	14
Propoziții categorice.....	19
Raporturi logice între propoziții categorice.....	23
Inferențe imediate.....	28
Silogismul.....	33
Demonstrația și combaterea.....	38
Sofisme și paralogisme.....	41
RĂSPUNSURI.....	45
 PSIHOLOGIE.....	 46
Senzațiile.....	47
Percepțiile.....	50
Reprezentările.....	53
Gândirea.....	55
Memoria.....	58
Imaginația.....	60
Motivația.....	63
Afectivitatea.....	66
Limbajul.....	69
Atenția.....	72
Voința.....	75
Temperamentul.....	78
Aptitudinile.....	81
Inteligența.....	83
Caracterul.....	85
Creativitatea.....	88
RĂSPUNSURI.....	91
 SOCIOLOGIE.....	
Metodologia cercetării sociologice.....	94
Cultură, civilizație, socializare, rol și status social.....	97
Instituții sociale.....	101
Structura socială.....	104
Mecanisme de funcționare a societății.....	110
Probleme sociale.....	112
RĂSPUNSURI.....	117